

ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา
โดยใช้วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

ปริญญานิพนธ์

ของ

ประภาพันธุ์ นิลอรุณ

๑ ๖ เมษายน ๒๕๓๕

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กันยายน ๒๕๓๐

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๒ ๑๗๖๖

177076

ความร่วมมือทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา
โดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

บทคัดย่อ
ของ
ประภาพันธุ์ นิลอรุณ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กันยายน 2530
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาค้นคว้านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ เปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย ของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา ที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กับวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ขั้นเด็กเล็ก

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชั้นเด็กเล็กโรงเรียนบ้านสังขะ และโรงเรียนทมิฬวิทยาคาร อำเภอสังขะ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ซึ่งกลุ่มมาจากโรงเรียนขนาดกลาง จำนวน 16 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 500 คน กลุ่มมาจำนวน 50 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 25 คน กลุ่มควบคุม 25 คน โดยใช้ครูผู้สอนจำนวน 2 คน เป็นเวลา 8 สัปดาห์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดประสบการณ์โดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาแนวทางจากแผนการจัดประสบการณ์ขั้นเด็กเล็กของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาแนวทางจากแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนอ่านของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .75 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบค่าที (t - test for independent samples)

ผลวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนตามแผนการจัดประสบการณ์ขั้นเด็กเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THAI LANGUAGE LEARNING READINESS OF BILINGUAL EARLY
CHILDHOOD CHILDREN TAUGHT THROUGH CONCENTRATED
LANGUAGE ENCOUNTER TEACHING METHOD

AN ABSTRACT

BY

PRAPHAPHAN NILAROON

Presented in partial fulfillment the requirements
for The Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

September 1987

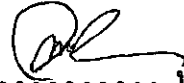
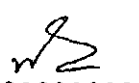
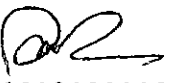
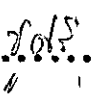
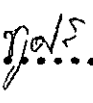
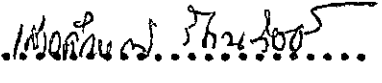
The purpose of the study was to compare Thai Language Learning Readiness of Bilingual Early Childhood Children taught through Concentrated Language Encounter Teaching Method and through the Experience - Lesson plans written by The Office Primary Education Commission, Ministry of Education

The sample in this was equally drawn from Bangsangkha school and Donvittayakarn school, Sangkha district in Surin province, of the first semester, academic year 1987. It was randomised from 500 early childhood children in 16 medium-sized schools. The sample was divided into the experimental and control groups with twenty five students in each. Two teachers were involved in the study. Both groups were taught for eight weeks.

The instruments used were the Concentrated Language Encounter Teaching Lesson plans and the Thai Language Readiness test with Reliability .75, developed by the researcher in accordance with the Experience-Lesson plans of The Office of Primary Education Commission, Ministry of Education. The data were statistically analysed by t - test for Independent samples.

The finding of the study revealed that Thai Language Learning Readiness of Bilingual Early Childhood Children taught through Concentrated Language Encounter Teaching Method was significantly higher than the method indicated in the Experience Lesson plans of The Office of Primary Education Commission, Ministry of Education, at the .01 level.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา	คณะกรรมการสอบ
  ประธาน	 ประธาน
 วรวิทย์ กรรมการ	 วรวิทย์ กรรมการ
	 วิภากร กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เพราะได้รับความช่วยเหลือและการให้คำแนะนำอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร. พัทธนา ชัชพงศ์ รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน โดยเฉพาะศาสตราจารย์ ดร. อารีย์ สัตตผลวิ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และ ดร. ริชาร์ด วอลส์เกอร์ ที่ให้กรุณาให้ความรู้และคำแนะนำเกี่ยวกับทฤษฎีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา การวาทศิลป์ เครื่องมือ และบทกวีด้วยภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งจัดหาทุนจากโรตารีสากลมาสนับสนุนในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ นายสุรศักดิ์ จิตกุล ผู้ช่วยผู้อำนวยการการประมงที่บึงฉลือ จังหวัดสุรินทร์ คณะศึกษานิเทศก์สำนักงานการประมงที่บึงฉลือ จังหวัดสุรินทร์ ศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสว่างซำ คณะอาจารย์ผู้บริหารโรงเรียนบ้านสว่างซำ และโรงเรียนกมวิทยาคาร ที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลือในการดำเนินการวิจัยอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์สิงวาลเพชร ทองพันธ์ อาจารย์แสงรวี สมศรี ที่ได้ดำเนินการทดลองตามรูปแบบการวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนมีสัปปัญญาโท สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยทุกท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของ บิดามารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณของผู้วิจัยทุกท่าน

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๓

สารบัญ

หน้า

การดำเนินการทดลอง	59
กำหนดการทดลองตามลำดับแผนการจัดประสบการณ์	63
สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล	64
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	67
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล .. .	67
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	67
ผลการเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย	68
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	70
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	75
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า .. .	75
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	75
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	75
อภิปรายผล	76
ข้อเสนอแนะ	81
ข้อเสนอแนะในกระบวนการเรียนการสอน	81
ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้า	82
ข้อสังเกต	83
บรรณานุกรม	84
ภาคผนวก	93
ภาคผนวก ก การวิเคราะห์ข้อมูล	94

บทที่	หน้า
ภาคผนวก ง. ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์	104
คู่มือดำเนินการทดสอบความพร้อม	118
แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย	121
ภาคผนวก จ. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	145
รายชื่อครู โรงเรียน	146
รายชื่อผู้ช่วยดำเนินการทดสอบ	146

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	คุณลักษณะของครูผู้สอน	50
2	คุณภาพของแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยทั้ง 6 ตอน	58
3	แบบแผนการทดลอง	59
4	กำหนดการอบรมครูกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ..	60
5	ตารางกิจกรรมประจำวัน	62
6	กำหนดการทดลองตามลำดับแผนการจัดประสบการณ์ ..	63
7	กำหนดเวลาสอบหลังการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	64
8	เปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในห้องถิ่น ที่มีปัญหาทางภาษาที่เรียน โดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีสอน ตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก	68
9	เปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในห้องถิ่น ที่มีปัญหาทางภาษาที่เรียน โดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีสอน ตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กแต่ละตอน ...	69
10	คุณลักษณะของครูผู้สอน	71
11	ถ้าความยากง่าย (P) คำอ่านง่าย (D) ของแบบทดสอบความ พร้อมทางการเรียนอ่านของเด็กปฐมวัยที่มีปัญหาทางภาษา	95

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันรัฐได้ตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาในระดับปฐมวัย ดังจะเห็นได้จากนโยบายของรัฐที่ระบุไว้ว่าจะสนับสนุนให้มีการอบรมเลี้ยงดูเด็กในวัยนี้ เพื่อเตรียมให้พร้อมทุกด้าน เหมาะสมที่จะเข้ารับการศึกษาระดับต่อไป (แผนการศึกษาแห่งชาติ 2520 : 7) ข้อกำหนดในแผนการศึกษาแห่งชาติได้นำมาเป็นแนวทางในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พุทธศักราช 2520 : 2524) โดยการส่งเสริมให้ท้องถิ่นและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดการศึกษาปฐมวัยในรูปแบบต่าง ๆ ตามความจำเป็นของท้องถิ่น และในแผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 5 (พุทธศักราช 2525 - 2529) ให้เพิ่มสาระของการปรับปรุงคุณภาพ การจัดการ การวิจัยพัฒนารูปแบบการกำหนดมาตรฐานการพัฒนาเด็ก รวมทั้งการกระจาย การศึกษาระดับนี้ไปยังท้องถิ่นห่างไกลแหล่งชุมชนแออัดและท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา (แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5) จากนโยบายดังกล่าวนี้ สำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ ได้ดำเนินการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยหลายโครงการ และหนึ่งในโครงการทั้งหมดที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้ให้ความสำคัญเป็น อันดับแรก คือ โครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย โดยให้ เปิดขยายชั้นเรียนระดับปฐมวัย ในพื้นที่ที่ประชาชนไม่พูดภาษาไทยกลางที่บ้าน ในเขตการศึกษา 2, 8, 11 และบางอำเภอของเขตจังหวัดสงขลา ปราจันบุรี อุทัยธานี พิชญโลก เพชรบุรี กาญจนบุรี อุบลราชธานี ต่อมาแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 6 ได้ระบุเป้าหมายอย่างชัดเจน ยิ่งขึ้น คือให้ขยายชั้นเรียนทั้งสิ้นจำนวน 11,647 ห้องเรียน (สำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ (เอกสาร 010)) ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เด็กในพื้นที่ ดังกล่าวได้มีพัฒนาการครบทั้ง 4 ด้าน คือ ร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา

การพัฒนาด้านสติปัญญาในระดับก่อนประถมศึกษาเน้นฝึกทักษะทางคณิตศาสตร์และ การใช้ภาษาไทยเป็นเบื้องต้น สำหรับการพัฒนาด้านทักษะทางภาษา คือ การพูด การฟัง การอ่าน

และการเขียน นับได้ว่าเป็นการปูพื้นฐานที่สำคัญ ทั้งนี้เพราะเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ นอกจากนั้นยังใช้เป็นพื้นฐานพัฒนาได้อื่น ๆ อีกด้วย นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านจะสามารถเรียนวิชาอื่นได้ต่อไปด้วย ส่วนเด็กที่ใช้ภาษาที่บ้านและโรงเรียนแตกต่างกัน มักจะประสบความยุ่งยากในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน อันเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในเขตการศึกษา 11 ซึ่งเป็นจังหวัดตอนใต้ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งพบว่านักเรียนที่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาไทยอยู่ในลำดับที่รายจังหวัดดังนี้ ศรีสะเกษ 55 ชัยภูมิ 64 บุรีรัมย์ 66 สุรินทร์ 72 ยิ่งไปกว่านั้นการประเมินคุณภาพการประถมศึกษา ปีการศึกษา 2527 ในกลุ่มทักษะภาษาไทย นักเรียนมีผลที่น่าพอใจเพียงอัตราร้อยละ 30 (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2528 : 31) ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า คุณภาพของการสอนภาษาไทยในพื้นที่เขตการศึกษา 11 ยังคงต่ำกว่าเกณฑ์ ปัญหาดังกล่าวนี้น่าสืบเนื่องจากตัวนักเรียนเอง ขาดทักษะการใช้ภาษาไทย นักเรียนพูดภาษาเขมร ลว้ย เยอ และภาษาถิ่นอีสาน ใช้ระบบเสียง ระบบคำ ระบบไวยากรณ์ แตกต่างจากภาษาไทยกลาง ดังนั้น เมื่อเด็กในท้องถิ่นเหล่านี้เข้ารับการศึกษามากับบังคับ ซึ่งต้องใช้ภาษาไทยกลาง จึงประสบปัญหาในการเรียน ทั้งนี้เพราะขาดทักษะในการฟัง การพูด ทำให้เบื่อบ่อยๆ ห้อยใจในการใช้ภาษาสื่อความหมาย จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2528 : 2) และผลที่ตามมาก็คือ เกิดความยุ่งยากใจ ปรับตัวได้ยาก ไม่มีความก้าวหน้าในการศึกษาชั้นสูงขึ้น

การจัดประสบการณ์หรือการจัดกิจกรรมการเตรียมความพร้อมเด็กในระดับปฐมวัยนั้น ยึดถือเอาตัวเด็กเป็นศูนย์กลาง นวลตา สุวรรณโชติ (นวลตา สุวรรณโชติ 2528 : 8) ได้เสนอแนะวิธีการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กว่า ควรจัดให้สอดคล้องกับพื้นฐานประสบการณ์ของเด็กแต่ละคน และใช้วิธีบูรณาการไม่แยกรายวิชา และเป็นวิธีการปฏิบัติโดยใช้การเล่นเป็นสื่อ นอกจากนั้นควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับขั้นพัฒนาการของเด็ก สำหรับการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา นั้น วอล์คเกอร์ บาร์ทเลต และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Walker, Bartlett and Saowalak Rattanaovich. 2529 : 1 - 2) ได้ทำการศึกษา

ค้นคว้าวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (Concentrated Language Encounter Teaching) ซึ่งเป็นวิธีสอนใหม่ มีแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ และสนุกสนานมาสอนนักเรียน เพื่อให้ยังเกิดผลดีต่อการพัฒนาทักษะทางภาษา วิธีนี้ได้นำมาใช้สอนในประเทศไทยครั้งแรกในโครงการศูนย์การอ่าน (Reading Center) ในปี พ.ศ. 2527 ที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมคือ ให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ หรือตัวเขียน ก่อนพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับภาพสัญลักษณ์หรือตัวเขียน ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดแรงจูงใจตามธรรมชาติของการฝึกทักษะความพร้อมทางการอ่าน ซึ่งผู้เรียนต้องการสื่อความหมายจากภาพ สัญลักษณ์หรือตัวเขียนได้อย่างรวดเร็ว เมื่อนักเรียนได้ประสบการณ์จากเรื่องที่อ่านจากภาพ สัญลักษณ์หรือการเขียนแล้ว ก็จะเป็นขั้นตอนของการใช้ภาพสัญลักษณ์หรือการเขียน โดยนักเรียนจะได้ใช้ประสบการณ์เดิม จากเรื่องที่ฟังครูหรืออ่านภาพเรื่องราวและนำมาประยุกต์ใช้ฝึกการเขียน การใช้สัญลักษณ์ ลำดับภาพเรื่องราว แสดงบทบาทสมมติและช่วยกันผลิตผลงาน สร้างหนังสือเล่มใหญ่ (Big book) หลังจากนั้นครูจะนำผลงานที่นักเรียนทำและตรวจแล้ว มาสอน โดยใช้กิจกรรมทางภาษา เช่น การเล่นเกม การทำแบบฝึกหัด การอ่านหนังสือในมุมหนังสือ

จะเห็นว่า วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษานี้เป็นวิธีการที่ผู้เรียนฝึกทักษะความพร้อม การอ่านและเขียนไปพร้อม ๆ กัน ทั้งนี้เพราะการเตรียมความพร้อมทางการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน มิลเลอร์ (Miller, 1982 : 207-262) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนว่า การอ่านและการเขียนควรจะเรียนควบคู่กัน เพราะทักษะทั้งสองนี้เป็นกระบวนการทางภาษา และนักเรียนสามารถนำเอาทักษะทางการอ่านมาประยุกต์ใช้ในการเขียน เป็นการนำเอาประสบการณ์ทางภาษาที่มีอยู่มาใช้ให้เป็นประโยชน์

〈สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2528 : 60 - 62) กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมทางภาษาไทย ตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กและคู่มีอบรมครู วิธีสอนภาษาที่สองที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนั้น มีวิธีการเตรียมความพร้อมโดยให้ครูผู้สอนเลือกกิจกรรม ลำดับชั้นการสอน การเลือกใช้สื่อ

ประกอบกิจกรรมอย่างเสรีตามความเหมาะสมทั้งนี้คือ การรวบรวมความสนใจของนักเรียน ก่อนที่จะสอนคำใหม่ คำที่จะนำมาสอนจัดเป็นประเภท เช่น พืช สัตว์ เครื่องใช้ นำคำที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้มาผูกประโยค เรียนรู้ความหมาย โดยใช้สื่อของจริง เพลง เกม นิทาน ปริณาคำทาย นอกจากนี้ครูควรจัดสภาพแวดล้อมทางบรรยากาศ ส่งเสริมให้เด็กกล้าแสดงออกทางการใช้ภาษา การจัดกิจกรรมในลักษณะดังกล่าวมีรูปแบบเหมาะสมใกล้เคียงกับสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็กปกติที่พูดภาษาไทย สำหรับเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษานั้น เด็กยังขาดเครื่องมือในการสื่อสาร จึงจำเป็นต้องพัฒนาทักษะทางภาษาไทยเสียแต่แรกเริ่ม ทั้งนี้เพื่อให้เด็กจะสามารถนำไปใช้ในการร่วมกิจกรรมที่ครูจัดให้ได้

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาทดลองการเตรียมความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยให้แก่เด็กที่พูดภาษาอื่นที่บ้าน โดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (Concentrated Language Encounter Teaching) เปรียบเทียบกับวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก ทั้งนี้ เพื่อที่จะเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาไทย อันจะเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย และเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้สิ่งอื่น ๆ ต่อไปอีกด้วย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษาที่เรียนด้วยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กับวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ช่วยให้เห็นถึงประสิทธิภาพของวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (Concentrated Language Encounter Teaching) ที่ส่งผลต่อความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา

2 เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร ศึกษานิเทศก์ ครูผู้สอน และผู้เกี่ยวข้องนำผลการศึกษา ไปวิเคราะห์ปรับปรุงแนวการจัดกระบวนการ แผนการจัดกระบวนการระดับเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่ศึกษาทางภาษาให้เหมาะสมต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชายหญิงอายุระหว่าง 5 - 6 ปี ซึ่งเรียนอยู่ชั้นเด็กเล็กของโรงเรียนขนาดกลาง ซึ่งมีนักเรียนตั้งแต่ 360 ถึง 719 คน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ปีการศึกษา 2530 ไม่เคยผ่านการเลี้ยงดูในศูนย์หรือโรงเรียนมาก่อนจำนวน 500 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอสังขะ จำนวน 2 ห้อง จำนวนนักเรียนห้องละ 25 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง กลุ่มควบคุม 1 ห้อง
3. ระยะเวลาในการทดลองทำการทดลองภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ทดลองสัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที รวมระยะเวลาที่ทดลอง 8 สัปดาห์
4. ตัวแปร ตัวแปรที่ศึกษาค้นคว้ามี 2 ชนิด คือ
 - 4.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีสอนภาษาไทย ซึ่งแบ่งเป็น
 - 4.1.1 วิธีต่อมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
 - 4.1.2 วิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก
 - 4.2 ตัวแปรตาม

ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย หมายถึง การที่นักเรียนสามารถจำแนกภาพ จำแนกเสียง รู้และเข้าใจความหมายของคำและประโยคสั้น ๆ ชัดเขียนเส้นตามแบบ และรู้ความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์ โดยวัดด้วยแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. องค์ประกอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการ
ด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาไทย ได้แก่

- 2.1 ความสามารถในการจำแนกภาพ
- 2.2 ความสามารถในการจำแนกเสียง
- 2.3 ความสามารถในการรู้คำศัพท์
- 2.4 ความเข้าใจในการฟัง
- 2.5 ความสามารถในการใช้สายตาและกล้ามเนื้อมือให้สัมพันธ์กัน
- 2.6 ความสามารถในการหาความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์

3. แผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก หมายถึง หน่วยประสบการณ์ที่ประกอบด้วย
จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อ และการประเมินผลที่สร้างขึ้นตามแนวทางในแผนการจัด
ประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เล่มที่ 1

4. วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา หมายถึง วิธีสอนซึ่งครูจะต้องปฏิบัติตามลำดับ
ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่อง เล่าเรื่องให้นักเรียนฟังโดยเน้นคำและประโยค
หรืออธิบายความหมายด้วยคำพูดง่าย ๆ โดยใช้สื่อประกอบ เช่น ของจริง ของจำลอง
รูปภาพ หรือภาพนิทาน

ขั้นที่ 2 ครูซักถามหรือสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนฟัง แล้วให้
นักเรียนพูดคำและประโยคตามครู จากนั้นนักเรียนแสดงบทบาทจากเรื่องที่ได้อ่าน

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนช่วยกันลำดับเรื่องที่ได้อ่าน แล้วโดยใช้รูปภาพประกอบเรื่อง
ครูให้ความช่วยเหลือ ซักถาม แนะนำ และเขียนคำประกอบภาพ

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มช่วยกันลำดับภาพตามเรื่องที่นักเรียนช่วยกันแต่ง
และจัดทำเป็นหนังสือเล่มใหญ่ โดยนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดทำ

ขั้นที่ 5 นำหนังสือเล่มใหญ่ที่ทำเสร็จแล้วมาจัดกิจกรรมทางภาษาที่ครูเห็นว่า
เหมาะสม เช่น การเล่นเกมต่าง ๆ เล่นจั่วจี้ เขียนภาพตามคำบอก เรียงบัตรคำประกอบภาพ
จำแนกหมวดหมู่ จับคู่ภาพที่เหมือนกัน ฯลฯ

ขั้นที่ 6 ประเมินผลโดยสังเกตตรวจผลงานการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน เช่น การเล่นเกมทางภาษา การสร้างหนังสือเล่มใหญ่ การทำแบบฝึกทักษะ การร่วมมือในการทำกิจกรรม การอ่านภาพจากหนังสือที่สร้างขึ้น

5. วิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก หมายถึง วิธีสอนซึ่งครูจะต้องปฏิบัติดังนี้

1. จัดกิจกรรมตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก และคู่มืออบรมครู
วิธีสอนภาษาที่สองของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

2. ครูเลือกกิจกรรมและใช้สื่อประกอบกิจกรรมตามความเหมาะสมดังนี้

2.1 รวบรวมความสนใจก่อนที่จะสอนคำใหม่

2.2 นำคำที่จะสอนมาจัดเป็นกลุ่มคำประเภทเดียวกัน เช่น พี่ช สัตว์

เครื่องใช้

2.3 นำคำใหม่มาผูกประโยค ผูกพูดออกเสียง และเทียบเสียงคำ

2.4 เรียนรู้คำใหม่โดยใช้สื่อ ของจริง เพลง เกม นิทาน ปริศนาคำทาย

2.5 จัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ส่งเสริมให้เด็กกล้าแสดงออก

ทางภาษา

6. การอ่าน หมายถึง ความสามารถในการรู้ความหมายของคำ และประโยคของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ซึ่งสามารถพูด เล่าเรื่องด้วยภาพ หรือคำพูดเรียบเรียงเป็นประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ ได้

7. การเขียน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนชั้นเด็กเล็กในด้านการใช้สายตา และกล้ามเนื้อมือให้สัมพันธ์กัน โดยมีกิจกรรมการฝึกเขียนในลักษณะของการฉีกภาพ การตัดภาพ การฉีกภาพ การลอกแบบ การต่อเส้นหรือต่อภาพตามที่กำหนดให้

8. เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนชายหญิงอายุระหว่าง 5 - 6 ปี ที่เริ่มเรียนชั้นเด็กเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปีการศึกษา 2530
ในโครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย

9. ชั้นเด็กเล็ก หมายถึง ชั้นเรียนระดับก่อนประถมศึกษา 1 ปี สังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษา จังหวัดสุรินทร์

10. โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนตั้งแต่ 360 - 719 คน

11. โครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย หมายถึง การจัดการศึกษาชั้นเด็กเล็กในท้องถิ่นที่ประชาชนไม่พูดภาษาไทยกลางที่บ้าน และใช้ภาษาอื่นในเขตการศึกษานี้ 2, 8 และ 11

12. ท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา หมายถึง ท้องถิ่นที่ประชาชนไม่พูดภาษาไทยกลางที่บ้าน และใช้ภาษาเขมร เกินกว่าร้อยละ 30 ของประชากรทั้งหมด

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ มีผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ
ดังนี้

1. การจัดการศึกษาปฐมวัยในห้องเรียนที่มีปัญหาทางภาษา
2. ความพร้อมทางการเรียน
3. องค์ประกอบความพร้อมทางการเรียนภาษา
4. แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษา
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมทางการเรียนภาษา
6. ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา
7. ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
8. วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (Concentrated Language Encounter Teaching)

การจัดการศึกษาปฐมวัยในห้องเรียนที่มีปัญหาทางภาษา

ในปัจจุบันสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการ
การประถมศึกษาแห่งชาติ 2529 : 15 - 16) ได้ดำเนินการจัดการศึกษาระดับก่อน
ประถมศึกษาตามแนวนโยบายของรัฐที่ระบุไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6
(พ.ศ. 2530 - 2534) โดยส่งเสริมการจัดชั้นอนุบาลและชั้นเด็กเล็ก และสนับสนุนให้
โรงเรียนร่วมกับชุมชนดำเนินการเปิดสอนระดับปฐมวัยในพื้นที่ที่มีปัญหาทางภาษา ปัญหาทาง
เศรษฐกิจ และพื้นที่ชนบทยากจน โดยให้ความสำคัญในการจัดการศึกษาในห้องเรียนที่มีปัญหาทาง
ภาษาเป็นอันดับแรก ทั้งนี้จากการสำรวจสภาพปัญหาการจัดการศึกษาในพื้นที่ดังกล่าว
บุรินทร์ ทองแก่ม (บุรินทร์ ทองแก่ม 2528 : 10) กล่าวถึงสาเหตุสำคัญของความ
สำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียน เนื่องมาจากสิ่งแวดล้อมทางบ้าน และภาษา ซึ่งพบว่า

ปัญหาเรื่องการอ่านหนังสือของนักเรียนในชั้นประถมปีที่ 1 มีปริมาณมากกว่าระดับชั้นอื่น ๆ ขึ้น
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา
แห่งชาติ 2528 : 96) ได้กล่าวถึงสาเหตุหลายประการ เช่น การอบรมเลี้ยงดู
สิ่งแวดล้อม ทัศนคติทางอาชีพ ภาษา วัฒนธรรม ว่ามีอิทธิพลส่งผลต่อความพร้อมทางการเรียน
ภาษาของเด็ก

ในห้องเรียนหลายแห่งที่มีปัญหาทางด้านภาษา เช่น จังหวัดบุรีรัมย์ เจริญเกษ สุรินทร์
มีประชากรที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวันถึงร้อยละ 60 ของประชากรทั้งหมด นอกนั้นเป็น
ภาษาไทยอีสาน และภาษาส่วย การที่มีประชากรหลายเผ่าอาศัยอยู่ร่วมกันจึงทำให้มีปัญหา
หลายด้าน เช่น วัฒนธรรม ประเพณี บางอย่างแตกต่างกัน ภาษาพูดแตกต่างกัน สื่อความหมาย
ไม่เข้าใจกัน (บุรินทร์ ทองม้วน 2528 : 1) จะเห็นได้ว่าปัญหาในการจัดการศึกษา
ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาการอพยพ และปัญหาที่ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา
สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นอุปสรรคในการพัฒนาความพร้อมทางการเรียนของเด็กปฐมวัยทั้งสิ้น

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการ
การประถมศึกษาแห่งชาติ 2528 : 1) ได้ศึกษาข้อมูลพื้นฐานการอบรมครูสอนเด็กปฐมวัย
ในห้องเรียนที่มีปัญหาทางภาษา และการใช้แนวการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กพบว่า ครูมีปัญหา
เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระยะแรกที่เด็กยังพูดภาษาไทยกลางไม่ได้
การเตรียมความพร้อมทางภาษาไทยแก่เด็กเริ่มเรียนที่ไม่พูดภาษาไทยที่บ้าน ควรเลือกวิธีสอน
โดยใช้สิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ และคำนึงถึงทักษะการทางภาษาโดยเน้นกิจกรรมที่ใช้ภาษา
ในสภาพที่เป็นจริงประกอบด้วยต้องอาศัยเทคนิคหลาย ๆ ด้าน

การที่จะให้เด็กที่มีปัญหาทางภาษาให้รู้และเข้าใจความหมายของคำ ประโยค
สามารถพูด ฟัง ภาษาไทยได้รวดเร็ว ออกเสียงชัดเจนถูกต้อง ครูจะต้องใช้เทคนิคและวิธี
เตรียมความพร้อมสำหรับนักเรียนเหล่านี้ โดยศึกษาขั้นตอนวิธีการจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อม
ในการฟัง พูด อ่าน เขียน และคิด และควรใช้หลักบูรณาการในการสอน กล่าวคือ ควรนำ
คำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้มาแล้วมาสัมพันธ์กับคำใหม่ และผูกประโยคให้สัมพันธ์กับเหตุการณ์และชีวิต
ประจำวัน ซึ่งนั่นก็คือการเพิ่มคำศัพท์ใหม่ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
2528 : 23 - 34)

ทองอินทร์ เทียนเขียว (ทองอินทร์ เทียนเขียว 2517 : 3 - 4) ให้แนวคิดว่า ครูที่พูดภาษาของเด็กไม่ได้ต้องใช้อุปกรณ์เข้าช่วยอย่างมาก เช่นเดียวกับการสอนภาษาตามวิธีภาษาศาสตร์ และครูจะต้องได้รับการฝึกอบรมสอนเด็กสองภาษาตามหลักภาษาศาสตร์ ครูที่พูดภาษาของเด็กได้ย่อมช่วยให้เด็กเข้าใจคำที่มีความหมายเป็นนามธรรม และเมื่อได้รู้และเข้าใจวิธีสอนแล้วนำไปใช้ ก็ย่อมจะได้เปรียบครูที่พูดภาษาของเด็กไม่ได้

พ. ศ. ๒๕๒๒ สุธิตยานุช (พ. ศ. ๒๕๒๒ : ๙๕) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาแก่เด็กวัยก่อนเรียนที่พูดภาษาเขมร เป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์ว่า ในการจัดครูสอนประจำชั้นเด็กเล็ก จะต้องคำนึงถึงครูที่รู้หลักและทฤษฎีการสอนภาษาไทย เป็นภาษาที่สอง เป็นอย่างดี เป็นครูที่พูดภาษาถิ่นได้ และครูจะต้องเข้าใจหลักจิตวิทยาการเรียนการสอนเด็กวัยนี้เป็นอย่างดี

สำหรับ จำนวน กล่องการเขียน (จำนวน กล่องการเขียน 2517 : 6 - 9) ได้กล่าวถึงหลักการและวิธีการสอนเด็กที่มีปัญหาทางวิธีภาษาศาสตร์ ดังนี้

1. การสอนมุ่งให้เกิดทักษะในการฟัง และพูดเป็นสำคัญ ผู้เรียนต้องใช้ระบบเสียงภาษาที่สองได้

2. ภาษาแต่ละภาษามีระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ต่างกัน หนังสือที่เรียนควรจะต้องมีเนื้อหาที่ได้มาจากการเปรียบเทียบภาษาที่เรียนกับภาษาของผู้เรียน เพื่อมิให้สิ้นเปลืองเวลาในการฝึก

3. ครูสามารถใช้ภาษาของผู้เรียนเข้าช่วยในการอธิบายหรือทำความเข้าใจเรื่องเสียงและโครงสร้างของประโยคได้ เพื่อให้เด็กเข้าใจเร็วขึ้น และใช้เวลาที่เหลือน้อยส่วนใหญ่ในการฝึกอย่างเต็มที่

4. การลงอ่านและเขียนควรกระทำต่อเมื่อครูได้สอนและฝึกโครงสร้างด้วยปากเปล่าเป็นอย่างดีแล้ว

นอกจากนี้ บุรินทร์ ทองแก้ม (บุรินทร์ ทองแก้ม 2526 : 13) กล่าวว่า ในการสอนภาษาไทยแก่เด็กที่มีปัญหาทางภาษานี้ การจัดประสบการณ์ทางภาษาให้กับเด็กเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ครูจะต้องจัดประสบการณ์ที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก ช่วยให้ได้เข้าใจความหมาย และให้เด็ก

หัตถ์พูดภาษาไทย กฎภาษาไทยกับเด็กตลอดเวลา ในกรณีที่เป็นก็อาจแปลเป็นภาษาถิ่น เป็นครั้งคราวได้ กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การใช้บทสนทนา เกม บทเพลง นิทาน ฯลฯ จะช่วยให้การสอนภาษาไทย โดยเฉพาะการฟัง พูด อ่าน เขียนได้ดีขึ้น

สำนักงานการศึกษาธิการเขต 2 (สำนักงานการศึกษาธิการเขต 2 2506 : 13) ได้กล่าวถึงวิธีเตรียมความพร้อมทางการเรียนให้กับเด็กที่มีปัญหาทางภาษาว่า ผู้เรียนจะต้องใช้ระบบเสียง คำ และไวยากรณ์ ของภาษาที่หนึ่งมาใช้แทนเสียงคำ และไวยากรณ์ของภาษาที่สอง ทั้งนี้ต้องส่งเสริมทักษะการฟัง พูด ก่อนที่จะเรียนอ่านและเขียน วิธีการฝึกควรดำเนินการตามลำดับขั้น คือ

1. สร้างความสนใจสิ่งที่สอนให้นักเรียน
2. ให้ตัวอย่างที่เหมาะสมกับสิ่งที่ครูสอน
3. ให้นักเรียนสรุปกฎด้วยตนเอง ซึ่งอาจใช้วิธีเขียนแบบหรือวิธีอื่น ๆ ตามความเหมาะสม
4. ให้นักเรียนฝึกฝนเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล
5. ให้นักเรียนนำสิ่งที่เรียนมาแล้วสัมพันธ์กับประสบการณ์ใหม่โดยการฝึกเทียบแทน (Substitution) หรือแปรรูป (Conversion Type)

✓ พัฒนพร สุทธิยานุช (พัฒนพร สุทธิยานุช 2524 : 25) ได้กล่าวว่า เด็กแต่ละคนจะชินกับการออกเสียง การใช้ระดับเสียง และแบบการสร้างประโยคภาษาเดิมเมื่อต้องเรียนภาษาใหม่ก็จะโอนความเคยชินในภาษาเดิมมาสู่ภาษาใหม่ด้วย

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์ (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์ 2528 : 3 เอกสารอัครสำเนา) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนพูดสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางภาษาไว้ ดังนี้

1. ฝึกการออกเสียงให้รู้ความหมาย ให้พูดเป็นคำตามเสียงครู พร้อมกับให้ดูสิ่งของ รูปภาพ หรือแสดงท่าทาง หลังจากเน้นครูชี้ภาพสิ่งของ หรือแสดงท่าทางพร้อมทั้งพูดออกเสียงแล้วให้นักเรียนพูดตาม

2. ครูชี้สิ่งของหรือรูปภาพ หรือสิ่งของที่ฝึกในข้อ 1 โดยให้เด็กออกเสียงบอกชื่อสิ่งของหรือภาพนั้น ๆ แต่ครูไม่ต้องพูดนำ

3. ฝึกออกเสียงคำหรือประโยคที่มีความหมายโดยครูชี้ภาพหรือสิ่งของ พร้อมกับพูดประโยคสั้น ๆ ให้เด็กว่าตามพร้อมกัน

4. ฝึกบรรยายภาพเป็นการฝึกพูดประโยคสั้น ๆ โดยครูชี้ภาพหรือสิ่งของพร้อมกับพูดประโยคสั้น ๆ เช่น

"นักเรียน นี่คือรูปนก"

5. เล่าเรื่องจากภาพ โดยให้นักเรียนดูภาพแล้วบอกว่ามีภาพอะไร ใครกำลังทำอะไร อาจจะ让孩子ช่วยกันหลาย ๆ คน เพื่อให้สัมพันธ์กับการสอนฟัง ครูอาจตั้งคำถามเรื่องราวและเหตุการณ์ในภาพ แล้วให้นักเรียนตอบ

6. พูดเล่าประสบการณ์ ในการฝึกขั้นแรกครูควรพาเด็กไปดูเหตุการณ์รอบ ๆ บริเวณโรงเรียน ในขณะที่เดินครูบอกนักเรียนไปด้วยว่าสิ่งที่พบเรียกว่าอะไร เมื่อเข้าชั้นเรียนให้นักเรียนเล่าสิ่งที่พบเห็นให้เพื่อนฟัง เมื่อเด็กมีความกล้าพอที่จะพูดแล้ว ก็ให้นักเรียนเล่าประสบการณ์มาอย่างในยี่สิบประจำวันของคนที่ให้เพื่อนฟัง เช่น ความฝัน สิ่งที่ยังเห็นระหว่างมาโรงเรียน

7. การฝึกพูดเรื่องอภิปราย เช่นเดียวกับการเล่าประสบการณ์ให้เด็กผลัดกันพูดเรื่องเดียวกัน แต่พูดตามความคิดของตนเอง เช่น พาไปดูกีฬา หากภาพเด็กที่แต่งตัวสวย ๆ มาให้เด็กดู แล้วเปรียบเทียบภาพว่าตนชอบอะไร

8. ฝึกมารยาทในการพูด ในการฝึกการพูดครูต้องคำนึงถึงมารยาทด้วย ให้นักเรียนซักถามซักถาม มีทางเสียง รู้จักจังหวะการพูด และควบคุมอารมณ์ของตนเอง

การเตรียมความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยให้แก่เด็กปฐมวัยในห้องที่มีปัญหาทางภาษานั้น ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงภูมิหลัง ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม ภาษา วัฒนธรรม ศาสนา เพราะสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลส่งผลต่อการพัฒนาการทางภาษาของเด็ก การเตรียมความพร้อมทางภาษาครูควรเลือกใช้ชีวิตการจัดกิจกรรมหลาย ๆ วิธี เช่น การสร้างความสนใจ การฝึกฝนอย่างมีระบบ การโยงความรู้ความกึกจากประสบการณ์เดิมไปสู่ประสบการณ์ใหม่ จะช่วยให้เด็กเรียนรู้และพัฒนาทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความพร้อมทางการเรียน

ความพร้อมทางการเรียน มีความสำคัญต่อความสำเร็จของชีวิตในการเรียนของเด็ก มีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะทางการเรียนภาษาของเด็กปฐมวัย ความพร้อมดังกล่าวหมายถึง สภาพร่างกาย สมอง อารมณ์ และการปรับตัวให้พัฒนาจนถึงขั้นที่จะเกิดการเรียนรู้ได้ อาจเป็นไปตามลำดับขั้นพัฒนาการหรือเกิดจากการฝึกฝนตามแนวทางที่เหมาะสม

ดาวนิง และเทคเครย์ (Downing and Thackrey. 1971 : 9) ให้ความหมายความพร้อมในการเรียนใด ๆ หมายถึง การที่เด็กเรียนง่ายประการหนึ่ง และเด็กได้รับความพึงพอใจอีกประการหนึ่ง ความพร้อมนี้อาจเกิดขึ้นเองเพราะมีวุฒิภาวะหรืออาจเกิดขึ้นเพราะการเล่าเรียน การฝึกฝนเพื่อเป็นพื้นฐานที่จะเรียนต่อไป

บรรลือ นฤกษะวัน (บรรลือ นฤกษะวัน 2518 : 25 - 26) ให้ความเห็นว่า ความพร้อมทางการเรียนของเด็กก็คือ เด็กได้มาถึงจุด ๆ หนึ่ง ซึ่งสามารถรับสิ่งใหม่ ๆ เข้าไว้ได้ หรือเด็กได้มาถึงจุด ๆ หนึ่งที่พร้อมจะรับการสอน เด็กแต่ละคนแม้จะอยู่ในระดับอายุเดียวกันก็อาจมีความพร้อมไม่เท่ากันได้ การที่เด็กมีความพร้อมต่างกันอาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น ทางกาย บางคนสายตาไม่ดี หรือใช้สายตาสังเกตไม่ถูกต้องทำให้เขียนหนังสือกลับ เด็กเล็กส่วนมากเห็นแค่กรอบนอกภาพ ยังไม่สามารถจับรายละเอียดภายในภาพได้ตื้นๆ และประสาทเกี่ยวกับการรับฟังของเด็กในวัยนี้ยังไม่เจริญเต็มที่ ไม่สามารถรับเสียงที่มีความถี่สูงได้ชัด การฟังไม่ชัดจึงอาจทำให้เด็กออกเสียงผิดหรือพูดไม่ชัดได้ ทางกล้ามเนื้อเล็ก เช่น มือและนิ้วมือเด็กเล็ก ๆ ยังใช้ไม่ได้มั่นคง คุณภาพการเขียนจึงยังไม่ดีเท่าที่ควร

พรณี ช. เจนจิต (พรณี ช. เจนจิต 2528 : 126) กล่าวถึงความพร้อมว่าเป็นสิ่งที่สามารถกระตุ้นหรือสอนให้เกิดเร็วขึ้นได้ เพราะพัฒนาการเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ดังนั้นการจัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับขั้นพัฒนาการจะช่วยให้เกิดความพร้อมขึ้นได้ และความพร้อมทางการเรียนเป็นความสามารถระดับหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กสามารถเรียนได้โดยมีอุปสรรคไม่มากนัก เรียนด้วยความพึงพอใจ และสามารถเรียนได้ในอัตราเร็ว และยัง

หมายรวมไปถึงพัฒนาการทุก ๆ ด้าน ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ จิตใจ ลักษณะนิสัย และสิ่งแวดล้อมที่ประสานสัมพันธ์กัน ความพร้อมทางการเรียนดังกล่าว อาจเกิดขึ้นจากการที่ได้เกิดมีการตามวุฒิภาวะ หรือเกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากอิทธิพลของทั้งสองประการประกอบกัน

เกื่อนใจ เศรษฐสัถโก (เกื่อนใจ เศรษฐสัถโก 2519 : 51) ให้ความหมายของความพร้อมไว้ดังนี้ หมายถึงสภาพความเจริญงอกงาม และพัฒนาการอย่างสูงสุดของเก็กทั้งทางด้านร่างกาย สมอง อารมณ์ และสังคม จนถึงระดับที่จะเรียนรู้ได้ ส่วนความพร้อมทางภาษานั้น สามารถแบ่งได้เป็น 3 ด้าน คือ ความพร้อมในการอ่าน ความพร้อมทางการเขียน และความพร้อมทางการกึก ซึ่งความพร้อมทั้งสามนี้ถือได้ว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญอันจะส่งผลต่อการเรียนของเก็กในระดับสูงต่อไป และยังเสนอความเห็นเพิ่มเติมอีกว่า ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยประกอบด้วย ความพร้อมในการอ่าน ความพร้อมในการฟัง และกึก

ทิพย์สุตา สุเมธเสนีย์ (ทิพย์สุตา สุเมธเสนีย์ 2528 : 15 - 16) ให้ความเห็นว่าความพร้อมทางการเรียนประกอบด้วยพฤติกรรมดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการเคลื่อนไหว ได้แก่ การใช้ก้าวมั่นใจใหญ่ กล้ามเนื้อเล็ก และประสานสัมพันธ์
2. พฤติกรรมด้านสังคม ได้แก่ การปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและบุคคล
3. พฤติกรรมทางการรู้การคิด ได้แก่ การรู้จักกึกมาเหตุผลและการหาความสัมพันธ์
4. พฤติกรรมด้านภาษา ได้แก่ การเข้าใจในคำพูด และความสามารถในการสื่อสารกับผู้อื่น

จากคำจำกัดความดังกล่าวสรุปได้ว่า ความพร้อมทางการเรียนในระดับปฐมวัยเป็นพัฒนาการในการเรียนรู้ระดับหนึ่งที่เก็กสามารถเรียนไปได้สะดวกรวดเร็ว มีความพึงพอใจที่จะเรียน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ (maturation) และจากการเรียนรู้ที่ผ่านมา (Previous Learning) หรือเกิดจากอิทธิพลของทั้งสองสิ่งประกอบกัน

องค์ประกอบความพร้อมทางการเรียนภาษา

ดาวนิง และเทคเคย์ (Downing and Thackrey. 1971 : 14 - 15)
ความพร้อมไว้ 4 กลุ่ม คือ

1. องค์ประกอบทางกาย (Physical Factors) ได้แก่ การบรรลุวุฒิภาวะด้านร่างกายทั่วไป เช่น การมองเห็น การได้ยิน อวัยวะที่ใช้พูดปกติ
2. องค์ประกอบทางสติปัญญา (Intellectual Factors) ได้แก่ ความพร้อมด้านสติปัญญาโดยทั่วไป ความสามารถในการรับรู้ (Perception) ความสามารถในการจำแนกภาพและเสียง (Discrimination) ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับการแก้ปัญหาด้านการเรียนอ่าน
3. องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Factors) ได้แก่ พื้นฐานด้านภาษาที่ได้รับจากที่บ้าน และประสบการณ์ด้านสังคม
4. องค์ประกอบด้านอารมณ์ แรงจูงใจ และบุคลิกภาพ (Emotional Factors, Motivation and Personality Factors) ได้แก่ ความมั่นคงทางด้านอารมณ์ และความต้องการที่จะเรียนอ่าน

✓ ประมวญ ดิกกินสัน (ประมวญ ดิกกินสัน 2509 : 60 - 61) กล่าวถึงพื้นฐานประสบการณ์ของเด็กเป็นสิ่งที่เป็นโยบายต่อการเริ่มเรียนเป็นอย่างมาก ถ้าเด็กมีพื้นฐานที่ดีก่อนเข้าโรงเรียน เด็กพร้อมที่จะรับรู้ ความพร้อมดังกล่าวคือ

1. ความสามารถที่จะเล่าเรื่องจากรูปภาพ
2. คุณภาพทางภาษาพูด
3. ความสามารถในการตั้งใจฟัง
4. ความอยากรอ่านหนังสือ
5. ความสามารถในการกำหนดรู้เกี่ยวกับความหมายของคำ เช่น ซ้าย ขวา หน้า

หลัง

โซเนล และกูแอร์ก์ (นงเยาว์ แข่งเพ็ญแข ประภาพันธุ์ นิลอรุณ และ
สมศักดิ์ ศรีมาโนช 2522 : 47 - 48 อ้างอิงมาจาก Schonell and Goodcare.
1974 : 15) ได้กำหนดองค์ประกอบของความพร้อมไว้ 5 ประการ

1. วุฒิภาวะทั่ว ๆ ไป (General Maturity)
2. สถิติปัญญาทั่ว ๆ ไป (Level of General Intelligence)
3. ความสามารถในการจำแนกภาพด้วยสายตา จำแนกเสียงกัวยหู และการจำ
รูปคำ (Abilities of Visual and Auditory Discrimination and
Recognition of Word Patterns)
4. องค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อมด้านการอ่าน (Environmental Factors in
Reading Ability)
5. องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความสนใจ และความเชื่อมั่นในตนเอง
(Emotional Attitudes of Interest, Individual Appreciation and
Confidence)

บรรลือ หฤกษะวัน เบรลือ หฤกษะวัน 2519 : 26) ได้กล่าวถึง
องค์ประกอบความพร้อมไว้ดังนี้

1. ความพร้อมทางกาย ได้แก่ สุขภาพของเด็ก การใช้สายตา การฟัง การพูด
(ชัดหรือไม่ชัด) ความสัมพันธ์ทางกล้ามเนื้อตากับมือ เป็นต้น
2. ความพร้อมทางสมอง ได้แก่ ความสามารถในการลำดับเหตุการณ์จากนิทาน
ที่ตนได้ฟัง หรือดูภาพเล่ากับภาพได้ สถิติปัญญาคือ จำได้แม่นยำ จะพูดหรือจะสั่งอะไรก็เข้าใจง่าย
 เป็นต้น
3. ความพร้อมในด้านอารมณ์ ได้แก่ รู้จักควบคุมอารมณ์ สามารถทำงานเป็นหมู่
เล่นเป็นหมู่ ไม่แย่งหรือต่อสู้สิ่งของกัน ไม่ทะเลาะวิวาทกันบ่อย ๆ
4. ความพร้อมในด้านจิตวิทยา ได้แก่ มีความสนใจในการอ่าน (ภาพหรือหนังสือ)
 มีช่วงระยะความสนใจยาว รู้จักเฝ้าย่างตั้งใจ ใช้ภาษาได้ดีพอสมควร เป็นต้น

ทวี สุรเมธี (ทวี สุรเมธี 2521 : 7) ได้มีความคิดเห็นสอดคล้องกับ ฮิลเดรท (Hildreth. 1950 : 251 - 256) และได้เสนอว่า องค์ประกอบสำคัญของความสามารถทางการอ่านนั้น ประกอบด้วยความสามารถต่อไปนี้

1. ความสามารถในการแยกสิ่งที่ได้ยิน ได้แก่ ความเข้าใจและความสามารถในการใช้ภาษาพูดได้ถูกต้อง แยกคำพูดที่แตกต่างกัน สามารถแยกถ้อยคำและออกเสียงได้ถูกต้อง
2. ความสามารถทางสายตา ได้แก่ ความสามารถในการแยกคำที่คล้ายคลึงกัน และมองเห็นความแตกต่างของคำ
3. ความสามารถทางการคิดและจำ ได้แก่ สามารถใช้เหตุผล เข้าใจในเหตุผล รู้จักเชื่อมโยงความกิต่าง ๆ ให้มีความหมาย เข้าใจความหมายของประโยค และจำรูปร่างของคำได้
4. ความสนใจ ได้แก่ ความสามารถที่จะนั่งฟัง และจับสายตาไปตามสิ่งที่อ่าน เคลื่อนไหวสายตา มีสมาธิในการอ่าน การฟัง และทำตามคำสั่งได้

นอกจากเอกสารดังกล่าวแล้ว องค์ประกอบของความพร้อมได้ก็ศึกษาจากแบบทดสอบความพร้อมทางการอ่านที่สร้างขึ้นในประเทศและต่างประเทศ เพื่อใช้สอบวัดความพร้อมทางการเรียนอ่าน (Reading Readiness Test) ซึ่งเป็นวิธีที่จะทำให้ครูผู้สอนรู้ถึงความพร้อมของเด็กแต่ละคน และสามารถส่งเสริมหรือปรับปรุงแก้ไขเด็กในกรณีที่เด็กไม่พร้อม สามารถจัดกิจกรรมเสริมทักษะ เตรียมความพร้อมทางการเรียนภาษาสนองต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา (กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา 2519 : 2 - 6) ได้จัดทำรายงานการสร้างแบบทดสอบความพร้อมในการเรียนอ่าน และได้เสนอไว้ดังนี้ การสร้างแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนอ่าน เพื่อให้ครูได้มีเครื่องมือที่ได้มาตรฐานและเหมาะสมกับนักเรียนไทยไว้ใช้ เพื่อการรู้จักเด็กนักเรียนของตนได้เร็วขึ้น และนำผลจากการวัดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนอ่านต่อไป

แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษา

แนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดความพร้อมในการเรียนภาษา ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยสำหรับเด็กที่กระแะเริ่มเรียนการอ่าน ในลักษณะแบบทดสอบมาตรฐานสำหรับนักเรียนไทย
2. เพื่อส่งเสริมให้ครูผู้สอนใช้แบบทดสอบนี้สำหรับการปรับปรุงความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็ก
3. เพื่อให้มีแบบทดสอบอันจะเป็นแนวทางที่ค้ำสำหรับการแสวงหาวิธีการและวัสดุอุปกรณ์ สำหรับการประเมินความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตามหลักการ
4. เพื่อให้มีเครื่องมือสำหรับศึกษาค้นคว้าที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยต่อไป

การสร้างแบบทดสอบวัดความพร้อมส่วนใหญ่จะครอบคลุมความสามารถที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบต่าง ๆ คือ

1. การรู้ความหมายของคำ เป็นความสามารถที่เข้าใจถึงความกิริยาขบอดเกี่ยวกับคำหรือความที่ได้ยิน
2. การเข้าใจคำสั่ง หมายถึง ความสามารถในการฟังและปฏิบัติตามคำสั่งอย่างง่าย ๆ ได้
3. การลอกตามแบบ คือ ความสามารถในการใช้สายตาและกล้ามเนื้อให้สัมพันธ์กัน
4. การบอกชื่อตัวอักษรหรือการรู้จักตัวอักษร เป็นความสามารถในการจำตัวอักษรต่าง ๆ ที่รู้มาก่อนได้
5. การจำแนกความแตกต่างและความคล้ายคลึงของภาพ (รูปทรง เรขาคณิต ตัวอักษร คำ และตัวเลข) ได้แก่ ความสามารถในการมองเห็นภาพใดแตกต่างจากภาพอื่นหรือคล้ายคลึงกับภาพที่กำหนด

6. การจำแนกความแตกต่างและความคล้ายคลึงของเสียง ได้แก่ ความสามารถที่จะฟังได้ชัดเจน และเข้าใจความหมายของคำ

7. การจำและแปลความหมายของภาพ ซึ่งหมายถึงความสามารถที่จะเข้าใจสัญลักษณ์ที่เป็นนามธรรม (รูปคำ) ใช้แทนสิ่งของหรือความคิด

8. การจำแนกคำที่สอนไปแล้ว เป็นความสามารถในการจำรูปคำที่มีความหมายง่าย ๆ ที่ได้รับการอธิบายล่วงหน้าก่อน ซึ่งการวัดด้านนี้อาจถือเป็นการวัดอัตราการเรียนรู้คำของเด็กแต่ละคนด้วย

9. ความเข้าใจในการฟัง หมายถึงความสามารถที่จะเข้าใจเรื่องราวง่าย ๆ สั้น ๆ ที่พูดหรืออ่านให้ฟัง ซึ่งความสามารถนี้ประกอบไปด้วยความเข้าใจข้อความและความสนใจที่ต่อเนื่องของเด็ก

10. การรวมภาพแทนเป็นความสามารถที่ถือว่าเป็นวุฒิภาวะทางสติปัญญาโดยทั่วไป ซึ่งจัดเป็นองค์ประกอบของความพร้อมด้านหนึ่ง

นวลตา สุวรรณโชติ (นวลตา สุวรรณโชติ 2522 : 14 - 15) ได้รวบรวมแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนของต่างประเทศที่สร้างขึ้นโดยพิจารณาองค์ประกอบความพร้อมต่าง ๆ ดังนี้

Metropolitan Achievement Test ระดับต้นสร้างโดย Walter N. Durost แบ่งเป็น 3 ภาค คือ วัดความสามารถด้านการใช้ถ้อยคำ วัดความสามารถในการอ่าน และความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์

Standford Early School Achievement Test (SESAT) ระดับหนึ่งผู้สร้างคือ Eric F. Grandner and Richard Medden แบ่งเป็น 4 ภาค คือ วัดความเข้าใจในความหมายของคำ วัดความเข้าใจเรื่องราวที่บอกเล่า วัดความเข้าใจความสัมพันธ์ และวัดความสามารถลอกเลียนแบบ

Metropolitan Readiness Test Form A ระดับอนุบาล สร้างโดย Hildreth แบ่งเป็น 4 ภาค คือ วัดความเข้าใจความหมายของคำ วัดความเข้าใจเรื่องราวที่บอกเล่า วัดความเข้าใจความสัมพันธ์ และวัดความสามารถลอกเลียนแบบ

The Harrison - Strout Reading Readiness Profiles

The Harrison - Strout Reading Readiness Profiles แบ่งเป็น 5 ภาค คือ วัดการใช้สัญลักษณ์ การจำแนกสิ่งที่มองเห็น การจำแนกเสียง การจำแนกโดยพิจารณาผลและการรู้จักตัวอักษร

Merhpy - Durrell Diagnostic Reading Readiness Test แบ่งเป็น 3 ภาค คือ วัดความสามารถในการจำแนกเสียงที่ได้ยิน ความสามารถจำแนกสิ่งที่มองเห็น และอัตราการเรียนรู้คำ

Group Test of Reading Readiness แบ่งเป็น 5 ภาค คือ วัดความสามารถในการจำแนกสิ่งของ ความสามารถในการจำแนกสัญลักษณ์ของคำ การฟัง การจำ และการสังเกตคำ

Lee - Clark Reading Readiness Test แบ่งเป็น 4 ภาค คือ วัดความสามารถในการจำแนกความเหมือน ความสามารถในการจำแนกสิ่งต่าง ๆ การรู้จักและเข้าใจคำศัพท์ ความสามารถในการแยกคำและกลุ่มของคำที่คล้ายคลึงกัน

สรุปได้ว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีหลายแบบด้วยกัน ในแต่ละแบบมีองค์ประกอบที่สำคัญในการวัดทักษะพื้นฐานทางภาษาในด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถจำแนกความแตกต่างของภาพและเสียง ความสามารถในการรู้จำคำศัพท์ ความสามารถในการทำตามคำสั่ง ความสามารถในการใช้สายคาและกลุ่มคำเมื่อให้สัมพันธ์กัน และความสามารถในการหาความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมทางการเรียนภาษา

ความพร้อมด้านภาษานั้นประกอบไปด้วยทักษะที่สัมพันธ์กับการฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้มีผู้ทำการวิจัยองค์ประกอบของความพร้อมในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนไว้ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจำแนกความแตกต่างของภาพและเสียง

บาเรตต์ (Barrett. 1965 : 26 - 28) ได้ศึกษาพบว่า ความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของภาพและเสียง เป็นตัวบ่งชี้ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของเด็กชั้นประถมปีที่ 1 ได้

ดาวนิงและเทคเคย์ (J. Downing and D. Thackrey 1971 :

57 - 60) ได้ศึกษาพบว่า ความสามารถในการจำแนกภาพ จำแนกเสียง ประสบการณ์
อายุสมอง มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านตามลำดับ

สำหรับการศึกษาค้นคว้าในประเทศไทย ไชศรี วรธกัฏฐา (ไชศรี วรธกัฏฐา
2507 : 96) พบว่า ความสามารถในการจำแนกสิ่งต่าง ๆ ด้วยสายตา (Visual
Discriminations) ใช้พยากรณ์ทักษะและความสามารถในการอ่านในอนาคตได้ดี
พรวณีย์ ชูชัย (พรวณีย์ ชูชัย 2512 : 89) ได้ศึกษาพบว่า ความสามารถในการแยก
เสียงที่ใกล้เคียง เป็นตัวพยากรณ์ผลการเรียนอ่านของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ถึง
73.16 %

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการรู้ความหมายของคำ

รัสเซลล์ (Russell 1961 : 120) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความ
เข้าใจในการอ่านกับความคิดรวบยอด พบว่า การอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้อ่านจำเป็นต้อง
จับใจความสำคัญของเรื่องได้ หรือมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้อย่างดี สำหรับสร้างความ
เข้าใจในสิ่งที่อ่าน และเด็กที่มีความคิดรวบยอดถูกต้องสมบูรณ์ย่อมแสดงถึงความสำเร็จใน
การอ่านและการเรียนรู้ เพราะเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ดี อันเป็นพื้นฐานการ
เรียนรู้ และได้กล่าวถึงความสามารถในด้านการอ่าน หูถ เขียน กิต ของเด็กเป็นผลจากการ
เข้าใจคำศัพท์ และการเข้าใจคำศัพท์ ก็คือการมีความคิดรวบยอดต่อคำศัพท์นั้น

ทิงเกอร์ (Tinker. 1952 : 158) ได้กล่าวอ้างอิงมาจากเกรย์และโฮล์มส์
(Gray and Holmes) ถึงองค์ประกอบในการพัฒนาความเจริญรู้ความหมายของคำ คือ

1. ความสามารถทั่ว ๆ ไประดับวุฒิภาวะของเด็กเป็นตัวกำหนดขอบเขตในการ
เรียนรู้ความหมายของคำ แม้เด็กจะมีอายุเท่ากันก็จะมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ได้
แตกต่างกัน

2. ประสบการณ์และความพร้อมในการอ่านของเด็ก มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการรู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เด็กที่มีประสบการณ์และความพร้อมต่างกันย่อมรู้ความหมายของคำศัพท์มากน้อยแตกต่างกันไป

3. ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กจะเป็นสิ่งกระตุ้นให้เด็กต้องการเรียนรู้ความหมายของสิ่งต่าง ๆ ครูควรเร้าให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็นในทุกโอกาส

4. การสอนคำต่าง ๆ ให้แก่เด็กเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะจะช่วยให้เด็กเข้าใจคำต่าง ๆ กว้างขวางมากยิ่งขึ้น

ฉวีวรรณ จินตพล (ฉวีวรรณ จินตพล 2525 : 14 - 16) ได้กล่าวว่า โดยทั่วไปครูจะช่วยเด็กให้รู้จักความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ ได้โดยวิธีสร้างประสบการณ์ใหม่ ๆ ให้เด็กมีโอกาสได้ก่อกำศัพท์ต่าง ๆ ให้มากขึ้น ครูที่มีประสบการณ์มากมักจะคำนึงถึงเสมอว่า การเรียนรู้ความหมายของคำนั้นเป็นกระบวนการต่อเนื่องไปทีละน้อย เป็นการกระทำที่ค่อยเป็นค่อยไป การสอนให้เข้าใจในความหมายของคำนั้น มาจากการที่ไม่รู้อะไรเลย จนกระทั่งรู้ความหมายที่คลุมเคลือ แล้วมาสู่การรู้ความหมายที่แจ่มชัด จนถึงขั้นปรับปรุงให้ดีขึ้น แล้วนำมาใช้อย่างถูกต้อง และเข้าใจความหมายของคำหลาย ๆ ความหมาย ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับการสอนของครู และความเข้าใจในด้านการฟัง อาร์มสตรอง (Armstrong. 1960 : 373) ได้ศึกษา ค้นคว้า เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ที่เด็กรู้จักฟัง และการอ่านโดยทำการศึกษากับเด็กตั้งแต่อายุ 6 - 13 ปี ผลปรากฏว่าเด็กที่มีอายุตั้งแต่ 10 ขวบลงมานั้น จะรู้จักใช้คำศัพท์ที่ได้จากการฟังมากกว่าการอ่าน แต่เมื่อเด็กอายุเพิ่มขึ้น จำนวนคำศัพท์ที่แตกต่างกันนี้จะลดลงอย่างรวดเร็ว

สตรีกแลนด์ (Strickland. 1962 : 84) ได้ศึกษาพัฒนาการในการอ่านของเด็กที่เกี่ยวกับความเข้าใจรูปประโยคแบบต่าง ๆ จุดมุ่งหมายที่สำคัญในการศึกษาค้นคว้า เพื่อปรับปรุงหนังสืออ่านสำหรับเด็ก การวิจัยครั้งนี้ใช้เทคนิคภาษาศาสตร์ (Linguistic Technique) เพื่อวิเคราะห์ความสามารถในการเข้าใจของเด็กชั้นประถม 1 - 6 จำนวน 575 คน สรุปผลคือ เด็กจะเรียนรู้โครงสร้างพื้นฐานทางภาษาในวัยต้น ๆ และในช่วงนี้ภาษาทางการฟังของเด็กจะเจริญขึ้นอย่างรวดเร็วมากกว่าการอ่าน ฉวีวรรณ จินตพล

(ฉวีวรรณ จินดาพล 2525 . 16) ได้กล่าวว่า ทักษะในการฟังเป็นพื้นฐานของการอ่าน แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์กัน คือ เด็กจะต้องมีทักษะในการฟังที่ดี จึงจะเรียนรู้ที่จะอ่านได้ การที่เด็กเข้าใจคำศัพท์ในการฟังน้อย ทำให้เกิดปัญหาในการอ่าน และเด็กจะมีความลำบาก ในการจำแนกเสียงที่ได้รับฟัง

โฮล์ม (Holm 1962 . 64) ได้ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับองค์ประกอบของความ สามารถทางการอ่านพบว่า ความถนัดรอบคอบเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้การ เรียนอ่าน มีความหมาย ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

รัตนา กิริพานิช (Ratana Siripanich. 1973 : 24) ได้ศึกษาพบว่า องค์ประกอบความพร้อมในการเรียนอ่าน คือ ความเข้าใจในการฟัง การจำแนกความ แตกต่างของเสียง การจำแนกความแตกต่างของภาพ การรู้ความหมายของคำศัพท์ การใช้ สายตาและกล้ามเนื้อมือให้สัมพันธ์กัน และการทำตามคำสั่ง ทั้ง 6 องค์ประกอบดังกล่าว มีความสัมพันธ์กับความสามารถทาง การอ่านสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่า การทำตาม คำสั่งสามารถพยากรณ์ผลการอ่านของนักเรียนได้ดีกว่าองค์ประกอบด้านอื่น

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

เกิลบ์ (Ratana Siripanich 1973 : 25 citing Gelb n d.) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการเรียนของ เด็กเริ่มหัดเขียนไว้ว่า การเขียนตามความรู้สึกของ เด็กนั้น เป็นงานยากและซับซ้อนกว่าการอ่านมาก เพราะการอ่านนั้นใช้แต่เพียงการสังเกต ความแตกต่างของตัวอักษร กับการทำความเข้าใจความหมายของตัวอักษร และใช้ความสัมพันธ์ ระหว่างสายตากับสมองเท่านั้น แต่การเขียนเด็กจะต้องเริ่มการประสานสัมพันธ์ระหว่างสมอง สายตา และการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อด้วย

ไทด์แมน และบัทเทอร์ฟิลด์ (Tidyman and Butterfield 1951 : 363 - 365) กล่าวถึงเด็กที่มีความพร้อมในการเขียนว่าต้องมีความสามารถด้านต่าง ๆ ดังนี้

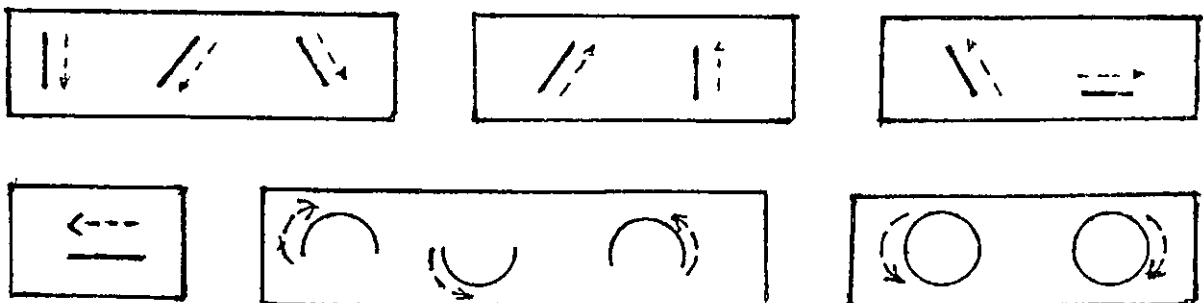
1. ความสามารถในการบังคับการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อแขน มือ และนิ้ว ให้สัมพันธ์กันในขณะเขียน

2. ความสามารถในการจำภาพของตัวอักษรได้แม่นยำถูกต้อง และยังสามารถจดจำลีลาการเขียนอักษรแต่ละตัวได้อีกด้วย

วูดเวิร์ด คาโรลีน และเจอโรม (Woodward Carolyn and Jerome. 1977 : 1) ได้ศึกษาแบบการเริ่มเรียนภาษาเขียนของเด็กระดับปฐมวัย พบว่า เด็กที่มีความพร้อมในการฟังและออกเสียง การผูกประโยค จะมีความสามารถในการเขียนสูงกว่า เด็กที่ไม่พร้อมในด้านการฟัง การออกเสียง และการผูกประโยค

ประเทิน มหาจันทร์ (ประเทิน มหาจันทร์ 2506 : 112) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กชั้นประถมปีที่ 1 จำนวน 357 คน โดยสร้างแบบทดสอบการประสานงานของมือและตา และสร้างแบบสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็ก ผลการวิจัยพบว่า มีสหสัมพันธ์ระหว่างการประสานงานระหว่างมือและตา กับความสามารถในการเขียนของเด็ก คือเด็กที่มีการประสานงานของมือและตาดี ก็จะมีความสามารถในการเขียนที่ดีด้วย เด็กอายุมากมีการประสานงานของตากับข้อดีขึ้น และมีความสามารถในการเรียนดีขึ้น

ต่อมาในปี 2513 บุญสุข บุญยสวัสดิ์ (บุญสุข บุญยสวัสดิ์ 2513 : 48) ได้ทำการวิจัยลีลาการเขียนอักษรไทยสำหรับเด็กเริ่มเรียน โดยศึกษาลักษณะของเส้นแบบต่าง ๆ อันจะนำไปสู่การเขียนอักษรไทยของเด็กเริ่มเรียน หากกำหนดเวลาที่นักเรียนขาดเหตุต้องใช้ในการขีดเส้นแต่ละวัน รวมทั้งจัดลำดับความยากง่ายของเส้นโดยเรียงจากง่ายไปหายาก โดยได้รวบรวมเส้นที่เป็นส่วนประกอบของอักษรไทย 13 เส้น ตามลำดับดังนี้

จากการศึกษาเรื่องของความพร้อมและองค์ประกอบของความพร้อมนั้นพบว่ามีความสำคัญ โดยเฉพาะความพร้อมทาง การเรียนภาษาจะประสบความสำเร็จได้ต้องยึดถือหลักว่า การเตรียมความพร้อมทางการเรียนภาษานั้นต้องเน้นกิจกรรมที่มุ่งปรับปรุงทักษะในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ตลอดจนวิธีสร้างเสริมความพร้อมทางการเรียนภาษา และวิธีตรวจสอบวัดผลความพร้อมทางการเรียนภาษาโดยใช้แบบทดสอบ อันจะทำให้การพัฒนาทางภาษาของเด็กปฐมวัยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา

ทฤษฎีที่นำมาใช้เกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษามีหลายทฤษฎี โดยเฉพาะทฤษฎีพัฒนาการเรียนรู้คำและการเข้าใจความหมายของคำ (Comprehension) ชวาล แพริตกุล (ชวาล แพริตกุล 2516 : 246) ได้อธิบายลักษณะของความเข้าใจพื้นฐานของปัญญาในเรื่องของความเข้าใจสามารถแสดงออกด้วยพฤติกรรม 3 ประการ คือ การแปลความหมาย (Translation) หมายถึง การแปลเรื่องราวหรือข้อความเดิมออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือแบบใหม่ ดังนี้

1. การตีความ (Interpretation) คือ การเกิดความเต็มใจที่เด็กใหม่ เรียนเรียงใหม่ หรือร้อยกรองใหม่ เป็นการมองเรื่องราวเดิมในแง่ใหม่ ค้นหาและเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้นจนจนเป็นข้อสรุปได้

2. การขยายความ (Extrapolation) คือ การอนุมานหรือขยายความคิดให้กว้างไกลและไกลกว่าข้อเท็จจริงที่ระจก้อยู่ในเรื่องนั้น ๆ

3. การรับรู้ (Perception) จัดเป็นสื่อกลางสำคัญที่ทำให้เด็กเกิดประสบการณ์ที่บุคคลจะรับรู้สิ่งต่าง ๆ แล้วตัดสินใจว่า สิ่งที่ได้รับไปนั้นคืออะไร ซึ่งอยู่กับสิ่งเร้าภายนอก อันได้แก่ การเห็น การได้ยิน และประสบการณ์เดิมของเด็ก การรับรู้ที่เกี่ยวกับการฟังและการอ่าน คือ

3.1 การรับรู้ทางสายตา (Visual Perception)

3.2 การรับรู้ทางโสต (Auding Perception)

นักทฤษฎีพัฒนาการเด็กได้ศึกษาความสำคัญของภาษาที่ว่าเป็นสิ่งช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัย ดวงเดือน ศาสตรภัทร (ดวงเดือน ศาสตรภัทร 2529 : 214 - 215) กล่าวว่า ภาษามีบทบาท 3 ประการ คือ

1. เด็กสามารถใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น เปิดโอกาสให้เกิดกระบวนการสังคมประกิต (Socialization)

2. เด็กสามารถใช้ภาษาเป็นคำพูดที่เกิดขึ้นภายใน ในรูปแบบของการคิดและในระบบของการใช้สัญลักษณ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

3. ภาษาเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นภายในตัวเด็ก ดังนั้นเด็กจึงไม่ต้องอาศัยการจัดกระทำกับวัตถุจริง ๆ เมื่อแก้ปัญหา เด็กสามารถสร้างจินตนาการในสมองซึ่งก่อให้เกิดการทดลองขึ้น เด็กสามารถจินตนาการถึงวัตถุ แม้วัตถุนั้นจะอยู่นอกสายตาหรืออยู่ในอดีต เด็กสามารถทำการทดลองในสมองและทำให้เร็วกว่าการจัดกระทำกับวัตถุนั้นจริง ๆ

เด็กจะพัฒนาการเรียนรู้คำมากขึ้นตั้งแต่อายุ 2 - 4 ปี เป็นลักษณะการพูดคุยโดยใช้การสื่อสารแบบสังคม (Social Communication) แต่เด็กจะมีตนเองเป็นศูนย์กลาง คือเด็กจะพูดกับตัวเองโดยไม่ฟังผู้อื่น เพียเจต์ และอินเฮลเดอร์ (Piaget and Inhelder. 1969 : 120 - 122) เรียกว่าการพูดคนเดียวแบบรวมหมู่ (Collection Monologues) เด็กจะมีทัศนะต่อสิ่งต่าง ๆ จากการมองเห็นของตัวเอง และจะเป็นการยากที่จะให้เด็กยอมรับสิ่งต่าง ๆ จากภาพที่เห็น เด็กจะไม่พยายามเข้าใจถึงคำพูดของผู้อื่น

ในช่วงที่เด็กอายุ 5 - 6 ปี เด็กก้าวไปสู่ขั้นการคิดแบบหยั่งรู้ (Intuitive) ซึ่งเป็นการคิดโดยอาศัยการรับรู้ คือมองเห็นสิ่งต่าง ๆ แล้วบอกได้ว่าสิ่งนั้นเป็นอย่างไร การหยั่งรู้ของเด็กแสดงว่าเด็กก้าวหน้าไปสู่การรู้จักแยกแยะกระจาย เด็กสามารถมององค์ประกอบมากกว่าหนึ่งอย่างที่มีอิทธิพลต่อเหตุการณ์หนึ่ง แสดงว่าเด็กเกือบจะไปถึงการรู้จักคิดอย่างเป็นตรรกศาสตร์

กระบวนการเรียนรู้ทางภาษา จรรยา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ (Chancha Suvanathat and others. 1986 : 122) กล่าวว่า กระบวนการนี้เรียกว่า วิธีการที่เกิดขึ้นจากความชำนาญ (Empricist Approach) ซึ่งมี

ความเห็นที่ว่าเด็กจะเริ่มเรียนรู้ภาษาอย่างไม่เป็นกฎเกณฑ์ แต่เรียนรู้ภาษาในลักษณะเดียวกับการฝึกทักษะ ความชำนาญ และความฉลาดด้านอื่น ๆ การเรียนรู้ทำได้จากการได้ยินคนอื่นพูดบ้าง ๆ ก็นำมาพูด โดยเฉพาะเด็กจะเริ่มรู้ได้เร็ว ถ้าคนที่เด็กเรียนรู้เป็นประสบการณ์แรกที่ใกล้ชิดเด็ก รูปแบบของการเรียนรู้ที่สำคัญสำหรับเด็กปฐมวัยต้องสัมพันธ์กับวัตถุ การส่งเสริมการเรียนรู้ในรูปแบบ ก็คือ ครูอาจนำเอาวัตถุสิ่งของ ของเล่น มาไว้ในห้องเรียน และตั้งคำถามเพื่อเร้าให้นักเรียนกันหาคำตอบในเรื่องนั้น ๆ และควรจะให้เด็กสำรวจวัตถุนั้นด้วยตนเอง

ก่อนที่มนุษย์จะสามารถใช้ภาษาติดต่อสื่อสารกันได้นั้น มีขั้นตอนในการพัฒนาทางภาษา พัฒนพร สุทธิยานุช (พัฒนพร สุทธิยานุช 2524 : 22 - 24) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาไว้ดังนี้

1. การเปล่งเสียงก่อนการพูดภาษาตั้งแต่แรกเกิดถึง 1 ปี ในระยะนี้เด็กเริ่มส่งเสียงร้อง การโต้ตอบอาจมีความหมายหรือไม่มีความหมายได้ แต่ส่วนมากเป็นเครื่องสื่อสารความรู้สึก คือ **เด็กจะเริ่มส่งเสียง**ไม่มีความหมายเป็นพื้นเสียงธรรมชาติไม่มีเสียงสูงต่ำ เริ่มเล่นเสียง เริ่มเรียนคำง่ายใกล้ตัว เช่น พ่อ แม่ และบางครั้งเพื่อความเข้าใจของตัวเองเท่านั้น แต่ไม่มีสื่อความหมายสำหรับผู้อื่น
2. การพัฒนาการพูดภาษาไทยในระยะเริ่มแรก (Early Linguistic Development) ระยะ 1 - 5 ปี เริ่มใช้ภาษาพูดเป็นประโยคง่าย ๆ เช่น แม่มา พ่อไป แต่ส่วนมากจะพูดคำเดียวมากกว่าคำยาว ๆ ในการวิจัยปรากฏว่าเด็กเริ่มพูดนั้นจะพูดคำนามก่อน เช่น แมว หมา นม ต่อมาถึงเป็นคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว ไป กิน และต่อมาก็เป็นคำบุพบท วิเศษณ์ สรรพนาม เช่น ถาน นุพพท ปรากฏระยะหลังและเมื่อเข้าโรงเรียนภาษาของเด็กวัยเริ่มเรียน เริ่มเป็นประโยค แต่จะฝึกทักษะในการออกเสียงมากกว่าอย่างอื่น
3. การพัฒนาการพูดในระยะหลัง (Later Linguistic Development) ระยะ 5 - 11 ปี ระยะนี้เด็กเริ่มเข้าโรงเรียนแล้ว ในระยะ 5 - 8 ปี เด็กก็มีการพัฒนาทางภาษามากขึ้น เด็กเริ่มเรียนคำศัพท์ การอ่านความหมาย เริ่มสนใจไวยากรณ์ เริ่มใช้ภาษาพูดในลักษณะรูปประโยคที่สมบูรณ์ และในระยะหลังเริ่มศึกษาคำศัพท์ต่าง ๆ เริ่มเข้าใจความหมายนามธรรมของคำศัพท์มากขึ้น

4. การพัฒนาการสร้างประโยค (Development of Syntax) ระยะตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป เด็กเริ่มศึกษาไวยากรณ์อย่างแท้จริง และสามารถใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้น

การที่เด็กแต่ละคนสามารถพัฒนาภาษาพูดของตนได้นั้น ได้มีผู้ศึกษาและได้ตั้งทฤษฎีการพัฒนารวมภาษาไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory) ผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียดคือ เลวิส ทฤษฎีนี้เชื่อว่าพัฒนาการทางการพูดนั้นเกิดขึ้นให้เกยทางโดยอาศัยการเลียนแบบซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง

2. ทฤษฎีเสริมแรง (Reinforcement Theory) ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลักทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งถือว่าพฤติกรรมจะคงอยู่และถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยเงื่อนไข ไรน์แกลล์ และคนอื่น ๆ เห็นว่า เด็กจะพูดมากขึ้น เมื่อให้รางวัลหรือเสริมกำลัง

3. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception) ลิเบอร์แมน (Liberman, Philip 1977 : 135 - 136) การรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับการแปลงเสียง จึงเห็นได้ว่าเด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วย การทำเช่นนี้ อาจเป็นเพราะเด็กฟังและพูดซ้ำด้วยตนเอง หรือหัดแปลงเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ

4. ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง (Babble Buck) ธอร์นไดค์ (Edward L. Thorndike) เป็นผู้คิด โดยอธิบายว่าเมื่อเด็กกำลังเล่นเสียงอยู่นั้น เผอิญมีบางเสียงไปคล้ายกับเสียงที่มีคนพูดในภาษาพูดของพ่อแม่ เมื่อแม่จึงให้รางวัลในทันที ด้วยวิธีนี้เด็กจึงมีพัฒนาการทางภาษาไปเรื่อย ๆ

กระบวนการเรียนภาษาพูด ในการเรียนภาษาพูดของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกันได้นั้น มีกระบวนการการเรียนภาษาพูดตามลำดับดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitation) เป็นกระบวนการที่สำคัญในการเรียนภาษา เพราะเป็นขั้นที่เด็กเลียนเสียงคำพูดหรือเสียงที่ได้ยิน

2. การเอาอย่าง (Identification) เด็กมีใจเล็งเรียนการออกเสียงอย่างเดียว แต่เลียนท่าทาง นิสัยใจคอจากบุคคลที่พูดเสียงที่ได้ยิน

3. การเรียนรู้พฤติกรรมตอบสนองหรือกับสิ่งเร้าหลายตัว (Multiple Response Learning) เป็นพฤติกรรมตอบสนองสิ่งเร้าโดยพยายามลองใช้วิธีอะไรบางอย่างเปลี่ยนเสียงต่าง ๆ นั้น ให้ทำงานกันหลายส่วน ได้แก่ ส่วนสมองที่รับรู้ มองเห็น ได้ยิน สัมผัส ความจำ ทำริมฝีปาก สัมผัสเท้าทาง ตา หู เด็กจะพยายามทำตาม

4. การเรียนรู้ด้วยสัมพันธภาวะ (Association Learning) เด็กเรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำระหว่างเสียงและสิ่งของหรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่า ตู๊กตา แม่นั่งตูกตาให้แล้วบอกเด็กว่า ตูกตา เด็กจะจำและเรียนรู้ได้

5. การเรียนรู้แบบถามตอบ (Question - Answering) เมื่อเด็กได้เรียนรู้ภาษาไปบ้างแล้ว ก็เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างมีระเบียบ โดยรู้จักใช้เหตุผล เด็กวัย 5 - 6 ขวบ จะมีความอยากรู้อยากเห็น จึงชอบใช้คำถาม จึงควรสนองเด็ก จะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กดีขึ้น

6. การลองผิดลองถูก (Trial and Error) ช่วงนี้เป็นช่วงควรปฏิบัติ เด็กอาจจะมีพฤติกรรมบ้างผิดบ้าง ควรมีวิธีเร้าใจ ชมเชยเมื่อเด็กออกเสียงถูกต้อง

7. การถ่ายทอดการเรียนรู้ (Transfer of Learning) การเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เป็นการง่ายขึ้นถ้าผู้เรียนมีความรู้อันเกี่ยวพันกันมาก่อน เช่น รู้จักไก่ แล้วสอนให้รู้จักเป็ดและห่าน โดยชี้ให้เห็นความแตกต่าง เด็กจะจำได้เร็วและมีความคิดลุ่มลึกอย่างเป็นระเบียบ

จากทฤษฎีและกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กที่กล่าวมา สรุปได้ว่าพัฒนาการทางภาษามีหลายรูปแบบแตกต่างกันไป ทั้งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ทางสังคม เช่น สิ่งแวดล้อม และตัวเด็กเองจะเรียนรู้ภาษาได้เร็วเกิดจากกระบวนการคิดตามลำดับขั้น และอาจเกิดจากปฏิกิริยาการตอบสนองจากสิ่งเร้า โดยกระบวนการเริ่มเรียนรู้อย่างไม่เป็นกฎเกณฑ์ เรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ และบุคคลใกล้ชิดตัวในลักษณะที่เลียนแบบหรือการปฏิบัติแบบลองผิดลองถูก และเมื่อได้รับแรงเสริมประกอบเข้าด้วยกันเด็กจะเกิดการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าการเรียนรู้ภาษาเป็นการเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม จะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

การจัดกิจกรรมการสอนแบบวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เมื่อนำมาใช้เตรียมความพร้อมทางการเรียนภาษากับเด็กปฐมวัย ครูผู้สอนจะต้องศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติการเรียนรู้ การให้ประสบการณ์ทางภาษา (A Language Experience) การพัฒนาสมรรถนะทางภาษา (Language Competency) และประสบการณ์ชีวิต (Life Experience) ของเด็ก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อความพร้อมทางการเรียนภาษา

กาโรลีน บรูค และแนนซี จูเรนกา (Carolyn Bruke and Nancy Jurenka 1970 : 499) ได้เขียนเอกสารเรื่องประสบการณ์ทางภาษา (A Language Experience) โดยกล่าวถึง ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จมีความสามารถในการใช้ภาษาทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ใ้เด็กนั้น จะต้องเป็นบุคคลที่มีการพัฒนาตนเองในเรื่องการเขียนมักฟัง และเป็นผู้พูดมาก่อน โดยการสังเกตการใช้ภาษาของบุคคลอื่น เช่นเกี่ยวกับการเรียนอ่านจะต้องอาศัยการสังเกตการอ่านจากบุคคลอื่น หรือครูเลือกบทความให้ผู้เรียนอ่าน โดยคาดว่า ผู้เรียนจะเรียนรู้หรือค้นพบสิ่งต่าง ๆ จากเรื่องหรือบทความนั้น ๆ บุคคลซึ่งมีปัญหาคือ ผู้เรียนใช้ภาษาเกี่ยวกับประสบการณ์ภาษาของผู้เรียนโดยตรง ไม่มีความรู้หรือเรื่องที่เกิดขึ้นได้เรียนรู้

นอกจากนี้ครูควรจัดเตรียมแผนการจัดประสบการณ์โดยจัดกิจกรรม เช่น วัสดุ อุปกรณ์ การประเมินผล ให้เหมาะสมกับพัฒนาการของผู้เรียน กุ๊กกึ่ง และ เกมแนว (Goodman and Kenneth 1970 : 78) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้การอ่านเป็นธรรมชาติ (Learning to read is natural) เด็กจะเรียนรู้ภาษาได้ง่ายและเป็นธรรมชาติ โดยเรียนรู้จากสถานการณ์ สิ่งแวดล้อม และสิ่งจริง เป็นความเชื่อว่าการที่เด็กจะเข้าใจและแสดงให้คนอื่นเข้าใจ ซึ่งอาจเป็นภาษาที่ไม่เป็นคำพูดและเป็นคำพูด และสามารถเข้าใจอย่างเหมาะสมกับจุดประสงค์ นอกจากนี้จะต้องมีความสามารถเข้าใจและใช้ภาษาให้กว้างออกไปในสิ่งที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนได้ และได้กล่าวถึงการเรียนรู้และการรับรู้ทางภาษาไว้ดังนี้

1. การรับรู้ภาษา (Language acquisition) จะเกิดขึ้นได้เมื่อบุคคลมีความสามารถในการสร้างภาษา (Create Language) เพื่อแสดงความคิดของตนเอง ออกไปทำให้คนอื่นเข้าใจสถานการณ์ เหตุการณ์ และความคิดนั้นได้

2. เด็กจะเริ่มเข้าสู่ความคุ้นเคยกับภาษาเขียนก่อนที่จะมีประสบการณ์ในการสื่อสารความสองต่อสองกับบุคคลอื่น

3. เด็กจะเริ่มตระหนักเห็นความสำคัญของหนังสือ เครื่องหมายสัญลักษณ์ต่าง ๆ สลากข้อความ คติต่าง ๆ ประสบการณ์ในการใช้มือเขียนสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

4. เด็กจะเรียนรู้การอ่านและการเขียนโดยวิธีเดียวกันกับการเรียนรู้การพูดและการฟัง การใช้ภาษาสื่อความหมายโดยมีความต้องการของเด็กเองเป็นแรงจูงใจ เพื่อที่จะเข้าใจและให้ผู้อื่นเข้าใจภาษาที่ตนใช้

จรรจา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ (Chancha Suvanathat and others. 1986 : 123 - 125) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาและการใช้ภาษาไว้ว่า การที่เด็กจะเรียนรู้ภาษาได้เร็วขึ้นควรมีการใช้คำศัพท์ การใช้ประโยค การฟังเสียง หรือการอ่าน กระบวนการเหล่านี้จะเกิดปฏิกิริยาตอบสนองสิ่งเร้า ซึ่งกระบวนการนี้เรียกว่าวิธีที่เกิดขึ้นจากความชำนาญ (Emprecist Approach) ซึ่งเด็กจะเริ่มเรียนรู้ภาษาอย่างไม่เป็นกฎเกณฑ์ แต่เรียนรู้ภาษาในลักษณะการฝึกทักษะความชำนาญพร้อมกับความสามารถด้านอื่น ๆ การเรียนรู้คำได้ยินคนอื่นพูดซ้ำ ๆ ถิ่นนำมาพูด โดยเฉพาะชื่ออาหารหรือชื่อของเล่นที่แม่เอามาให้

บรูเนอร์ และเชอวูด (Chancha Suvanathat and others. 1986 : 126 citing Bruner and Sherwood. 1981) ให้ทำการประสานแนวความคิด และเชื่อมโยงแนวความคิดของนักการศึกษาสำคัญ เช่น สกินเนอร์ (Skinner) ชอมสกี (Chomsky) และเปียเจต์ (Piaget) เข้าด้วยกัน โดยแนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาต้องอาศัยปฏิกิริยาภายในด้านสังคมระหว่างเด็กเล็ก ๆ กับผู้เลี้ยงดูเด็ก ประโยชน์จากการที่ชี้ให้เห็นสิ่งต่าง ๆ เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ขั้นต่อไป การใช้เสียงพูด แนะนำสิ่งต่าง ๆ เหตุการณ์การกระทำต่าง ๆ หรืออาจให้ดูภาพหรือหนังสือ แล้วพูดหรืออ่านให้ฟัง

นอกจากนี้ได้กล่าวถึงปัญหาความสับสนด้านภาษาในเด็กเป็นความสับสนหลาย ๆ ด้าน เช่น การสื่อภาษา การใช้สัญลักษณ์ทางภาษา พฤติกรรมทั่ว ๆ ไปของเด็กจะส่งผลต่อการใช้ภาษา ปัญหาด้านอารมณ์เกิดขึ้นเมื่อเด็กถูกล้อเลียน วิพากษ์วิจารณ์ เด็กเหล่านี้จะมีพฤติกรรมก้าวร้าว มีความอดทนน้อย จึงจำเป็นต้องช่วยเหลือโดยใช้วิธีการดังนี้

1. การคุยกับเด็ก

- 1.1 คุยกับเด็กเกี่ยวกับสิ่งที่ทำขณะอาบน้ำ แต่งตัว หรือขณะเล่นกับเด็ก
- 1.2 ช่วยเพิ่มความรู้คำศัพท์โดยเรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ ให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กับความรู้เดิม

- 1.3 ให้กำลังใจเมื่อเด็กใช้ภาษาได้ โดยการยิ้มให้กำลังใจหรือใช้คำพูดชม
- 1.4 ใช้ประโยคอธิบายคำใหม่ จะช่วยให้เด็กเข้าใจประโยคมากขึ้น

2. ใช้เกมเล่นคำศัพท์ง่าย ๆ

ให้เด็กเล่นเกมบอกชื่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งให้เด็กมีความสุขกับการใช้ภาษา

3. การอ่านเบื้องต้น

- 3.1 แนะนำให้เด็กรู้จักหนังสือให้เร็วเท่าที่จะทำได้
- 3.2 เริ่มจากหนังสือประกอบภาพ มีคำบรรยายภาพคำเดียว ที่แรกใช้ชี้ไปที่

ภาพแล้วพูดประโยคโดยมีคำนั้น ๆ อยู่ในประโยคง่าย ๆ

- 3.3 ให้เด็กเอามือชี้ไปที่ภาพสิ่งของต่าง ๆ และพูดคำศัพท์สิ่งนั้นให้ฟัง
- 3.4 ใช้คำศัพท์เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
- 3.5 ให้เด็กถือหนังสือเองบ้าง โดยเริ่มจากหนังสือที่ขาดยาก

4. การอธิบาย

ใช้การอธิบายด้วยถ้อยคำทั้งแนะนำและสนทนาในด้านต่าง ๆ จะเป็นการขยายคำศัพท์ และให้เด็กมีระเบียบและมีเหตุผล

5. การแสดงออกทางภาษา

5.1 ส่งเสริมให้เด็กพยายามพูดด้วยตัวเอง ถึงแม้ว่าบางครั้งอาจจะใช้คำผิด ๆ บ้าง ครู พ่อแม่ และผู้เลี้ยงเด็กจะต้องเป็นผู้ฟังที่ดี ถ้าเข้มงวดด้านการใช้ไวยากรณ์มาก เด็กจะรู้สึกเบื่อหน่าย

5.2 ให้ความสนใจในความหมายที่เด็กพูด ถ้าเด็กใช้ภาษาผิดให้ทบทวนให้ถูก ๆ
เด็กจะเข้าใจรูปแบบการพูดที่ถูกต้อง

5.3 เด็กจะเลียนแบบได้เร็ว ฉะนั้นถ้าไม่ต้องการให้เด็กใช้คำผิดหรือ
ประโยคใด เราก็ไม่ควรพูดสิ่งนั้นให้เด็กได้ยิน

5.4 พยายามใช้คำถามซึ่งให้เด็กตอบเต็มประโยคบ้าง ไม่เรียงแต่ตอบใช่
หรือไม่ใช่อย่างเดียว

6. แนวความคิดและภาษา

6.1 ส่งเสริมให้เด็กเล่าหรือพูดในสิ่งที่เขาคิด ตามเหตุผล ช่วยเด็กเพื่อให้
ใช้ภาษาในการแสดงความคิด ไม่จำเป็นต้องให้เด็กใช้ภาษา ที่ถูกต้องเองเสมอไป

6.2 พยายามใช้คำแสดงรูปธรรมมากกว่านามธรรม โดยเฉพาะเด็กเล็ก
ใช้ประโยคสั้น ๆ ที่จำเป็นในการแสดงความคิดเริ่ม

ดังนั้น ทัศนะการทางความรู้ในการเรียนรู้ภาษาสองภาษาของเด็กเป็นสิ่งที่ต้องทำ
ให้เด็กมีเหตุการณ์ทางภาษาที่ดี มีการฝึกให้แสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ฝึกวางขว้างจากขึ้น
เด็กที่เรียนรู้ภาษาเดียว ในระยะแรกเด็กเรียนรู้ภาษาที่สอง เด็กจะเกิดความล้มเหลว เช่น
การสื่อสาร การใช้สัญลักษณ์ทางภาษา และจะส่งผลต่อเนื่องไปถึงปัญหาด้านอารมณ์
มีพฤติกรรมก้าวร้าวหรือขาดความอดทน การช่วยเหลือเด็กที่ใช้สองภาษาเหล่านี้จึงเป็นสิ่ง
จำเป็น วิธีการที่ดีที่สุดคือ ส่งเสริมการใช้ภาษาของเด็กในทุกรูปแบบ โดยการพูดคุยกับเด็ก
เล่าเรื่องให้ฟัง อ่านโคลง ร้องเพลง อ่านหนังสือให้ฟัง เล่นเกมทางภาษา การรับฟังความ
คิดเห็นของเด็ก และมีโอกาสใช้ภาษากับเด็กมากเท่าใดก็จะเห็นผลคือการใช้ภาษามากขึ้น

ด้วยหลักการดังกล่าว ครูสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนา
ความรู้หรือทางการเรียนภาษาของเด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดี โดยจัดกิจกรรมวิธีสอนมุ่ง
ประสบการณ์ทางภาษา (Concentrated Language Encounter Teaching) ซึ่งใช้
หลักการของ ริชาร์ด วอล์คเกอร์ เบรนตัน บาร์นลีย์ และ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย

(Richard Walker, Brendan Bartlett and Saowalak Rattanavich. 1984 :

วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (Concentrated Language Encounter Teaching)

1. ความเป็นมาของการสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

ในประเทศออสเตรเลีย โรงเรียน Traeger Park เป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนประมาณ 90 % เป็นเด็กชาวพื้นเมือง Aborigine ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนได้ตระหนักว่าโปรแกรมการสอนแบบเดิมที่ใช้กันอยู่ไม่สนองความต้องการของเด็ก ให้ประสบการณ์แก่เด็กไม่เพียงพอ เด็กชาวพื้นเมืองที่เข้ามาศึกษาในโรงเรียนนี้ควรจะสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไป เด็กเหล่านี้มีความรู้ ประสบการณ์ และทักษะทางภาษาโดยมาก ความกีดขวางเกี่ยวกับการเขียน (Concept of Print) มีน้อยหรือไม่มีเลย ในการสอนแบบเดิมทำให้นักเรียนไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในชั้นเรียน ในด้านการอ่านก็ไม่ได้ผล ทำให้เกิดการสูญเสียค่าทางการศึกษา เด็กต้องการโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาอย่างมีความหมาย ซึ่งสามารถจะนำไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความเชื่อมั่นทั้งทางบุคคลและการเขียน ทั้งนี้มาที่โรงเรียนและในสังคมที่กว้างออกไป จากการสังเกตการณ์ในห้องเรียน พบว่า ปัญหาในการอ่านของนักเรียนคือ ประสบการณ์ และความรู้ของครูผู้สอนเองในด้านกระบวนการทางภาษา ทักษะฟัง พูด อ่านและเขียน ในการที่จะสามารถสร้างโปรแกรมการสอนภาษาแบบธรรมชาติซึ่งมีรากฐานแบบประสบการณ์ของเด็กได้

ต่อมาในปี 1980 - 1984 ได้มีการเริ่มโครงการ The Mt. Gravatt Cae โดยจัดผู้เชี่ยวชาญคือ Neo Stewart - Dore, Dr. Dick Walker and Brian Gray เป็น Director of The Project และผู้ร่วมงานอีกหลายคน โปรแกรมการทดลองนี้เริ่มทดลองกับเด็กระดับต่าง ๆ ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งขณะนี้โปรแกรมการเรียนการสอนได้พัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ ถึงเด็กระดับสูง แนวทางที่ใช้ใน Traeger Park ProGram เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching of Language Experience Approach หรือ วิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา

โปรแกรมภาษาที่ Traeger Park ได้เป็นที่แพร่หลายไปในรัฐต่าง ๆ ของ
ออสเตรเลีย เช่น Northern Territory North West Region of South
Australia, Tore Strait Island และในประเทศไทย

ในปี 1984 ได้ทดลองโปรแกรมการเรียนรู้ภาษาด้วยวิธี Concentrated
Language Encounter Teaching Napperby and Maryvale School in
Alice Springs โดยเริ่มดำเนินการเมื่อ 2 ปี 1984 และดำเนินการติดต่อกันมาจนถึงปี
1985 และยังคงดำเนินการต่อไป 1985 ได้พัฒนา วิธีการนี้ให้มาใช้ในโรงเรียนของเด็กพื้นเมือง
ทั้งหมดยุค Northern Territory และโรงเรียนต่าง ๆ ใน Southern Region
โดยใช้วิธีการนี้

จากการทดลองใช้วิธีสอนรูปแบบการต่างภาษาทั้งในต่างประเทศและใน
ประเทศไทย จะสรุปผลได้ดังนี้

1. Traeger Park Language Program

ในปี 1980 - 1984 ได้มีการทดลองกับเด็กพื้นเมือง ประเทศออสเตรเลีย
ที่เรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่พอใจ เด็กเรียนรู้ภาษาได้รวดเร็ว
และมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน

2. The Program to Napperby and Maryvale Schools

ในปี 1984 ได้ทำการทดลองโปรแกรมการสอนภาษาเช่นเดียวกับ
Traeger Park Language Program ที่โรงเรียน Napperby และ Maryvale
โดยทำการทดลองกับนักเรียน 2 โรงเรียนในระดับ Junior และ Senior
ในการเริ่มโครงการนั้นได้มีการอบรมถึงวิธีสอนรูปแบบการต่างภาษาให้แก่ครู รวมทั้ง
อธิบาย บทความ เนื้อหาต่าง ๆ เทคนิค และอุปกรณ์ที่จะใช้โปรแกรมนี้ รวมเวลาการอบรม
2 วัน หลังจากนั้นทั้งสองโรงเรียนทดลองเลือกเรื่องและเนื้อหาที่จะใช้ร่วมกัน โดยเลือกหัวข้อ
เกี่ยวกับอาหาร (Theme Food) ทั้งเด็กระดับ Junior และ Senior ซึ่งเป็นการ
เรียนเกี่ยวกับเรื่องอาหารชนิดต่าง ๆ แต่ละแตกต่างกันที่ระดับความยากง่าย ระยะของ
ความสนใจและความสามารถและการจัดกิจกรรม ต่าง ๆ ให้เด็กเริ่มมีสำนึกเข้าร่วม เพื่อเป็น

แรงเสริมการเรียนรู้เกี่ยวกับความถี่รวมของคำที่นักเรียนได้สร้างขึ้น การทดลองใช้เวลา 18 เดือน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน มีความเชื่อกันในการใช้ภาษา เมื่อต้องการทั้งการพูดและการเขียนสูงยิ่งกว่าก่อนการทดลอง

3. Reading Center at Demonstration School Srinakharinwirot University

ในปี 1984 ริชาร์ด วอล์คเกอร์ เบรินด์ตัน บาร์เลตต์ และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Richard Walker Brendon Bartlett and Saowalak Rattanaovich 1984 : 1 - 3) ได้ทำการทดลองใช้วิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาตามภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้น ประถมปีที่ 4 โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประคาณมิตร โดยใช้เวลา 8 คาบ ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่านเรื่องและเข้าใจความหมายได้ทั้งที่เป็น นักเรียนที่ใหม่พื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน ยิ่งไปกว่านั้นนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

สรุปได้ว่า เด็กในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา หรือเด็กที่ต้องเรียนภาษาที่ 2 หรือ 3 ใช้นานที่สอนในโรงเรียน วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เป็นวิธีทางที่ใหม่ที่ได้ผลวิธีหนึ่ง ด้วยเพราะวิธีนี้เป็นวิธีที่ส่งเสริมการใช้ภาษาของเด็กรวมทั้งในชุดรูปแบบ ทั้งการพูดคุยกับเด็ก คำเรื่องใช้คำ อารมณ์หลังสื่อให้ใจ อ่านเรื่องหรือร้องเพลงให้ฟัง เล่นเกมทางภาษา สนทนา และรับฟังความคิดเห็นของเด็ก ถ้ามีโอกาสได้ใช้ภาษากับเด็กมากเท่าใดก็จะเป็นผลดีต่อการเรียน และสามารถพัฒนาทักษะความชำนาญทางการเรียนภาษาของเด็กได้สูงขึ้น

2. หลักการ

2.1 ผู้เรียนเรียนอย่างไรจะเรียนดีเกี่ยวกับอย่างไรจึงประสงค์

ถึงได้กล่าวมาแล้วว่า การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันและควรเรียนพร้อม ๆ กัน เพราะเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการที่สื่อความหมาย จากผลงานวิจัยของ มิลเลอร์ (Miller 1982 : 44 CS 207262) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและเขียนว่า การอ่านและการเขียนควรจะเรียนด้วยกัน เพราะทักษะทั้งสองเป็นกระบวนการทางภาษาที่ต่อเนื่องกัน

และนักเขียนสามารถแสดงให้เห็นว่า ทักษะต่าง ๆ ที่ได้รับรู้ขณะอ่านสามารถประยุกต์ใช้ในการเขียนได้

2.2 ผู้เรียนต้องเริ่มเขียนเพื่อเรื่องทั้งหมดแล้วจึงมาเขียนส่วนย่อยของภาษา หมายถึง ผู้เรียนจะเริ่มจากการทำความเข้าใจความหมายของตัวเขียนหรือสัญลักษณ์ก่อนแล้วจึงทำความเข้าใจเข้าใจเกี่ยวกับตัวเขียนหรือสัญลักษณ์

2.3 เนื้อเรื่องที่จะสอนต้องเป็นเรื่องที่เร้าความสนใจ และให้เด็กมีโอกาสใช้ภาษา ผู้เรียนจะเรียนจากภายในตัวออกมา หมายถึง การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเรียนโดยสร้างความรู้สึกบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่จะเรียน ไม่ใ้เรียนโดยถูกสั่งสอนให้เรียน ดังที่เวเบอร์ (Weinberg 1971 : 116 - 117) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองมากกว่าไร้มันเป็นแรงจูงใจในการเรียนจากเพื่อน

2.4 พยายามให้เด็กเรียนรู้อย่างอิสระและสามารถประเมินการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โดยที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้จากสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เร้าอิสระ คือ ใ้ผู้เรียนมีอิสระที่จะเข้าถึงประสบการณ์ที่เป็นตัวของตัวเองในเรื่องอิสระเกี่ยวกับการเรียน การมีอิสระนั้นไม่เพียงแต่ทำให้เด็กเริ่มได้คิดเท่านั้นแต่ทำให้เด็กได้เรียนรู้ได้ด้วย

2.5 ให้โอกาสแก่ผู้เรียนระดับกลางและระดับสูง โดยยกคำศัพท์ที่เป็นแหล่งข้อมูลควยให้คำแนะนำช่วยเหลือ

2.6 ความแม่นยำในเนื้อหาและประสบการณ์จะเกิดขึ้น จากการที่ผู้เรียนได้อ่านและเขียนไปพร้อม ๆ กัน

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา

ทฤษฎีเกี่ยวกับวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษานั้นจะเห็นการสังเกตภาษาของนักภาษาศาสตร์ นักภาษาศาสตร์ นักเขียนและผู้ร่วมศึกษาในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีลักษณะระหว่างนักเรียนกับนักเรียน และนักเรียนกับครู ในการปฏิบัติตัวทางภาษาที่นักเรียนจะทำงานควบคู่กันที่มุ่งประสบการณ์ร่วมกัน ครูเป็นผู้ช่วยและเพื่อน และนักเรียนจะค่อย ๆ มีความเข้าใจและความมั่นใจในกระบวนการใช้ภาษา

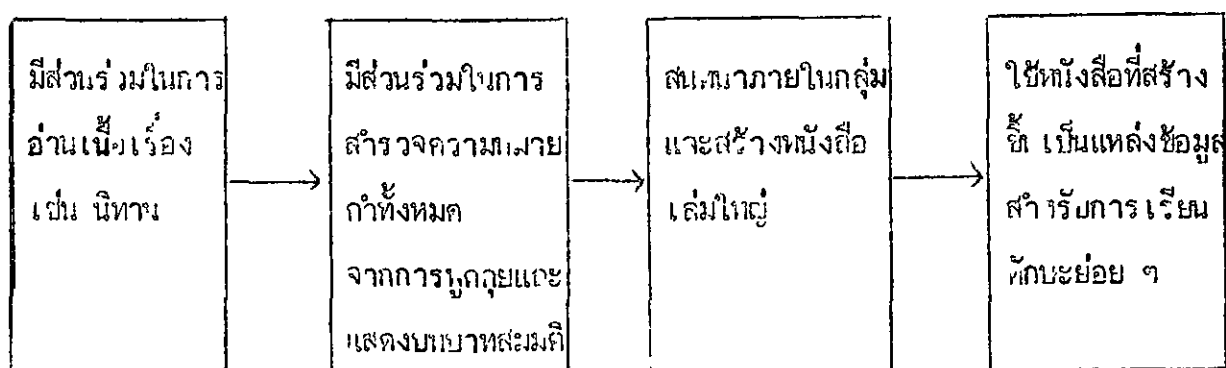
ผลที่ได้จากการปฏิสัมพันธ์ทางภาษาก็คือ บทความ เรื่องเล่า ซึ่งเป็นการเจรจากันระหว่างครูกับนักเรียน เรื่องเล่า บทความนั้นจะกลายเป็นพื้นฐานสำหรับการกิจกรรมทางภาษาต่อไป

วิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาจะเริ่มจากการให้นักเรียนให้ความสนใจเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ ตัวเขียน เมื่อมาจึงเริ่มพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์การเขียน โดยการเขียนบทความหรือเรื่องเล่า (story) บทความและเรื่องเล่าก็ให้จากการเจรจากันและมีส่วนร่วมมือกันระหว่างครูกับนักเรียนและบทความที่นักเรียนช่วยกันสร้างภายในกลุ่ม แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการใช้ภาษา เป็นการเชื่อมโยงจากภาษาพูดสู่สัญลักษณ์และภาษาเขียน ครูจะไม่ใช้ผู้ตรวจสอบว่าสิ่งนี้ถูกหรือผิด นักเรียนจะเป็นผู้ตรวจสอบ ค้นหาและแก้ไขสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

4. ลำดับขั้นการเรียนรู้

ลำดับขั้นการเรียนรู้โดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา มาจากลำดับเด็กปฐมวัยที่มีลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ 4 ขั้น เป็นพื้นฐานสำหรับการอ่าน และการเขียน และการให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการอ่านเป็นพื้นฐานสำหรับการอ่านและการเขียน (ดังแผนภูมิที่ 1)

แผนภูมิที่ 1

มอสโควิทซ์ (Moscowitz. 1978 : 18) ให้ความเห็นว่า เทคนิคการสอน ภาษาของแนวคิดแบบมนุษยนิยม มีลักษณะของการมีส่วนร่วมหรือการแบ่งปัน (Sharing) ด้านความรู้ ความรู้สึก ซึ่งจะช่วยให้มีบรรยากาศในการเรียนอบอุ่น มีการยอมรับซึ่งกันและกัน และช่วยให้นักเรียนมีความรู้สึก ใกล้ชิดกันมากขึ้น เพราะกิจกรรมต่าง ๆ เป็นการสื่อสาร ให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน

5. ขั้นตอนการสอน

ขั้นตอนการสอนแบบวิธีมุ่งประสบการณ์ต่างภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยนั้นมีลำดับขั้นตอน การสอน 4 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 มีส่วนร่วมในการอ่านเนื้อเรื่อง

ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังและอธิบายความหมายด้วยคำพูดง่าย ๆ พร้อมทั้งแสดง รูปภาพที่ปรากฏในหนังสือประกอบการสอนและอธิบาย ถ้าเนื้อเรื่องไม่มีรูปภาพ ครูควรวาดภาพ ประกอบ โดยพิจารณาความเหมาะสมของขนาดรูปภาพ ควรจะให้มีความใหญ่พอที่นักเรียนจะ เห็นได้ทั่วกัน

ขั้นที่ 2 มีส่วนร่วมในการสำรวจความหมายทั้งหมดในเนื้อเรื่อง จากการพูดคุย และแสดงบทบาทสมมติ ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านทุก ๆ หน้า เช่น ครูถาม นักเรียนว่า ใครทำอะไรอยู่ มีอะไรบ้าง นักเรียนคิดว่า ใครทำอะไรบ้าง อย่างไร ตัวละครในเรื่องนี้เป็นคนอย่างไร นักเรียนชอบหรือไม่ เพราะอะไร เป็นต้น ในแต่ละหน้า ครูควรอ่านเรื่องซ้ำอีกครั้งและเน้นข้อความหรือประโยคที่สำคัญ ๆ ที่ต้องการหลาย ๆ ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านตาม เมื่อนักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมดแล้ว ครูจะแบ่งกลุ่มนักเรียน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติจากเรื่องที่อ่าน โดยให้นักเรียนผลัดกันแสดงเป็นตัวละคร ต่าง ๆ ในเรื่อง และให้นักเรียนที่เหลือเป็นผู้เล่า ช่วยกันอ่านบรรยายเรื่องพร้อม ๆ กับครู ผลัดกันอ่านและแสดงจนกว่าครูจะเห็นว่านักเรียนจำเรื่องและจำข้อความสำคัญ ๆ ที่ต้องการ เน้นได้แล้ว

ในขั้นตอนนี้ เด็กจะเข้าใจโครงสร้างของเรื่อง เหตุการณ์และลำดับเหตุการณ์ ในเรื่องและลักษณะต่าง ๆ ของตัวละคร

เกี่ยวกับบทบาทสมมติ (Role - Play) การใช้บทบาทสมมติเป็นเครื่องมือและวิธีการอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนมาประยุกต์ใช้ในการเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทางภาษาในบทบาทที่คล้ายกับชีวิตจริง และยังเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนมีความน่าสนใจ มีความสนุกสนานมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสร้างความสัมพันธ์กัน ผู้เรียนจะค่อย ๆ เกิดความหวั่นเกรงการแสดงออกโดยอัตโนมัติ เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

รูปแบบหรือกระบวนการของการนำเอาบทบาทสมมติมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาจะต่างกันบ้างในขั้นของการประยุกต์ใช้ ผู้สอนแต่ละคนย่อมจะนำหลักการไปปรับปรุงให้เข้ากับปัจจัยและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่น สภาพแวดล้อมในห้องเรียน ความพร้อมของผู้เรียน วัยของผู้เรียน และความสามารถในการควบคุมวินัย

ขั้นตอนของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการสอนในชั้นเรียน จะดำเนินไปตามขั้นตอน ทิศนา แฉมณี (ทิศนา แฉมณี 2521 : 47) ได้กล่าวไว้ดังนี้

2.1 เลือกปัญหา การเลือกปัญหาครูต้องดูจุดหมายในการสอน ความต้องการและสภาพจำตัวของนักเรียน ครูจะเป็นผู้อธิบายกฎเกณฑ์ของบทบาทสมมติให้นักเรียนทั้งชั้นฟัง

2.2 อุ่นเครื่อง มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนรู้สึกสบายใจและมั่นใจในการแสดง ครูจะฝึกให้นักเรียนแสดงสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ก่อนแสดงจริง

2.3 ครูอธิบายถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ไป เพื่อให้ นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายทางการศึกษาในการแสดงและเข้าใจด้วยว่าปัญหาที่แสดงนั้นเกี่ยวข้องกับตนเองหรือไม่ ครูต้องอธิบายให้นักเรียนทุกคนทราบเกี่ยวกับสถานการณ์ในเรื่องและลักษณะตัวละคร ทั้งนี้เพื่อให้ นักเรียนมีส่วนร่วมในบทละครบทบาททั่วถึงทุกคน

2.4 อธิบายบทบาทผู้แสดง ครูควรเลือกผู้แสดงให้เหมาะสมกับบทบาทละคร เลือกนักเรียนที่เต็มใจแสดง ครูอาจเปิดโอกาสให้นักเรียนที่ต้องการช่วยเหลือตัวแสดงร่วมกับครู ครูจะอธิบายอย่างละเอียดว่า ผู้ใดแสดงบทบาทใด นักเรียนที่แสดงมีเง้าเข้าใจมกเท่าใด ก็จะแสดงได้ดีมากเพียงใด

2.5 อธิบายบทบาทผู้ดู เพื่อที่จะทำให้ผู้ดูมีอารมณ์ร่วมกับการแสดงบทบาท
ที่สุด ครูควรช่วยแนะนำว่าผู้ดูควรจะสมมติว่าตนเองเป็นผู้แสดง เพื่อให้มีอารมณ์ร่วมกับผู้แสดง
มากที่สุด ครูควรกำหนดหน้าที่ของผู้ดูก่อนการแสดง เริ่มต้น

2.6 การแสดงบทบาท ครูควรกำหนดระยะเวลาให้นานพอที่นักเรียนจะ
แสดงออกถึงปัญหาที่ต้องการให้ผู้ชมเห็นได้ แต่ก็ต้องไม่นานเกินไปจนผู้ชมหมดความสนใจ
ถ้าผู้แสดงเล่นบทบาทผิด ครูสามารถบอกให้นักเรียนแสดงบทบาทที่ถูกต้องได้ โดยไม่ถือว่าเป็นการขัดจังหวะ

2.7 อภิปรายแสดงความคิดเห็น เมื่อแสดงจบแล้ว ควรมีการอภิปรายผล
แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์กัน อันจะได้แนวคิดที่กว้างขวางยิ่งขึ้นจากทัศนะของ
นักเรียนเองทั้งในแง่ผู้แสดงและผู้ชมการแสดง แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ นักเรียนจะได้มี
โอกาสฝึกภาษาเป้าหมายโดยอิสระ นักเรียนจะได้นำความรู้ทางภาษาเป้าหมายที่เรียนไปแล้ว
มาประยุกต์ใช้

ผลที่ได้รับจากการใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอน จากผลงานวิจัยของ ราช
(Raz. 1983 : 134) ให้ทดลองใช้บทบาทสมมติในการสอนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่านักเรียน
กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้เทคนิคบทบาทสมมติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศสูงกว่า
กลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนยังมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้บทบาทสมมติในการ
เรียนการสอนภาษาต่างประเทศอีกด้วย

สรุปได้ว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นเทคนิคที่มีประโยชน์และน่าสนใจอย่างยิ่ง
สำหรับการเรียน การเตรียมความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย จะช่วยสร้างความมั่นใจ
ในตัวเองให้เกิดขึ้นแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในการที่ได้แสดงออกด้วย
ตนเอง เป็นการปลุกใจให้นักเรียนกล้าพูด กิจกรรมบทบาทสมมติจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียน
ได้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นเทคนิคการสอนภาษาที่จะทำให้การเรียน
การสอนเป็นไปในแนวทางการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 3 การสนทนากายในกลุ่มและสร้างหนังสือเล่มใหญ่

ให้นักเรียนฝึกการเขียนเรื่องลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ครูทำหน้าที่คอยซักถามและช่วย
เขียนให้ ครูควรใช้คำถามซักถามนักเรียน เช่น เกิดอะไรขึ้น ใครทำอะไรที่ไหน ทำอย่างไร

จากนั้นจึงเริ่มการเขียน ก่อนเขียนครูควรถามนักเรียนก่อนเสมอว่าจะเขียนอะไรต่อไป
อย่างไร โดยนักเรียนต้องยอมรับและเห็นพ้องต้องกันว่าถูกต้องแล้ว ครูเป็นผู้ตัดสินและลงมือ
เขียน ขณะที่เขียนครูควรอ่านคำทุกคำที่เขียนพร้อมกับนักเรียนด้วยทุกครั้ง เพื่อให้นักเรียน
เกิดความเคยชินกับภาพสัญลักษณ์ ตัวอักษรหรือคำต่าง ๆ นั้น นอกจากนี้แล้วนักเรียนจะ
สามารถอ่านบทความเรื่องราวจากภาพนั้นได้เมื่อจบเรื่อง บทความนั้นจะกลายเป็นพื้นฐานของ
กิจกรรมการเรียนรู้ที่กระชับ ๆ ต่อไป

เมื่อข้อความนั้นลำดับด้วยภาพและสัญลักษณ์และคำที่ครูเขียนเรียบร้อยแล้ว ครูกับ
นักเรียนอ่านซ้ำพร้อมกันอีกที เพื่อจะแก้ไขหรือตรวจคำที่อยู่ในเรื่องหรือบทความนั้น ๆ

ในขั้นตอนที่ครูเขียนแล้วควรจะเว้นที่ไว้ในแต่ละตอน เพื่อให้เด็กวาดภาพ ปะภาพ
ลอกรูป ประกอบเรื่องหรือบทความ สำหรับจุดมุ่งหมายในการให้นักเรียนวาดภาพประกอบ
บทความนั้น สเกลตัน (Skelton. 1984 : 11) ได้กล่าวถึงเทคนิคในการสอนเล่าเรื่อง
(Retelling Stories) ว่า จุดมุ่งหมายที่ให้นักเรียนได้วาดภาพเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน
ประกอบบทความนั้นเพื่อเป็นการเตือนให้รำลึกถึงความหมายที่เขาเพิ่งจะได้ยิน

ให้นักเรียนเข้ากลุ่ม ปรองมั่งสร้างเรื่องตามเรื่องที่เคยเขียนไว้ลงเป็นเล่มหนังสือ
เล่มใหญ่ (Big Book) เด็กสามารถสร้างคำศัพท์ใหม่ตามที่ต้องการได้ นักเรียนทำ
หนังสือเล่มใหญ่ โดยแบ่งหน้าที่กันทำงาน เช่น เป็นคนรวบรวมความคิด เป็นคนเขียน
ตัวอักษร เป็นคนวาดภาพประกอบ เป็นคนระบายสี และช่วยกันตรวจสอบข้อความที่ทำเป็น
หนังสือ

ในขั้นตอนนี้นักเรียนได้มีโอกาสร่วมทำกิจกรรมกลุ่ม เป็นขั้นตอนที่เริ่มกิจกรรม
การเรียนรู้อย่างจริงจัง โดยที่นักเรียนจะเป็นผู้ตกลงเลือกรูปแบบต่าง ๆ ของหนังสือเล่มใหญ่เอง
เช่น การเขียนคำ การวาดภาพ การระบายสี หรือการเปลี่ยนแปลงตัวละครบางตัว คำบางคำ
เป็นการสร้างคำศัพท์ใหม่ กิจกรรมเหล่านี้นักเรียนได้เรียนโดยการกระทำ ผู้เรียนได้ใช้
ประสบการณ์ตรงผสมผสานกับจินตนาการ และร่วมมือกันแต่ละฝ่ายช่วยเหลือส่งเสริมซึ่งกัน
และกัน

รีด (Read. 1982 : 1) กล่าวว่า ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะการสื่อสารกันระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ซึ่งวิธีที่ง่ายที่สุดก็คือ การแบ่งปันนักเรียนในชั้นออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อการในการใช้ภาษา

รูธ (Ruth. 1985 : 48) กล่าวว่า การเรียนเป็นกลุ่มย่อย คือ สถานการณ์ในการเรียนที่นักเรียนทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือกัน ร่วมกันแสดงความคิดเห็น และวิจารณ์ข้อคิดเห็นนั้น ๆ เขายังได้กล่าวถึงบทบาทของครูในขณะที่นักเรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มย่อยว่า ครูมีหน้าที่คอยสังเกตการปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน และให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนมีปัญหา

การให้นักเรียนเรียนและทำกิจกรรมเป็นกลุ่มย่อยมีข้อดีหลายประการ เช่น

รูธ (Ruth. 1985 : 50 - 53) กล่าวว่า การเรียนเป็นกลุ่มย่อย หรือ การเรียนร่วมกันมีประโยชน์ดังนี้

1. นักเรียนได้รับประโยชน์จากเพื่อน และมีโอกาสได้รับประสบการณ์ในการแก้ปัญหาหลายวิธี
2. นักเรียนที่เรียนเก่งมีโอกาสขยายความรู้ความคิดให้เพื่อนฟังได้ และได้ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน
3. ทำให้นักเรียนรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักการปรับตัวเข้ากับสังคม และรู้สึกชอบโรงเรียนมากขึ้น
4. นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของผู้อื่นมากขึ้น มีความสัมพันธ์กันเป็นอันดีแม้จะมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน ได้ช่วยกันแก้ปัญหา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยพัฒนาทักษะทางชีวิตที่สำคัญ
5. ทำให้บรรยากาศในการเรียนสนุกสนานน่าเรียน
6. ทำให้นักเรียนกล้าพูด กล้าซักถาม และกล้าแสดงความคิดเห็นต่อหน้าเพื่อนในชั้น

รีด (Read. 1982 : 8) และบราวน์ (Brown. 1982 : 10 - 12) กล่าวถึงผลดีของการจัดกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

1. นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน และมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาเป้าหมายทุกทักษะอย่างมีความหมาย และเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้นักเรียนยังได้มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

2. กระตุ้นให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานในกลุ่ม เช่น การให้นักเรียนตรวจสอบข้อผิดพลาดเอง นักเรียนจะรู้จักสำรวจข้อผิดพลาดของตนเองและของผู้อื่น ได้มีการอภิปรายกันถึงสิ่งที่ผิดและถูกต้อง การรับผิดชอบของนักเรียนทำให้ครูลดภาระในการตรวจงาน

3. กระตุ้นให้นักเรียนรู้จักแลกเปลี่ยนประสบการณ์และข้อมูลต่าง ๆ โดยการใช้ภาษาในการสื่อสารกับเพื่อนในกลุ่ม

4. สนับสนุนการใช้ภาษาแม่ในการเรียน โดยจัดให้นักเรียนที่พูดภาษาแม่เดียวกันเรียนด้วยกัน ยังเพิ่มความสัมพันธ์ทางสังคม และช่วยลดความกังวลใจของนักเรียนอีกด้วย

การทำหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book)

ในการทำหนังสือเล่มใหญ่ มีขั้นตอนในการทำง่าย ๆ โดยเตรียมวัสดุอุปกรณ์ ดังนี้

1. กระดาษ จะใช้กระดาษสีหรือกระดาษขาวขึ้นอยู่กับความนิยมของผู้ทำ ขนาดกระดาษพิจารณาจากความเหมาะสมของหน้าหนังสือ

2. ปก อาจใช้กระดาษสีสวย ๆ และควรจะให้มีความใหญ่กว่าหน้าหนังสือ

3. กาว

4. กรรไกร

5. สี ปากกาหรือดินสอสีชนิดต่าง ๆ

6. เครื่องเย็บและลวดเย็บกระดาษ

7. มีดหรือคัตเตอร์ตัดกระดาษ

วิธีทำ

1. พับกระดาษ ตัดกระดาษ เพื่อให้ได้ขนาดหน้าหนังสือที่ต้องการ

2. วางโครงการเรื่องว่า เรื่องที่จะเขียนควรจะใช้กระดาษกี่หน้า ภาพวาดประกอบเรื่องจะอยู่ตรงไหน ข้อความที่จะอธิบายภาพจะวางอย่างไร เพื่อจะเว้นเนื้อที่ได้เหมาะสม

3. เขียนบทความลงบนกระดาษด้วยปากกาสี เมื่อเริ่มเขียนควรเว้นระยะห่างริมหน้าพอประมาณ เพื่อสะดวกในการเข้าเล่ม
4. เมื่อเขียนบทความจบและวาดภาพประกอบเรียบร้อยแล้ว เอาหน้ากระดาษทั้งหมดรวมกัน เรียงลำดับหน้าก่อนหลังให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง แล้วเย็บริมด้วยเครื่องเย็บกระดาษ
5. เริ่มทำปก ปกควรให้มีขนาดใหญ่กว่าหน้ากระดาษข้างใน หน้าปกควรมีชื่อเรื่องหรือมีรูปภาพประกอบแล้วแต่นักเรียนจะมีความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง
6. ขึ้นสุดท้าย เย็บปกเข้ากับเล่ม ให้เป็นรอยเปิดอ่านได้เพื่อง่ายต่อการเปิดอ่าน แล้วนำเอากระดาษกาวปิดทับหุ้มขอบหนังสือให้เรียบร้อย

ข้อควรจำในการทำหนังสือเล่มใหญ่

1. อย่าใช้เวลามากเกินไปและสิ้นเปลืองเกินไปในการประดิษฐ์
2. พยายามหลีกเลี่ยงการเขียนประโยค 1 ประโยค และภาพประกอบ 1 ภาพภายในหนึ่งหน้า ควรให้มีลักษณะเหมือนกับหนังสือที่พบเห็นโดยทั่ว ๆ ไปมากที่สุด
3. สำหรับเด็กเล็ก ช่องว่างระหว่างคำควรจะเหลือให้กว้างกว่าธรรมดา เพื่อสะดวกในการชี้คำแต่ละคำ
4. ไม่ต้องเขียนตัวอักษรอย่างประณีตมาก มีหนังสือหลาย ๆ เล่มที่ผู้ประดิษฐ์ใช้อักษรลวดลาย ซึ่งจะสร้างความสดใสและมีชีวิตชีวาให้นักเรียน

ขั้นที่ 4 การใช้หนังสือที่สร้างขึ้นเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับการเรียนทักษะย่อย ๆ

เมื่อนักเรียนสร้างหนังสือเล่มใหญ่เสร็จแล้ว นักเรียนสามารถอ่านได้แล้ว และบางคนสามารถอ่านตามลำพังได้ หรือบางคนสามารถอ่านและชี้คำจากเนื้อเรื่องได้แล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของเรื่องทั้งหมดแล้ว หนังสือเล่มใหญ่กลายเป็นแหล่งข้อมูลต่อไป

นำหนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว และครูตรวจเรียบร้อยแล้วมาใช้สอนต่อไป ด้วยกิจกรรมและเกมทางภาษาต่าง ๆ

✓ การเล่นเกมทางภาษา

สุไร พงษ์ทองเจริญ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2525 : 48) กล่าวถึงการใช้เกมทางภาษาว่า ในการสอนถ้าใช้เกมทางภาษาเป็นกิจกรรม จะเป็นการสร้างความสนใจของนักเรียนได้ดีมาก การเล่นเกมนั้นจะทำให้เด็กมุ่งที่จะทำกิจกรรมจนลืมว่าตนกำลังเรียนอยู่ ขณะที่เล่นเกมนั้นตนก็ใช้ภาษาไปด้วย เกมภาษาจะช่วยให้เด็กเรียนใช้ภาษาได้คล่องแคล่วขึ้น

กรุยส์แซงค์ (Gruickshank. 1977 : 28 - 32) ได้กล่าวถึงคุณค่าของเกมที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไว้ว่า

1. ช่วยพัฒนาทักษะทางการเรียนของเด็กในวิชาต่าง ๆ
2. เป็นการย้ำซ้ำทวนวิชาที่เรียนไปแล้ว
3. เป็นการเพิ่มทักษะที่ดีแก่ผู้เล่นทีละน้อยด้วยตัวของเขาเอง เพื่อสนองความต้องการของเขาเอง
4. ช่วยส่งเสริมการสอนของครูในวิชาต่าง ๆ ให้น่าสนใจยิ่งขึ้นและช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนที่หน้าเบื่อ

ในการสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษาได้นำเอาเกมทางภาษาเข้ามาใช้ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นตอนจุดมุ่งหมาย คือผู้สอนต้องตั้งจุดมุ่งหมายเสียก่อนว่า ต้องการให้เด็กได้รับประโยชน์อะไรบ้าง หรือต้องการฝึกทักษะด้านใด
2. ขั้นตอนคิดแบบและสร้างเกม หลังจากตั้งจุดมุ่งหมายแล้ว ผู้สอนต้องคิดแบบและสร้างเกมให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และกำหนดกฎเกณฑ์หรือกติกาของเกมนั้น ๆ ไว้ด้วย ซึ่งในการตั้งกฎเกณฑ์นั้น ต้องคำนึงถึงพื้นฐานความรู้ ความสามารถและความสนใจของผู้เล่นเกมเป็นสำคัญ
3. ขั้นตอนเตรียมเกม สิ่งที่จะต้องจัดเตรียมได้แก่
 - 3.1 ความเหมาะสมของสถานที่ที่จะเล่น
 - 3.2 วัสดุอุปกรณ์เตรียมให้พร้อม
 - 3.3 ความเต็มใจหรือพอใจในการมีส่วนร่วมในการเล่น

3.4 จดปัญหาหรือสิ่งที่ควรแก้ไขที่พบเอาไว้

3.5 แนะนำการปรับปรุง

เกมที่ใช้ในการจัดกิจกรรมมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

ในการจัดกิจกรรมมุ่งประสบการณ์ทางภาษา สามารถนำเกมต่าง ๆ เข้าไปใช้เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน จำคำอย่างมีความหมายยิ่งขึ้น และยังเป็นการพัฒนาทักษะในการรับรู้ภาษา สื่อความหมายโดยการไ้ภาษา และในที่สุดสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดี ซึ่งได้แก่เกมดังต่อไปนี้

1. เกมทายคำ

หลังจากนักเรียนลองอ่านเรื่องในหนังสือเล่มใหญ่แล้ว ครูลองปิดคำบางคำในหนังสือนั้น เพื่อให้นักเรียนทายว่าควรเป็นคำอะไร

2. เกมจับคู่คำและบัตรคำ

ให้นักเรียนลองหาบัตรคำที่เตรียมไว้ในช่องบัตรคำมาเทียบดู ครูถามคำที่ปิดไว้แล้วถามนักเรียนว่า คำอะไร ให้นักเรียนหาบัตรคำที่เขียนตรงกับคำมาเทียบดู จากนั้นให้นักเรียนอ่านบททวนอีกครั้ง ทำอย่างนี้หลาย ๆ ครั้ง

3. เกมทายบัตรภาพและคำ

บัตรภาพและคำที่ใช้สอนในชั้นนี้ ครูต้องเขียนคำทุกคำที่อยู่ในเนื้อเรื่องลงในบัตรภาพและคำ ซึ่งบัตรภาพและบัตรคำควรมีขนาดเหมาะสมและชัดเจน

เกมที่ใช้สำหรับเล่นบัตรภาพและบัตรคำ เช่น เกมจับคู่บัตรภาพและคำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือหาบัตรภาพและคำแล้วนำไปเทียบกับหนังสือเล่มใหญ่ว่าเป็นคำไหน ถูกต้องหรือไม่ ในการเล่นนี้อาจเล่นเป็นกลุ่ม เมื่อได้บัตรภาพและบัตรคำมาแล้วให้นำมาต่อกันให้เป็นประโยคภายในกลุ่ม กลุ่มใดได้ประโยคก่อนและถูกต้อง เป็นผู้เริ่มต้นเล่นในครั้งต่อไป

การประเมินผล

ครูทำการประเมินผลจากการให้นักเรียนกระทำกิจกรรมตามที่ระบุไว้ในหน่วยประสบการณ์ เช่น การแสดงท่าทาง การเล่นเกม การร่วมทำกิจกรรม และการทำแบบฝึกทักษะ

เกมและกิจกรรมต่าง ๆ อาจจัดให้อีกมากมายตามแต่ครูจะเห็นควร ควรทำหลายครั้ง เพื่อให้เด็กเรียนเกิดความเข้าใจในการเรียนรู้ และเกิดทักษะทางภาษาทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

สรุปได้ว่า วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีโครงสร้างซึ่งดำเนินกับเหตุการณ์ รายละเอียดของประสบการณ์ในชีวิตจริง เป็นบทเรียนที่เขียนขึ้นโดยครูและนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมในการสร้างคำราชาทางภาษาร่วมกัน เพื่อให้เป็นแหล่งให้นักเรียนใช้ทดลองศึกษา ค้นคว้า ประเมินผล และปรับปรุงตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ช่วยเหลือกระตุ้น จัดเตรียมสื่อวัสดุอุปกรณ์ และให้ความสนับสนุนให้เกิดประสบการณ์สำเร็จและเป็นการเตรียมความพร้อมทางการเรียนภาษาอีกด้วย

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนตามแบบ เราจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลอง
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ

นักเรียนชายหญิงอายุระหว่าง 5 - 6 ปี ซึ่งเรียนอยู่ชั้นเด็กเล็กของโรงเรียน
ประถมศึกษาขนาดกลาง ซึ่งมีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 360 คน ถึง 719 คน สังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษา อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530
จำนวน 500 คน จาก 16 โรงเรียน

ในการเลือกกลุ่มประชากรได้ดำเนินการดังนี้

1. สืบหาจำนวนโรงเรียนในจังหวัดสุรินทร์ จากสถิติการศึกษาของจังหวัดสุรินทร์
แล้วคัดเลือกโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา -
2. ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์เลือกโรงเรียนที่มีขนาดกลางซึ่งมีนักเรียนตั้งแต่ 360 คน
ถึง 719 คน และคุณลักษณะของกลุ่มประชากรเป็นครูประจำชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนดังกล่าว
วุฒิทางการศึกษาระดับ ปกศ. สูง อายุระหว่าง 25 ถึง 30 ปี เพศหญิง มีประสบการณ์
การสอนระดับปฐมวัยไม่เกิน 2 ปี แล้วนำเกณฑ์ดังกล่าวไปเสนอต่อสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดสุรินทร์ ให้เป็นผู้พิจารณาเลือกโรงเรียนที่มีสภาพสอดคล้องตามเกณฑ์ที่กำหนด

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ

นักเรียนชั้นเด็กเล็กชายหญิงโรงเรียนบ้านสังขะ และโรงเรียนมหาวิทยาลัยการ

สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ปีการศึกษา 2530 อายุ

5 - 6 ปี จำนวน 50 คน ซึ่งให้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ดังนี้

1. จับฉลากโรงเรียนจากจำนวน 16 โรงเรียนได้มา 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านสังขะ และโรงเรียนมหาวิทยาลัยการ

2. สุ่มแต่ละโรงเรียนเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยวิธีจับฉลาก ได้กลุ่มทดลอง คือ โรงเรียนบ้านสังขะ และกลุ่มควบคุมคือ โรงเรียนมหาวิทยาลัยการ

3. สุ่มนักเรียนเข้ากลุ่มทดลองให้นักเรียน 25 คน จาก 60 คน สำหรับกลุ่มควบคุมให้นักเรียน 25 คน จากนักเรียน 50 คน

คุณลักษณะของกรผู้สอน

ตาราง 1 คุณลักษณะของกรผู้สอน

คุณลักษณะ \ กลุ่ม	ทดลอง	ควบคุม
เพศ	หญิง	หญิง
อายุ	27	27
วุฒิ	ป.กศ.สูง	ป.กศ.สูง
ประสบการณ์การสอน	2 ปี	2 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองมีดังนี้

1. แผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก ตามวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. แผนการจัดประสบการณ์ตามแนวการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก
3. แบบทดสอบความพึงพอใจทางการเรียนภาษาไทย

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แผนการจัดประสบการณ์วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

การดำเนินการสร้างแผนการจัดประสบการณ์ ผู้วิจัยได้ปฏิบัติตามลำดับขั้นดังนี้

- 1.1 ศึกษาหลักในการสร้างแผนการจัดประสบการณ์ โดยนำหลักจิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการเรียนรู้มาประยุกต์ใช้
 - 1.1.1 เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย พัฒนาการ และกิจกรรมนั้นกระตุ้นความสนใจ เราให้เด็กเข้าร่วมกิจกรรม
 - 1.1.2 นำวัตรกรรมทางการศึกษาระดับปฐมวัยเข้ามาใช้เพื่อสร้างความสนใจ และส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาและทักษะอื่น ๆ
 - 1.1.3 ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมและประสบความสำเร็จในการปฏิบัติกิจกรรม
 - 1.1.4 จัดประสบการณ์สิ่งแวดล้อม เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทุกด้าน
 - 1.1.5 เสริมแรง โดยการชมเชย ให้กำลังใจแก่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมให้สำเร็จ
- 1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้
 - 1.2.1 ศึกษารายละเอียดเนื้อหาที่ใช้ในการเตรียมความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยจากแนวการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
 - 1.2.2 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (Concentrated Language Encounter Teaching)
 - 1.2.3 ศึกษาวัตรกรรมในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยจากเอกสาร

1 2.3 1 แนวทางการจัดการศึกษาปฐมวัย

(ดร. ชัยมงคล พรหมพงษ์ 2527 : 82 - 101)

1.2 3.2 เข้าใจเด็กก่อนวัยเรียน เล่ม 3

(ฉวีวรรณ จึงเจริญ 2528 7 - 21)

1.2 3.3 ภูมิ้องการผลิตและการใช้สื่อ (สำนักงาน

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2528 : 3 - 12)

1.2.3.4 Readiness "Say and Do" (Ruth,

Suppish 1980 : 1 - 41)

1.2.3.5 Thinking is Child's Play (Evelyn

Sharp 1970 : 53 - 83)

1.2.3.6 Language Teaching Games and Contest

(W. R. Lee 1982 : 75 - 82)

1.3 การดำเนินการวางแผนการจัดประสบการณ์

แผนการจัดประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็ก
ปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา วิธีดำเนินการสร้างดังนี้

1.3.1 กำหนดหัวข้อเนื้อหา และกิจกรรมการฝึกความพร้อมโดย

พิจารณาตามองค์ประกอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย 6 องค์ประกอบ คือ

1 3 1 1 ความสามารถในการจำแนกภาพ

1.3.1.2 ความสามารถในการจำแนกเสียง

1.3 1.3 ความสามารถในการรู้คำศัพท์

1.3.1.4 ความเข้าใจในการฟัง

1 3.1.5 ความสามารถในการใช้สายตาและกล้ามเนื้อมือให้

ดีพอใช้ได้

1.3.1.6 ความสามารถในการหาความสัมพันธ์ระหว่างภาพ

กับสัญลักษณ์

1.3.2 เลือกว่าหน่วยที่ 1 ถึงหน่วยที่ 6 ในแผนการจัดประสบการณ์ ชั้นเด็กเล็กของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ แล้วกำหนดจุดมุ่งหมาย กิจกรรม และสื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหา และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน และให้ทำการรับ กิจกรรมที่ใช้ในหน่วยประสบการณ์ซึ่งกำหนดตามขั้นตอน วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษาคือ ครูเล่าเรื่อง สทนาซักถาม ให้นักเรียนช่วยกันเล่าเรื่อง แบ่งกลุ่มจัดทำหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) นำหนังสือเล่มใหญ่มาจัดกิจกรรมทางภาษา เกิดประสิทธิผล

1.3.3 เลือกใช้และผลิตสื่อการสอนให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ และเนื้อหา โดยมีลักษณะและคุณสมบัติของสื่อการสอนที่ดี เช่น เรื่องราว ภาพสี ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน จัดแยกสื่อการสอนบรรจุไว้ในซองเป็นหมวดหมู่ ลำดับตามแผนการจัด ประสบการณ์ จัดทำกล่องบรรจุ

1.3 4 กำหนดวิธีประเมินผล ยึดจุดมุ่งหมายในแผนการจัดประสบการณ์ เป็นหลักในการประเมิน

2. แผนการจัดประสบการณ์ตามแนวทางการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก

การดำเนินการปรับแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก ผู้วิจัยได้ดำเนินการตาม ลำดับชั้นดังนี้

2.1 ศึกษาแผนการวัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก เจม 1 ปีพุทธศักราช 2528 ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

2.2 เลือกหน่วยประสบการณ์ที่ 1 ถึงหน่วยประสบการณ์ที่ 6 ในแผนการจัด ประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กตามที่กำหนดจุดมุ่งหมาย กิจกรรม และสื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหา และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ได้นำหน่วยประสบการณ์นำคำใหม่มาผูกประโยค ซึ่งดำเนินการตาม ขั้นตอน คือ รวบรวมความสนใจก่อนเสนอคำใหม่ นำคำที่สอนมาจับกลุ่ม มีกฎุดอกเสียงและ เทียบเสียงคำ เรียนรู้คำใหม่โดยใช้ตัวของจริง รูปภาพ และเกม เพลง นิทาน และจัดสภาพแวดล้อมส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงออกทางภาษา โดยใช้วิธีการหลาย ๆ วิธี ตามที่ กำหนดในคู่มือวิธีสอนภาษาที่สองของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

- 2.3 ปรับปรุงเลือกใช้และผลิตสื่อการสอน เกม เพลง นิตาน เหมือนกับ
แผนการจัดประสบการณ์วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา โดยคำนึงถึงลักษณะคุณสมบัติของสื่อ
การเอื้อเฟื้อ เช่น เรื่องราว ภาพสี ถึงจุดความสนใจ การจัดประสบการณ์ จัดทำกล่องบรรจุ
- 2.4 กำหนดวิธีประเมินผลโดยยึดจุดมุ่งหมายในแผนการจัดประสบการณ์เป็น
หลักในการประเมิน

การหาคุณภาพของแผนการจัดประสบการณ์

ผู้วิจัยให้นำแผนการจัดประสบการณ์ทั้ง 2 แบบ ไปทดลองหาคุณภาพและปรับปรุง
เป็นลำดับขั้น ดังนี้

- 1 นำแผนการจัดประสบการณ์การสอนที่สร้างขึ้นไม่ให้ผู้เชี่ยวชาญและผู้มี
ประสบการณ์ทางการสอนเด็กปฐมวัยในแต่ละบ้าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและแผนการ
จัดประสบการณ์ระดับปฐมวัย ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอนเด็กที่มีปัญหาทางภาษา และผู้เชี่ยวชาญ
ด้านเรื่องการตรวจและพิจารณาข้อบกพร่อง จำนวน 9 คน เพื่อนำมาปรับปรุงครั้งที่ 1
ดังนี้

ปรับปรุงรูปแบบการเขียนแผนการสอน เพื่อให้ครูศึกษาและนำไปใช้ได้สะดวก
ปรับปรุงเนื้อเรื่องเนื้อหาและภาพประกอบให้เหมาะสมกับพัฒนาการและ
สอดคล้องกับเนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้

ปรับปรุงคู่มือการสอนเกมโดยเขียนจุดประสงค์เฉพาะให้ชัดเจน

2. ทดลองใช้แผนการจัดประสบการณ์การสอนทั้งสองแบบกับครู เด็กเล็ก 20 คน
ครูศึกษาและทดลองใช้สอนกับนักเรียนชั้นเด็กเล็ก โดยครู 1 คน ทดลองสอน 2 แผน ครูให้
ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในเรื่องการผลิตและการใช้สื่อประกอบแผนการจัดประสบการณ์และ
ความต้องการในด้านความสะดวกในการใช้สื่อประกอบแผนการจัดประสบการณ์

3. ดำเนินการปรับปรุงสื่อประกอบแผนการจัดประสบการณ์โดยจัดสื่อแยกประเภทไว้
เป็นชุด จำนวน 40 ชุด

4. ดำเนินการจัดพิมพ์แผนการจัดประสบการณ์

3. แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย

การดำเนินการสร้างแบบ เรขาคณิตภาพของแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นดังนี้

3.1 การสร้างแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย

3.1.1 ศึกษาทฤษฎีเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมทางการเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2527 : 7 - 12)

3.1.2 นำแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนอ่าน ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติมาเป็นแนวทางสร้าง

3.1.3 กำหนดการจัดทำแบบทดสอบ แบ่งแบบทดสอบออกเป็น 6 ตอน จัดลำดับตอนให้สอดคล้องกับลำดับองค์ประกอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย เลือกคำที่นักเรียนรู้จัก เนื้อหา กิจกรรม และจุดประสงค์ตามแผนการจัดประสบการณ์ โดยคำนึงถึงพัฒนาการและช่วงเวลาในการทดสอบ ได้ข้อทดสอบที่ครอบคลุมทุกองค์ประกอบ รวมทั้งกำหนดลำดับหน้าและข้อด้วยรูปภาพจากคำที่เด็กนักเรียนได้เรียนรู้จากแผนการจัดประสบการณ์ จัดทำคู่มือในการดำเนินการทดสอบสำหรับผู้ทดสอบ

3.1.4 รวบรวมคำศัพท์ที่บรรจุในแผนการจัดประสบการณ์เป็นแกนในการสร้างแบบทดสอบ 6 ตอน แต่ละตอนจะครอบคลุมองค์ประกอบดังนี้

แบบทดสอบตอนที่ 1 ความสามารถในการจำแนกภาพ (Visual Discrimination) มีลักษณะเป็นภาพ 4 ภาพ มีภาพที่เหมือนกัน 2 ภาพ มี 3 ตัวเลือก

แบบทดสอบตอนที่ 2 ความสามารถในการจำแนกเสียง (Auditory Discrimination) มีลักษณะเป็นภาพ 2 ชุด ชุดหนึ่งเป็นภาพที่เหมือนกัน 2 ภาพ อีกชุดหนึ่งเป็นภาพที่ไม่เหมือนกัน 2 ภาพ ข้อทดสอบแต่ละข้อมี 2 ตัวเลือก

แบบทดสอบตอนที่ 3 ความสามารถในการรู้คำศัพท์ (Word Meaning) ข้อทดสอบมีลักษณะเป็นภาพ ข้อทดสอบแต่ละข้อมี 3 ตัวเลือก

แบบทดสอบตอนที่ 4 ความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension) มีลักษณะเป็นภาพ ข้อทดสอบแต่ละข้อมี 3 ตัวเลือก เป็นข้อความสั้น ๆ ซึ่งผู้ทดสอบอ่านให้นักเรียนฟัง

แบบทดสอบตอนที่ 5 ความถนัดในการใช้สายตาและกล้ามเนื้อให้สัมพันธ์กัน (Eye Hand Coordination) มีลักษณะเป็นภาพเส้นของอักษรไทย 6 เส้น จุดประไว้ ขนาดความกว้างของเส้น $\frac{3}{4}$ นิ้ว ให้นักเรียนลากเส้นตามรอยประเหมือนแบบที่เขียนไว้

แบบทดสอบตอนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์ (Using Symbols) มีลักษณะเป็นภาพ 1 ภาพ อยู่ในช่องสี่เหลี่ยมให้ภาพมีสัญลักษณ์ชื่อภาพ เขียนกำกับไว้ ด้านนอกช่องสี่เหลี่ยมเขียนสัญลักษณ์ไว้ 3 คำ ให้นักเรียนกากบาทสัญลักษณ์ที่เหมือนกันกับสัญลักษณ์ภาพในช่องสี่เหลี่ยม ข้อทดสอบแต่ละข้อมี 3 ตัวเลือก

การสร้างแบบทดสอบตามองค์ประกอบดังกล่าว จะต้องพิจารณาความเหมาะสมกับวัยและการ ความสนใจ โดยพิจารณาว่ามีความยากง่าย ขนาด ตำแหน่ง ลักษณะของภาพ ความชัดเจน ให้เด็กเกิดความเข้าใจง่าย จึงดำเนินการสร้างแบบทดสอบ

3.1.5 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้จริง โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสร้างแบบทดสอบความพร้อมระดับปฐมวัย ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข ภาพตอนที่ 2 ของความถนัดในการจำแนกเสียง ให้เปลี่ยนภาพตัวเลือกเป็นภาพสัญลักษณ์ที่เหมือนกันแทนเสียงที่เหมือนกันและภาพสัญลักษณ์ที่ไม่เหมือนกัน แทนเสียงที่เพี้ยนกัน ให้ใช้การวาดภาพด้วยลายเส้นให้ชัดเจน และแก้ไขภาพกำกับหน้าข้อให้มีขนาดสัดส่วนเหมาะสมกับภาพในแต่ละข้อ

3.1.6 การร่างคู่มือดำเนินการทดสอบ จัดทำคู่มือดำเนินการทดสอบ เพื่อให้ผู้ทดสอบปฏิบัติตามแนวทางเหมือนกันทุกกลุ่มและทุกครั้ง ที่ดำเนินการทดสอบ ในคู่มือจะบอกขั้นตอนทดสอบคร่าว ๆ ข้อความที่ให้ผู้ฟังให้เด็กฟัง พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลาให้เด็กทำข้อละ 1 นาที (ตัวอย่างคู่มือดำเนินการทดสอบ ปรากฏผนวก ข.)

3.1.7 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นเด็กเล็กโรงเรียนหนองโงก โรงเรียนโคกมะเค็ม และโรงเรียนบ้านซื่อเหล็ง อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์

จำนวน 80 คน ใช้เวลาข้อละ 1 นาที และนำมาตรวจวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (D) โดยใช้เทคนิค 50% (ส่วน สบายต และอังคณา สบายต 2528 : 161) คัดเลือกข้อที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 20% ถึง 80% และค่าอำนาจจำแนก .20 ขึ้นไป

พบว่า ได้ข้อสอบที่ใช้ได้ 30 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่ายระหว่าง 40% ถึง 76 % และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .32 ถึง .83

3.1.8 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรครุเดอร์ - ริชาร์ดสัน 20 (Kuder - Richardson 20) พบว่า ค่าความเชื่อมั่นของแต่ละตอนอยู่ในช่วง .71 - .84 และเมื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบรวมพร้อมทั้ง 6 องค์ประกอบ พบว่าได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .75 ผลการวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบปรากฏการาง

ตาราง 2 คุณภาพของแบบทดสอบความถี่ของการเรียนภาษาไทยทั้ง 6 องค์ประกอบ

องค์ประกอบ	จำนวนข้อ	ระดับความยาก	อำนาจจำแนก	ความเชื่อ
1	5	46 - 68	.40 - .75	.74
2	5	56 - 61	.45 - .70	.71
3	5	53 - 74	.38 - .55	.73
4	5	65 - 76	.32 - .55	.77
5	5	41 - 74	.43 - .83	.84
6	5	43 - 65	.50 - .63	.77
รวม	30	40 - 76	.32 - .83	.75

จากตาราง 1 แสดงว่าแบบทดสอบความถี่ทั้ง 6 ตอน มีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้

ก่อนทำการทดลองผู้วิจัยประสานงานกับสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
แห่งชาติและสำนักงานการอุดมศึกษา จังหวัดสุรินทร์ ขอความร่วมมือในเรื่องต่อไปนี้

- 1 กำหนดวิธีการเรียงการอบรมครูกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
- 2 กำหนดสถานที่อบรมครู
- 3 กำหนดการวัดระดับผลสัมฤทธิ์ของเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมให้มีค่า

และบรรณาธิการเผยแพร่งาน 2 ครั้ง

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองความหมายของการ
วิจัยแบบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้จากการสุ่มเฉพาะสองสัปดาห์ก่อน (Randomized
Control Group Posttest only Design) (ชูเกียรติ วงศ์รัตนา 2523 : 67)

การวิจัย 3 แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้จากการสุ่มเฉพาะ

การวิจัยทดลอง (Randomized Control Posttest only Design)

กำหนดการใช้กลุ่ม	สื่อการสอน	ตัวแปรอิสระ	ตัวแปรตาม
(R)C	-	X_1	Y_1
(C)C	-	-	Y_2

R หมายถึง กลุ่มทดลอง

C หมายถึง กลุ่มควบคุม

X_1 หมายถึง การจัดกระทำในกลุ่มทดลอง

Y_1 หมายถึง การทดสอบหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

Y_2 หมายถึง การทดสอบหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

R หมายถึง การวัดผลของกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม

กลุ่มทดลอง ได้รับการเตรียมความพร้อมหรือความพร้อมทางภาษาไทย โดยใช้วิธีสอนแบบพบปะการณ์ทางภาษา (Concentrated Language Encounter Teaching)

กลุ่มควบคุม ได้รับการเตรียมความพร้อมหรือความพร้อมทางภาษาไทยโดยใช้วิธีสอนภาษาที่ตรงตามแผนการจัดประสบการณ์ ชั้นเด็กเล็ก ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

การทำเนิการทดลองผู้วิจัยได้กำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1 คัดต่อประสานงานกับหน่วยงานการประถมศึกษาอำเภอสังขะ เพื่อดำเนินการอบรมครูกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้การอบรมด้วยตนเอง การอบรมมีกำหนดเวลา 4 วัน ตามตารางที่กำกับไว้ดังนี้

ตาราง 4 กำหนดการอบรมครูกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

วัน - เวลา	เนื้อหา		วิธีการ
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	
วัน 1 09.00 - 10.30 10.30 - 12.00 13.30 - 15.00 15.00 - 16.00	แนว วัตถุประสงค์	แนวการจัดประสบการณ์	บรรยาย
	ศึกษาแบบการจัดประสบการณ์	ศึกษาแบบการจัดประสบการณ์	ศึกษาเอกสาร
	แนวทางการใช้แผน	แนวทางการใช้แผน	บรรยาย
	การจัดประสบการณ์	จัดประสบการณ์	ปฏิบัติ
	การฝึกประสบการณ์	การฝึกประสบการณ์	ศึกษาของจริง - ปฏิบัติ
วัน 2 09.00 - 10.30 10.30 - 12.00 13.30 - 16.00	การจัดสภาพห้องเรียน	การจัดสภาพห้องเรียน	ศึกษาสภาพจริง
	จัดห้องเรียน	จัดห้องเรียน	บรรยาย
	จัดห้องเรียน	จัดห้องเรียน	ปฏิบัติ

ตาราง 4 (ต่อ)

วัน - เวลา	เนื้อหา		วิธีการ
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	
วัน 3 09.00 - 10.30	วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา	เตรียมการใช้สื่อการสอน	อธิบาย, ศึกษาด้วยตนเอง
10.30 - 12.00	เตรียมการใช้สื่อการสอน	วิธีสอนภาษาที่สอง	ศึกษาด้วยตนเอง, อธิบาย
13.30 - 16.00	การใช้สื่อการสอน	การใช้สื่อการสอน	ศึกษาด้วยตนเอง
วัน 4 09.00 - 10.30	ทดลองสอน รวบรวมปัญหา ตอบปัญหา	รวบรวมปัญหา ทดลองสอน ตอบปัญหา	ปฏิบัติ ปฏิบัติ สนทนา ซักถาม

2. จัดเตรียมห้องเรียนโดยจัดห้องเรียนที่ใช้เป็นห้องทดลอง ซึ่งมีขนาดกว้างและยาวประมาณ 7×9 เมตร ในการดำเนินการทดลองได้ครูสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. การดำเนินการทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 30 นาที ระหว่างเวลา 09.00 น. ถึง 09.30 น. โดยครูที่ได้รับการอบรมเป็นผู้กำกับการในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เป็นเวลา 8 สัปดาห์

ในการดำเนินการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามตารางกิจกรรมประจำวัน ตามตาราง 5 และแผนการจัดประสบการณ์ ตามตาราง 6 ดังนี้

ตาราง 5 ตารางกิจกรรมประจำวัน

เวลา	กิจกรรม
07.30 - 08.15 น.	รับเด็กเป็นรายบุคคล พาเด็กไปห้องน้ำ
08.15 - 08.30 น.	เข้าแถวเคารพธงชาติ และสวดมนต์
08.30 - 08.50 น.	สำรวจการขยับเขยื้อน สันทนาการและตรวจสุขภาพ
08.50 - 09.00 น.	การเคลื่อนไหวและจังหวะ
09.00 - 09.30 น.	กิจกรรมในวงกลม
09.30 - 09.40 น.	พัก เข้าห้องน้ำ ล้างมือ คัดนม
09.40 - 10.30 น.	กิจกรรมสร้างสรรค์และการเล่นตามมุม
10.30 - 11.00 น.	เล่นกลางแจ้ง
11.00 - 12.00 น.	ล้างมือ รับประทานอาหารกลางวัน
12.00 - 14.00 น.	นอนพักเอน
14.00 - 14.20 น.	เก็บที่นอน ไปห้องน้ำล้างหน้า
14.20 - 14.40 น.	พักรับประทานอาหารว่าง
14.40 - 15.00 น.	เกมการศึกษา

หมายเหตุ กิจกรรมในวงกลม หมายถึงกิจกรรมที่ครูจัดการตารางที่กำหนดไว้ในหน่วย
 การสอน ทั้งห้องทดลองและห้องทวบกุ่ม การจัดกิจกรรมประจำวันนี้ ครูสามารถ
 ปรับให้ตรงความเหมาะสม ยกเว้นกิจกรรมในวงกลมที่กำหนดเวลาไว้ 9.00 -
 9.30 น. ครูจะต้องปฏิบัติตามหน่วยการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ตาราง 6 กำหนดการทดลองตามลำดับแผนการจัดประสบการณ์

วัน สัปดาห์	จันทร์		อังคาร		พุธ		พฤหัสบดี		ศุกร์	
	E	C	E	C	E	C	E'	C	E	C
1	1	1	2	2	3	3	4	4	5	5
2	6	6	7	7	8	8	9	9	10	10
3	11	11	12	12	13	13	14	14	15	15
4	16	16	17	17	18	18	19	19	20	20
5	21	21	22	22	23	23	24	24	25	25
6	26	26	27	27	28	28	29	29	30	30
7	31	31	32	32	33	33	34	34	35	35
8	36	36	37	37	38	38	39	39	40	40

4. ผู้วิจัยได้ไปสังเกตการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใน 2 วิชาที่แรกนั้น
ได้สังเกตการสอนแต่ละ 2 ครั้ง สำหรับสัปดาห์ต่อไปสัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวมสังเกต
ทั้งหมด 10 ครั้ง เพื่อติดตามผลการปฏิบัติการสอนให้เป็นไปตามรูปแบบที่กำหนดไว้

5. เมื่อครบกำหนดเวลาทำการทดลอง 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดสอบนักเรียนทั้งสองกลุ่มโดยใช้เวลาทดสอบกลุ่มละ 2 วัน ตามตารางกำหนดในตาราง 7

ตาราง 7 กำหนดเวลาการทดสอบถึงารตอนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

วัน	เวลา	แบบทดสอบ	นักเรียน
จันทร์	09.00 - 09.30 น.	ตอนที่ 1 - 3	กลุ่มทดลอง
อังคาร	09.00 - 09.30 น.	ตอนที่ 1 - 3	กลุ่มควบคุม
พุธ	09.00 - 09.30 น.	ตอนที่ 3 - 6	กลุ่มทดลอง
พฤหัสบดี	09.00 - 09.30 น.	ตอนที่ 3 - 6	กลุ่มควบคุม

6. กรวบรวมการ คำแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของทั้งสองกลุ่ม
แล้ววิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

(1.) การวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบความ พร้อมทางการเรียนภาษาไทย

1.1 การวิเคราะห์แบบทดสอบเป็นรายข้อโดยการวิเคราะห์ค่าการ.

ยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) โดยใช้เทคนิคอย่างง่าย จากสูตร

(สูตร ฝ่ายยก และอังคณา สยามยต์ 252๐ : 179 - 180)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ

P แทน ค่าการยากง่าย

R แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อนี้ถูก

N แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบทั้งหมด

$$D = \frac{R_U - R_L}{\frac{N}{2}}$$

- เมื่อ D แทน ค่าอำนาจจำแนก
 R_U แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
 R_L แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำรวมกัน

1.2 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตร คุเดอร์ ริชาร์ดสัน

KR - 20 (Kuder Richardson 20) (ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2520 :

179 - 180)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

- r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
 s_t^2 แทน ความแปรปรวนของแบบทดสอบ
 p แทน ี่ส่วนของผู้ที่ทำได้ในแต่ละข้อ = $\frac{\text{จำนวนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนทั้งหมด}}$
 q แทน ี่คส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ (1 - p)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลอง

2.1 คะแนนเฉลี่ยไ้ผู้กร (ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ

2524 : 71)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

- $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ความแปรปรวนที่ใช้สูตร (จำนวน ความยาว และอังกษฯ สายยศ
2524 : 74)

$$s^2 = \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

s^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

2.3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
โดยใช้ t - test for Independent Samples (ยูงวี มงักรังษะ 2528 : 228)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

$\bar{x}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง

$\bar{x}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม

s_1^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มทดลอง

s_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มควบคุม

n_1 แทน จำนวนนักเรียนของกลุ่มทดลอง

n_2 แทน จำนวนนักเรียนของกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ดังนี้

เมื่อ	x	แทนคะแนนดิบที่ได้จากการทดสอบ
	Σx	แทนผลรวมของคะแนนดิบ
	Σx^2	แทนผลรวมของคะแนนดิบแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\bar{x}$	แทนคะแนนเฉลี่ย
	N	แทนขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	s^2	แทนความแปรปรวนของคะแนน
	t	แทนอัตราส่วนค่าวิกฤติที่พิจารณาจากค่าตาราง t
	$\bar{x}_1$	แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง
	$\bar{x}_2$	แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม
	s_1^2	แทนความแปรปรวนของกลุ่มทดลอง
	s_2^2	แทนความแปรปรวนของกลุ่มควบคุม
	n_1	แทนจำนวนนักเรียนของกลุ่มทดลอง
	n_2	แทนจำนวนนักเรียนของกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของ เด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา โดยใช้วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์
ชั้นเด็กเล็กรวมทั้ง 6 องค์ประกอบ และจำแนกตามองค์ประกอบปรากฏดังตาราง 8 - 9

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในห้องเรียน
ที่ปัญหาทางภาษา ที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กับวิธีสอนตามแผนการ
จัดประสบการณ์วัยเด็กเล็ก

กลุ่มตัวอย่าง	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	25	30	28.20	1.67	10.90
กลุ่มควบคุม	25	30	18.80	16.92	

$$.01, 40 = 2.423$$

จากตาราง 8 แสดงว่า เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
มีความพร้อมทาง การเรียนภาษาไทยทั้ง 6 องค์ประกอบสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอน
ตามแผนการจัดประสบการณ์วัยเด็กเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ
เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษามีความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย
สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์วัยเด็กเล็ก

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่น
ที่รักษาทางภาษา ที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กับวิธีสอนตามแผนการจัด
ประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก จำแนกตามเพศของทั้งประวอบ

องค์ประกอบ	คะแนนเต็ม	กลุ่มทดลอง (25 คน)		กลุ่มควบคุม (25 คน)		t
		$\bar{x}$	s^2	$\bar{x}$	s^2	
1	5	4.85	.14	3.20	1.50	6.40
2	5	4.56	.67	3.00	1.17	5.75
3	5	4.88	.11	3.52	.84	6.98
4	5	4.72	.46	3.12	1.19	6.27
5	5	4.48	.51	3.08	1.24	5.29
6	5	4.72	.21	2.88	1.44	7.16

$$t_{.01, 40} = 2.423$$

จากตาราง 9 แสดงว่า เด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีโปรแกรมทางภาษาที่เรียนตามแผน
การจัดประสบการณ์โดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย
สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติระดับที่ .01 นั่นคือ เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
มีความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนตามแผนการจัด
ประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กในด้านความสามารถในการจำแนกภาพ ความสามารถในการจำแนก
เสียง ความสามารถในการรู้คำศัพท์ ความเข้าใจในการฟัง ความสามารถในการใช้
สายตาและกล้ามเนื้อ และความสามารถในการหาความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ เพื่อทราบถึงผลของวิธีสอนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (Concentrated Language Encounter Teaching) ที่มีต่อความพร้อมทาง การเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในห้องที่มีปัญหา และเป็นแนวทางให้ผู้บริหาร กิจกานีเทศก์ ครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องนำผลการศึกษาไปวิเคราะห์ปรับปรุงแนวการจัด ประสบการณ์ แผนการจัดประสบการณ์ระดับปฐมวัยในห้องที่มีปัญหาทางภาษาให้เหมาะสมต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย ระหว่างเด็กปฐมวัยใน ห้องที่มีปัญหาทางภาษาที่เรียนด้วยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กับวิธีสอนตามแผนการจัด ประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษาจะมีความพร้อมทางการ เรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มประชากร ได้แก่

1.1 นักเรียนชายหญิงอายุ 5 - 6 ปี เรียนอยู่ชั้นเด็กเล็กของโรงเรียน ประถมศึกษาเทศบาล ซึ่งมีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 360 คน ถึง 719 คน สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาอำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวนนักเรียน 500 คน จาก 16 โรงเรียน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

2.1 นักเรียนชั้นเด็กเล็ก วายุ 5 - 6 ปี โรงเรียนบ้านสังขะ และ
โรงเรียนตมวิทยาคาร สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 50 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจาก
2 โรงเรียน

3. คุณลักษณะของครูผู้สอน

ตาราง 10 คุณลักษณะของครูผู้สอน

คุณลักษณะ \ กลุ่ม	ทดลอง	ควบคุม
เพศ	หญิง	หญิง
อายุ	27	27
วุฒิ	ปกต.สูง	ปกต.สูง
ประสบการณ์	2 ปี	2 ปี

4. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย

4.1 แผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก

4.1.1 วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ประกอบด้วยลำดับขั้น

การทดลองดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่อง เล่าเรื่อง ที่ละคำหรือทีละประโยค
ให้นักเรียนฟัง อธิบายความหมายของคำ โดยใช้สื่อประกอบ เช่น รูปภาพ ภาพนิทาน และ
ของจริง

ขั้นที่ 2 ครูสนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ให้
นักเรียนพูดคำ ประโยค ช่วยกันเล่าเรื่องที่ฟัง และแสดงบทบาทตามเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ 3 ช่วยกันลำดับเรื่องลงในกระดาษ หรือแผ่นป้ายนิทาน

ขั้นที่ 4 แบ่งกลุ่มจัดทำหนังสือเล่มใหญ่ (Big book)

ขั้นที่ 5 นำคำและสัญลักษณ์ในหนังสือเล่มใหญ่มาจัดกิจกรรมทางภาษา เช่น เล่นเกมจับคู่ภาพเหมือน หาความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับภาพ หาความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับคำ ต่อภาพ การจัดหมวดหมู่ การปฏิบัติตามคำสั่ง

ขั้นที่ 6 ประเมินผลจากผลงาน และกิจกรรมที่เด็กได้แสดง และผลการปฏิบัติงานทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม

4.2 วิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก ประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้

4.2.1 รวบรวมความสนใจก่อนที่จะสอนคำใหม่

4.2.2 นำคำใหม่ในแผนการสอนมาจัดกลุ่มคำประเภทเดียวกัน

4.2.3 สอนความหมายของคำใหม่ โดยใช้วิธีการหลาย ๆ วิธีตามที่กำหนดในกลุ่มวิธีสอนภาษาที่สองของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เช่น ใช้สื่อ นิทาน รูปภาพ ของจริง ปริศนาคำทาย และเกม

4.2.4 จัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ส่งเสริมให้เด็กกล้าแสดงออกทางการใช้ภาษา

การหาคุณภาพของแผนการจัดประสบการณ์ วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา และแผนการจัดประสบการณ์ ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. นำแผนการจัดประสบการณ์ไปทดลองหาคุณภาพและปรับปรุง เป็นลำดับขึ้น

1.1 สร้างแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก เล่มที่ 1 ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2528 เป็นแกน แล้วนำมาปรับให้สอดคล้องกับวิธีสอนทั้งสองแบบและเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น

1.2 นำแผนการจัดประสบการณ์ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วย นักวิชาการศึกษามัธยมศึกษา ที่มีประสบการณ์ด้านหลักสูตร แผนการจัดประสบการณ์ วิธีสอนและสื่อการสอน จำนวน 2 คน ตรวจสอบแก้ไข และปรับปรุงครั้งที่ 1 โดยจัดทำพร้อมกันทั้ง 2 ฉบับ

1.3 กำเนินการสร้างแผนการจัดประสบการณ์ตามหลักเกณฑ์และข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และสร้างสื่อประกอบการสอนตามที่กำหนดในแผนการจัดประสบการณ์วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

1.4 ทดลองใช้แผนการจัดประสบการณ์ทั้งสองแบบกับครูเด็กเล็กจำนวน 20 คน นำข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของครูปรับปรุงแก้ไขเป็นครั้งที่ 2

1.5 ดำเนินการจัดพิมพ์แผนการจัดประสบการณ์ทั้ง 2 ฉบับ

4.3 แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย

การสร้างแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของ เด็กปฐมวัยในห้องเรียนที่มีปัญหาทางภาษา ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวทางแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนอ่านของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2527 1 - 12) เพื่อใช้วัดความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของ เด็กปฐมวัยในห้องเรียนที่มีปัญหาทางภาษา มีลักษณะเป็นรูปภาพจำนวน 30 ภาพ มีค่าความเชื่อมั่น .75 ใช้กับคู่มือดำเนินการทดสอบ สำหรับผู้วิจัยดำเนินการทดสอบเด็กหลังเรียน เปรียบในการสร้างแบบทดสอบได้กำหนดองค์ประกอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย 6 องค์ประกอบ แต่ละองค์ประกอบมีคุณภาพดังนี้

4.3 1 ความสามารถในการจำแนกภาพ ข้อสอบจำนวน 5 ข้อ มีความยากง่ายระหว่าง 40% ถึง 68% ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.40 ถึง 0.75 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.74

4.3.2 ความสามารถในการจำแนกเสียง ข้อสอบจำนวน 5 ข้อ มีค่าความยากง่ายระหว่าง 56% ถึง 61% ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.45 ถึง 0.70 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.71

4 3 3 ความสามารถในการรู้คำศัพท์ ข้อสอบจำนวน 5 ข้อ มีความยากง่ายระหว่าง 53% ถึง 74% ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.38 ถึง 0.55 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73

4 3 4 ความเข้าใจในการฟัง ข้อสอบจำนวน 5 ข้อ มีค่าความยากง่ายระหว่าง 65% ถึง 76% ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.32 ถึง 0.55 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.77

4.3.5 ความสามารถในการใช้สายตาแจกจ่ายมือถือสัมพันธกัน

ข้อสอบจำนวน 5 ข้อ มีความยากง่าย 41% ถึง 74% ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.43 ถึง 0.83 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84

4.3.6 การหาความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์ ข้อสอบจำนวน

5 ข้อ มีความยากง่ายระหว่าง 43% ถึง 65% ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.50 ถึง 0.63 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.77

5. เวลาที่ใช้ในการทดลอง

การดำเนินการปฏิบัติการทดลอง แบ่งเป็น 2 ระยะ ดังนี้

5.1 การเตรียมการทดลอง ผู้วิจัยได้เตรียมการทดลองโดยอบรมครูกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนทำการสอน กำหนดระยะเวลาอบรม 4 วัน เนื้อหาและทักษะที่ครูเด็กเล็กได้รับการอบรมเหมือนกันทั้ง 2 กลุ่ม คือ แนวการจัดประสบการณ์ การผลิตและ การใช้สื่อประกอบการจัดกิจกรรม การจัดสภาพห้องเรียน สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะ สำหรับเนื้อหาและทักษะที่ครูเด็กเล็กได้รับการอบรมต่างกันคือ แผนการจัดประสบการณ์ เทคนิควิธีสอน และการทดลองสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ โดยให้เนื้อหาทักษะความรู้ตามแผนการอบรมที่กำหนดไว้ ตามตาราง 4 ตาราง 5 และตาราง 6 ทั้ง 2 กลุ่ม

5.2 ครูจัดสภาพห้องเรียนให้เหมาะสมสภาพห้องเรียน โดยผู้วิจัยจัดหาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องเล่นในห้องเรียนให้ เสนอแนะให้ครูดำเนินการจัดสภาพห้องเรียนตามหลักการจัดการศึกษาปฐมวัย และเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพห้องเรียน

6. การดำเนินการทดลอง

6.1 การดำเนินการทดลองเริ่มตั้งแต่ วันที่ 18 พฤษภาคม 2530 ถึงวันที่ 24 กรกฎาคม 2530 รวมเวลาที่ใช้ในการทดลอง 8 สัปดาห์

6.2 ก่อนดำเนินการสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ ผู้วิจัยขอหมายให้ครูทั้ง 2 กลุ่ม ศึกษาแผนการจัดกิจกรรม และการใช้สื่อประกอบการจัดกิจกรรมล่วงหน้าก่อนทุกครั้งที่จะดำเนินการสอน

6.3 ระหว่างดำเนินการสอนในระยะ 2 สัปดาห์แรก ผู้วิจัยได้ทำการนิเทศ ติดตามสังเกตการสอนทั้งสองกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 วัน ชักถามปัญหาข้อคิดเห็นของครู หลังจากนั้น สังเกตและติดตามผลการปฏิบัติการสอนของทั้งสองกลุ่ม สัปดาห์ละ 1 วัน

6.4 ครูทำการสอนครบตามกำหนดภายใน 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบ ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กๆ หลังการเรียน ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการ ทดสอบ โดยนักศึกษานิเทศก์จังหวัด และศึกษานิเทศก์อำเภอ เป็นผู้ช่วยดำเนินการทดสอบ

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมรายองค์ประกอบ และรวมทุกองค์ประกอบ โดยใช้ t - test for Independent Samples

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการทดลองสอนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา และวิธีสอนตามแผนการจัด ประสบการณ์ชั้น เด็กเล็ก ผลการทดลองปรากฏว่า เด็กปฐมวัยที่ใช้วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทาง ภาษา มีความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนตามแผนการ จัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ดังนี้

1. เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีความพร้อมทางการ เรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก
2. เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีความพร้อมทาง การเรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก ทั้ง 6 องค์ประกอบ นั่นคือ เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีความ พร้อมทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ ชั้นเด็กเล็ก ในด้านความสามารถในการจำแนกภาพ ความสามารถในการจำแนกเสียง ความสามารถในการรู้คำศัพท์ ความเข้าใจใจใจเรขาคณิต ความสามารถในการใช้สายตาและ กล้ามเนื้อมือ และความสามารถในการหาความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์

อภิปรายผล

จากการทดลองปรากฏว่า ความสามารถในการจำแนกภาพ ความสามารถในการจำแนกเสียง ความสามารถในการรู้คำศัพท์ ความเข้าใจในการฟัง ความสามารถในการใช้สายตาและกลไกร่วมมือให้สัมพันธ์กัน และความสามารถในการหาความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์ ซึ่งเห็นวงศ์ประกอบในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษามากกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยวิธีสอนตามแผนการจำประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก ทั้งนี้เพราะ

1. วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีขั้นตอนสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ กล่าวคือ การสร้างความหมายของสิ่งที่เรียนเริ่มจากสัญลักษณ์ และในขณะที่เกี่ยวข้องกับทัศนภาพเป็นส่วนรวมก่อนที่จะขยายไปสู่ส่วนย่อย เช่น ให้เด็กรับรู้คำเป็นคำ ๆ ก่อน ก่อนที่จะจำแนกว่าคำนั้นประกอบไปด้วยพยัญชนะอะไรบ้าง ยืงไปกว่านั้นยังให้เด็กได้ฟังนิทาน หรือเรื่องราวที่มีคำเหล่านั้นรวมอยู่ในประโยค จะเห็นได้ว่าเด็กได้ฟังก่อน แล้วจึงสังเกตเห็นภาพเป็นคำ ๆ ก่อนที่จะดูรายละเอียดว่าประกอบไปด้วยพยัญชนะอะไรบ้าง เห็นวิธีการที่ใช้ให้เด็กเรียนเด็กปฐมวัยซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สตรีกแลนด์ (Strickland, 1962 : 84) พบว่า เด็กจะเรียนรู้โครงสร้างพื้นฐานทางภาษาในวัยเด็กตอนต้น และทักษะการฟังของเด็กจะเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่ง ฉวีวรรณ จินดาพล (ฉวีวรรณ จินดาพล 2525 : 16) ได้สนับสนุนว่าทักษะในการฟังเป็นพื้นฐานของการอ่าน ผลของการศึกษายังได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์กัน คือ เด็กที่มีทักษะการฟังดีจะมีความพร้อมในการอ่านดี

2. การสอนด้วยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีลำดับขั้นตอนให้นักเรียนได้แสดงออกทางภาษา การจัดกิจกรรม การเล่นเกม ซึ่ง ประภาพร อิศรปริศา (ประภาพร อิศรปริศา 2516 : 120 - 122) ได้กล่าวถึงแนวของเกียเจท์ ว่า กิจกรรมทางกลไกกลไกร่วมมือเป็นรากฐานของการปฏิบัติการของสมอง การเจริญงอกงามทางสติปัญญาเป็นผลจากการปะทะสังสรรค์ (Interaction) กับสิ่งแวดล้อม และการเรียนโดยวิธีดังกล่าวใช้เนื้อ รูปภาพ ของจริง และการปฏิบัติการด้วยตนเองนั้น สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กรุ่นก่อนปฏิบัติการ (Preoperational Period) เป็นวัยที่

เริ่มเรียนรู้ภาษาและสัญลักษณ์ ใช้สัญลักษณ์ได้ เรียนรู้รูปธรรมมากกว่านามธรรม การเรียนรู้และการใช้ภาษามีลักษณะเป็นนามสรี ไรสรณ์ คำขวัญวิสัยทัศน์มุ่งประสงค์ทางภาษา เริ่มจากขั้นตอนแรกคือ ครูเล่าเรื่องให้ฟังพร้อมทั้งให้ความหมายโดยการสื่อด้วยรูปภาพ ของจริง ประกอบการแอน ในขั้นตอนนี้เด็กเรียนจะเกิดความถี่ เพศจินตนาการตามไปเองไปด้ว สำรับขั้นที่ 2 เป็นขั้นตอนที่ครูซักถาม สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่เล่าไปทีละตอน จะช่วยให้เด็กนึกย้อนกลับ (recall) ถ้าประสบการณ์ได้ออกมาใช้ เมื่อครูซักถามเด็กจะรีบไปค้นหา เหตุการณ์ในความจำตาม ขึ้นต่อมาให้เด็กแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) กิจกรรมขั้นนี้ จะช่วยการฝึกภาษาเพื่อใช้สื่อสาร ช่วยทำให้เกิดจินตนาการ เป็นการจัดกิจกรรมสนองพัฒนาการ ของเด็กปฐมวัยระยะขั้นก่อนการถัก (intuitive) ก่อนเด็กจะ เริ่มเล่น เวดในการเล่น สมมุติบทบาทชีวิต (Make believe) สามารถเริ่มได้โดยการเล่นรู้ (insight) และแสดงความสามารถในการเล่น ใส่บทบาทที่ถัก ใช้วิธีจริง เนื้อหาที่เล่นมี ๒ อย่าง ๑. เล่นบทบาทสมมุติ ๒. เล่นบทบาทสมมุติที่มาจากความนึกคิดทางสังคมแล้วแสดงบทบาทตัวเอง การที่เด็กได้เรียน จกรูปธรรมและประสบการณ์จริงทำให้สาม เสดม ทำได้แม่นยำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด วิสัย ของ ราว (Vygotsky, 1933, 1961) ที่ได้เสนอว่าเด็กจะพัฒนาความสามารถทาง ังการ ผลปรากฏว่าเด็กเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้บทบาทสมมุติในการเรียนภาษาจะเรียนได้ดี กว่ากลุ่มที่เรียนแบบธรรมดา เราเรียนรู้ว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่ไปว่าเด็กที่เรียน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศดี เรา ตั้งขึ้นจึงสรุปได้ว่า การเรียนด้วยวิธีนี้จะมีผลดี ทางภาษาเด็ก เมื่อได้ผลทดลอง เราควร เสนอแนะทางการเรียนภาษาใหม่ระดับ วิทยาลัย การไปข้ามหลักการทางการสอนภาษา ภาษาและทางจิตวิทยา การศึกษา

3 การสอนด้วยวิธีที่มุ่งประสบการณ์ทางภาษา จัดกิจกรรมการเรียนการสอนยกย่ำมี วัตถุประสงค์ ๒ ประการตามการข้ามอย่าง ๑ ไว้ในลำดับขั้นตอน การสอน เช่น การเรียนภาษาเด็ก นักเรียนได้ฟัง พูด ถัก อื่น เช่น เป็นการส่งเสริมให้เด็กเรียนมีทักษะทางภาษา เช่น ขั้นตอนแรกครูพูดว่าเด็กเรียนพูดตาม ช่วยให้นักเรียนได้ฝึก เสดมภาษาพูด ำ การศึกษาทาง ภาษาใหม่จะทำให้เกิดทักษะการเรียนรู้และจดจำได้อย่างแม่นยำ ำ จอผลวิจัยที่กล่าวถึง การ ฝึกหัด (Law of exercise)

นอกจากนี้กิจกรรมที่นักเรียนเรียนด้วยการกระทำด้วยตนเอง (Learning by doing) เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ประสบการณ์สัมผัส ก่อการฟัง การพูด การใช้กล้ามเนื้อเล็กและกล้ามเนื้อใหญ่ การใช้สายตาจำแนกภาพที่เห็น การคิดลำดับเหตุการณ์ การคิดสร้างสรรค์ทำทางประกอบเรื่องราวที่ได้ฟัง การแสดงออกและการทำงานร่วมกัน กิจกรรมดังกล่าวสอดคล้องกับหลักการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยที่มุ่งส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา และมุ่งเน้นพัฒนาความพร้อมของนักเรียนให้สูงขึ้น สอดคล้องกับการศึกษา เรื่องความพร้อมของ ดาวน์นิง และเทกเคอรี (Downing and Thackery. 1971 : 9) กล่าวว่า ความสำเร็จของการเรียนขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ (Maturation) และจากประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผ่านมา (Previous Learning) นอกจากนี้ ประมวญ ดิตกิ้นสัน (ประมวญ ดิตกิ้นสัน 2509 : 60 - 61) ได้กล่าวถึงพื้นฐานประสบการณ์ไว้ว่า ประสบการณ์ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเริ่มเรียนของนักเรียน คือ ความสามารถที่เล่าเรื่องจากรูปภาพ คุณภาพทางภาษาพูด ความสามารถทางกาฟังและการรู้ความหมายของคำ

4. การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาครอบคลุมทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนและคิด เป็นการพัฒนาความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยทุกด้าน การทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกระทำกิจกรรมนั้น ๆ มอสโควิทซ์ (Moscowitz. 1987 : 18) ให้ความเห็นว่า เทคนิคการสอนภาษาตามแนวมนุษยนิยมควรมีลักษณะของการมีส่วนร่วม หรือ แบ่งปันกัน (Sharing) ในด้านความรู้สึกร่วมกันช่วยให้บรรยากาศทางการเรียนอบอุ่น มีการยอมรับซึ่งกันและกัน กิจกรรมที่จัดขึ้นเน้นการสื่อสารปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนกับครู และนักเรียนกับนักเรียน จะมีผลต่อการเรียนรู้ภาษา

ในชั้นตอนที่ให้นักเรียนสร้างหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันในกลุ่มย่อยย่อมมีผลที่หลากหลายประการ รุธ (Ruth. 1985 . 50 - 53) กล่าวว่าถึงประโยชน์ในกระบวนการเรียนกลุ่มย่อยว่า นักเรียนจะได้ประโยชน์จากเพื่อน ได้ประสบการณ์ในการแก้ปัญหาหลายด้าน มีการถ่ายทอดการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ขยายความรู้ความเข้าใจให้เพื่อนและช่วยเหลือร่วมมือกันทำกิจกรรม ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ เกิดความรู้สึกสนุกสนานและ

ชอบโรงเรียนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ บราวน์ (Brown. 1982 : 10 - 12) ที่ได้กล่าวถึงผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มว่า เด็กได้ฝึกการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและเป็นธรรมชาติ ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบ มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และข้อมูลในการสื่อสารกับกลุ่ม เป็นการสนับสนุนพัฒนาการทางภาษา เพิ่มความถี่แห่งทางสังคม และลดความกังวลใจของนักเรียน

นอกจากนี้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการสร้างหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) กิจกรรมนี้เด็กได้ใช้กล้ามเนื้อมือและสายตาอย่างประสานสัมพันธ์กัน ด้วยการวาดภาพ ฉีก ตัด ประกอบจอกภาพตามแบบ นำมาสร้างภาพประกอบเรื่องที่เรียน สอดคล้องกับเทคนิคการสอนที่ สเกลตัน (Skellton. 1984 : 11) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายให้นักเรียนวาดภาพเกี่ยวกับเรื่องที่ไถ่เรียน เป็นการเตือนให้รำลึกถึงความหมายที่ได้ไถ่เรียน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่ากิจกรรมการสร้างหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) ส่งผลต่อความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนและพัฒนาทักษะทางภาษาทั้งด้านการอ่าน ฟัง พูด เขียนและคิด

5. การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา นักเรียนได้กระทำกิจกรรมการเล่นเกมส์ใช้เกมส์เร้าความสนใจของนักเรียน สุไร พงษ์ทองเจริญ (สุไร เภง์เองเจริญ 2525 : 48) ได้ศึกษาพบว่า เกมส์ทางภาษาเร้าความสนใจของนักเรียนได้ดี และขณะที่เล่นเกมส์นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษา ช่วยให้ใช้ภาษาได้คล่องแคล่ว เป็นการทบทวนความจำจากประสบการณ์ที่กระทำมาตามลำดับขั้นการสอน ครุยส์แซงก์ (Cruickshank. 1977 : 23 - 32) ได้กล่าวถึงคุณค่าของเกมส์ว่าช่วยพัฒนาทักษะ เป็นการทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้ว และช่วยให้การสอนของครูน่าสนใจ โดยเฉพาะเด็กปฐมวัย อายุ 4 - 7 ปี อยู่ในระยะขั้นก่อนการคิด (Intuitive) นั้น เด็กสามารถโต้ตอบกับสิ่งกระตุ้น เริ่มรับรู้จากการเปรียบเทียบรูปร่าง ลักษณะ ระยะทาง ความยาว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 26 - 27) การสนองตอบขั้นพัฒนาการโดยการจัดเกมส์ให้เด็กเล่น จะช่วยส่งเสริมให้เด็กมีทักษะและความสามารถในการคิดต่าง ๆ เช่น การสังเกต การจำแนกภาษา การเข้าใจคำสั่ง รู้ความหมายของคำศัพท์ การหาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสัญลักษณ์ และความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก

สรุปได้ว่าการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะทางภาษา จะช่วยพัฒนาความพร้อมเด็กทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

6 การสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษาได้ใช้การประเมินผล โดยการสังเกต จากกิจกรรมทุกกิจกรรมที่นักเรียนกระทำ นักเรียนทุกคนสามารถประเมินผลตนเองได้ทันที จากผลงาน เราได้มอบหมายให้เด็กทำโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้เด็กเรียน ประสบผลสำเร็จ นอกจากนั้นการประเมินทักษะพื้นฐานความพร้อมทางการเรียน ทำการ ประเมินทั้งรายบุคคลและประเมินเป็นกลุ่ม โดยใช้วิธีสังเกต สนทนาซักถาม และตรวจผลงาน การประเมินในลักษณะดังกล่าวนี้ นักเรียนมีโอกาสดูผลงานและรู้ผลการปฏิบัติงานจริง การรู้ผลการเรียนในทันทีจะช่วยให้การเรียนรู้ดีขึ้น เป็นการเสริมแรง ซึ่งสอดคล้องตามกฎหมาย การเว้นรู้ (Law of effect) ของ ธอร์นไดค์ (Thorndike) ที่ไว้กล่าวไว้

สำหรับการสอนโดยวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์นี้ในเด็กเล็กนั้น ได้จัดลำดับ จุดประสงค์การสอน เนื้อหา กิจกรรม สื่อการสอนและการประเมินผลได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องตามแผนการจัดประสบการณ์ระดับปฐมวัย ตลอดจนการคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสม กับสภาพจริง ซึ่งเหมือนกับวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา จะแตกต่างกันเฉพาะการเลือก ทักษะทางภาษา แต่ขั้นตอนตามแผนการจัดประสบการณ์นี้เด็กเล็ก ครูกำหนดการสื่อตามหลัก วิธีภาษาถาวร การเปล่งเสียงเทียบเสียงคำ และพูดต่อเนื่องประโยคสั้น ๆ โดยไม่เปิด โอกาสให้เด็กได้มีประสบการณ์ ในการใช้การเล่นเป็นสื่อในการเรียนรู้ ทำให้เกิดกิจกรรม ให้เด็กเรียนรู้ไม่มีความหมายต่อตัวเด็ก ซึ่งแตกต่างจากวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ที่ใช้บูรณาการทักษะต่าง ๆ เช่น การฟัง การพูด การอ่านภาพสัญลักษณ์ และการเขียนภาพ ในหนังสือเล่มใหญ่ การร่วมกันทำกิจกรรมเด็กได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ช่วยส่งเสริม พัฒนาการทางภาษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางสติปัญญาแล้ว การจัดกิจกรรมโดยวิธีสอน มุ่งประสบการณ์ทางภาษาจะส่งเสริมให้เกิดมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และ สังคม ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยให้สูงขึ้น

สรุปผลวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า แผนการจัดประสบการณ์ โดยวิธีสอนมุ่ง ประสบการณ์ทางภาษา มีขั้นตอนในการสอนสอดคล้องกับหลักจิตวิทยาการ เรียนการสอนและ

พัฒนาการของเด็กปฐมวัย การทำการสอนตามลำดับขั้นของวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ประกอบด้วยกิจกรรมและสื่อการสอนที่น่าสนใจ เป็นแนวทางนำไปสู่การพัฒนาความรู้พร้อมทาง การเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการ วิจัยของ ดร. ริชาร์ด วอล์คเกอร์ ดร. เบรندن บาร์ตเล็ต และ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Richard Walker, Brendon Bartlett and Saowalak Ratanavich 1984 . 12) ดำเนินการทดลองสอนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับนักเรียนระดับ ประถมปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมสาธิตประสานมิตร ผลการทดลองเป็นผลที่น่าพอใจ ลำดับขั้น และวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จรรจา สุวรรณทัต และคณะ ๑ (Chancha Suvanathat and others. 188 - 230) พบว่า การพูดคุยกับเด็กช่วยเพิ่มพูนคำศัพท์ให้ต่อเนื่องและสัมพันธ์กับความรู้เดิม การให้กำลังใจ เมื่อเด็กใช้ภาษาได้ ใช้ประโยคอธิบายคำใหม่ ให้เล่นเกมคำศัพท์ทำให้เกิดสนุกสนานกับการ ใช้ภาษา แนะนำให้เด็กรู้จักหนังสือเร็วเท่าที่จะทำได้ โดยเริ่มจากหนังสือประกอบภาพ ใช้การอธิบายแนะนำสนทนาในด้านต่าง ๆ ส่งเสริมให้เด็กเล่าหรือพูดในสิ่งที่เด็กเกิด งามเหตุผล พยายามใช้คำถามที่เป็นรูปธรรมและเป็นประโยคสั้น ๆ ให้เด็กแสดงความคิดเห็น วิธีการเหล่านี้เป็นวิธีการที่จะช่วยเหลือเด็กเมื่อเกิดปัญหาความสับสนด้านภาษา ช่วยพัฒนาทักษะ ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยเด็กปฐมวัยได้สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยครั้งนี้ เป็นแนวทางในการปรับปรุงแนวการจัดประสบการณ์ แผนการจัด ประสบการณ์ และวิธีจัดกิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัยในห้องเรียนที่มีปัญหาทางภาษา รวมทั้ง เป็น แนวทางในการเฝ้าติดตามกันต่อไป ดังนี้

1 ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 การใช้แผนการจัดประสบการณ์โดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เป็นแนวทางที่จะช่วยให้นักเรียนนำไปใช้จัดกิจกรรมการเตรียมความพร้อมทาง การเรียนภาษาไทย สำหรับเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 แผนการจัดประสบการณ์โดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ให้ระบุรายละเอียดของวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อและการประเมินผลไว้ ซึ่งครูสามารถนำไปใช้สอนตามลำดับขั้นอย่างสะดวก

1.3 แผนการจัดประสบการณ์โดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีลำดับขั้นการเรียนรู้ตามลำดับขั้นที่เหมาะสม เราเรียนรู้กิจกรรมสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัยตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียนเรียนรู้จากกิจกรรมและสื่อประสมหลาย ๆ รูปแบบอย่างสนุกสนาน กระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจต้องการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ สูง

1.4 ในการใช้แผนการจัดประสบการณ์โดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา การปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปตามลำดับขั้น เราสอนตามกำหนดในตารางกิจกรรมประจำวัน การจัดสภาพห้องเรียนในลักษณะมุ่งกิจกรรมต่าง ๆ จะช่วยให้การเตรียมความพร้อมตามวิธีการมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.5 กิจกรรมที่จัดตามลำดับขั้นโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ส่งผลให้เด็กมีสมาธิในการปฏิบัติกิจกรรม มีความรับผิดชอบ มั่นใจในตนเอง มีความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

1.6 การเรียนการสอนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา จะช่วยสร้างสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน ระบบการจัดกิจกรรมมีการแบ่งเวลาที่เหมาะสมจะช่วยลดปัญหาและข้อขัดข้องของครูและนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษากันทั่วต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กับวิธีสอนแบบอื่น ๆ

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย ระหว่างเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาถิ่นต่างกันโดยใช้วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

2.3 ควรมีการศึกษาทดลองโดยพิจารณาตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น ความรับผิดชอบ สมาธิในการทำงาน ความคิดสร้างสรรค์ ของเด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

2.4 ควรมีการศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ต่างภาษา

2.5 ควรมีการศึกษาโดยขยายเวลาการทดลองให้ครบวงจร 1 ปีการศึกษา เพื่อผลลัพธ์ที่มีความพร้อมทาง การ เรียนภาษาไทยของ เด็กปฐมวัยที่เรี ยนโดยวิธีสอน มุ่งประสบการณ์ต่างภาษา

2.6 ควรมีการสร้างแบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็ก ปฐมวัยให้สอดคล้องครอบคลุมทักษะทางภาษา เนื้อหา วัตถุประสงค์ตามแผนการจัดประสบการณ์ โดยวิธีสอนมุ่งประสบการณ์ต่างภาษา

ข้อสังเกต

เมื่อกำหนดถึงจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษาปฐมวัย ที่ได้เน้นถึงการส่งเสริม พัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคมและสติปัญญาของเด็กแล้ว วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ ทางภาษาเป็นวิธีการหนึ่งที่ฝ่าย เรตนำไปใช้ในการจัดประสบการณ์ในระดั ปฐมวัยได้ตรงตาม จุดมุ่งหมาย ให้นักเรียนมีโอกา สลงมือปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งเป็นการส่งเสริมพัฒนาการด้าน สติปัญญาและสังคม สำหรับการเล่นบทบาทสมมติ นั้น เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนพัฒนา ทง สังคม ได้เรียนแบบบทบาทอาชีพต่าง ๆ ในสังคม การรับฟัง เรื่องราวและความกึกกั่นของผู้อื่น การสร้างหนังสือเล่มใหญ่ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดจินตนาการ ทบทวนความจำ การเขียน ภาพ การถัก ถัก ลอกภาพ ประกอบ ให้เป็น เรื่องที่สอดคล้องกับ เรื่องราวหรือนิทานที่ฟัง เป็นการพัฒนากล้ามเนื้อเล็ก ทั้งนี้นักเรียนได้มีโอกา สฝึกประสาทสัมผัสระหว่างมือกับสายตา กิจกรรมดังกล่าวช่วยพัฒนาการทางด้านร่างกาย การที่เด็กได้แสดงออกตามความสามารถของ แต่ละคน ทำให้ประสบผลสำเร็จได้รับการยอมรับจากครูและเพื่อน เป็นการส่งเสริมพัฒนาการ ทางด้านอารมณ์และจิตใจ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

การประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์, สำนักงาน การสอนภาษาเด็กที่มีปัญหาทางภาษา 2528,
35 หน้า อัดสำเนา

_____ คู่มือจัดกรอบอัตรากำลังครูในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์
เอกสารฉบับที่ 1/2529 2528, 42 หน้า อัดสำเนา

_____ สถิติการประถมศึกษาเล่ม 1 ปีการศึกษา 2529 เอกสารลำดับที่ 44/2529
10 หน้า อัดสำเนา

ไชกรี้ วรรณวิภา การสร้างแบบทดสอบความพร้อมในก การอ่านและการศึกษาความพร้อม
ในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปรินฎานิพนธ์ กต.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2507, 186 หน้า อัดสำเนา

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน การประถมศึกษาเพื่อป้องกัน
ประเทศไทย โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2528, 132 หน้า

_____ การฝึกอบรมและคู่มือวิทยากร เอกสารลำดับที่ 9 โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
2528, 170 หน้า

_____ การศึกษาความพร้อมของนักเรียนชั้นเด็กเล็กในโครงการวิจัยและพัฒนารูปแบบ
การจัดการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษา โรงพิมพ์การศาสนา
2527, 124 หน้า

_____ การศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพการประถมศึกษา พ.ศ. 2525 - 2534 วัฒนาพานิช
2522, 138 หน้า

_____ การให้การศึกษแก่เด็กกระตักก่อนประถมศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
2528, 164 หน้า

_____ โครงการส่งเสริมการศึกษาในห้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย
กองวิชาการ 2528, 50 หน้า

_____ ประเมินคุณภาพก่อนประถมศึกษา เอกสาร 010 2528, 6 หน้า อัดสำเนา

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน แผนการจักประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก

โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2528, 202 หน้า

แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 กรมการเมืองการพิมพ์ 2520,
72 หน้า

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) ระดับก่อน
ประถมศึกษาและระดับประถมศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2526, 369 หน้า

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534) ระดับก่อน
ประถมศึกษาและประถมศึกษา โรงพิมพ์อักษรไทย 2529, 200 หน้า

รายงานการประเมินความก้าวหน้าคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ระดับประเทศ ปีการศึกษา 2527 โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2528, 169 หน้า

วิธีเตรียมความพร้อมภาษาไทยในชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาอื่น โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว 2525, 87 หน้า

จำนวน กล่องการเขียน "หลักการและวิธีการสอนเด็กที่มีปัญหาทางภาษาโดยวิธีภาษาศาสตร์"

ในเอกสารการอบรมครูสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หน้า 6 - 9 นครราชสีมา

สำนักงานเขตการศึกษา 11, 2517 อัดสำเนา

ฉวีวรรณ จินดาพล เปรียบเทียบความเข้าใจความหมายของคำนามและความคงทนในการ

จำโดยการใช้รูปภาพ การเล่านิทาน และปริศนาคำทาย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 1 ปริณูณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525,

321 หน้า

ฉวีวรรณ จงเจริญ เข้าใจเด็กก่อนวัยเรียน เล่ม 3 โรงพิมพ์อักษรไทย 2529,

142 หน้า

ชวาล แพร์ดีกุล เทคนิคการวัดผล พิมพ์ครั้งที่ 5 วัฒนาพานิช 2516, 434 หน้า

ชูศรี วงไธระ แบบแผนการทดลองและสถิติ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2528, 309 หน้า

ชัยมงคล หรรณวงศ์ นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษากับการสอนระดับอนุบาล

ไทยวัฒนาพานิช 2521, 181 หน้า

ดวงเดือน ภาสครวัชร การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเด็ก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วิชาเขตประสานมิตร 2529, 324 หน้า

เดือนใจ เกรษฐศักดิ์โก แบบฝึกความพร้อมทางการเรียน วัฒนาพานิช 2529,

51 หน้า

ทวี แทนหนู ปัญหาการสอนเด็กเล็กในสามจังหวัดภาคใต้ วิทยานิพนธ์ ก.ม.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521, 160 หน้า อัดสำเนา

ทวี สุรเมธี ความพร้อมในการอ่านของเด็กก่อนวัยเรียนในจังหวัดชุมพร วิทยานิพนธ์

กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 75 หน้า อัดสำเนา

พิศนา แชนมณี "การใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอน" ครูศาสตร์ 6(2) :

41 - 48 กรกฎาคม - สิงหาคม 2519

ทองอันธ์ เขียวเขียว "โครงสร้างทางวัฒนธรรมและสังคมของเด็กกลุ่มสองภาษา

มีบทบาทต่อการใช้ภาษาไทยอย่างไร' ใน เอกสารการอบรมครูสอนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 1 หน้า 1 - 5 นครราชสีมา สำนักงานเขตการศึกษา 11, 2527, อัดสำเนา

ทิพย์สุภา สุเมธเสนีย์ "การสร้างแบบทดสอบความพร้อมสำหรับเด็กปฐมวัย" วิจัยการศึกษา

8 - 14 - 17 มิถุนายน - กรกฎาคม 2528

นางเยาว์ แข่งเพ็ญแข ประภาพพันธุ์ นิลอรุณ และสมศักดิ์ ศรีมาโนช ความพร้อมในการ

เรียนอนุบาล โอเดียนสโตร์ 2522, 148 หน้า

นวลตา สุวรรณโชติ การสร้างบทฝึกแบบโปรแกรมเพื่อพัฒนาความพร้อมด้านภาษาสำหรับ

เด็กเล็กเรียน วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 292 หน้า

อัดสำเนา

บรรลือ เอกกะวัน แนวการสอนสำเร็จรูป คู่มือการสอน ป.1 และเด็กแรกเรียน

สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2518, 272 หน้า

- บุรินทร์ กองเม้น ปัญหาการดำเนินการสอนชั้นเด็กเล็กในจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ และ
ศรีสะเกษ ปริญญาพันธ์ กก.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2526,
 112 หน้า
- ประเทพ บตาพันธ์ ใ้ไกลากเราช่วยพัฒนาคนไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน
กลุ่มบางแสน จังหวัดชลบุรี ปริญญาพันธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2506, 130 หน้า
- ประมวล ถกกอนสัน ทฤษฎีจิตวิทยาว่าด้วยพฤติกรรม วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม
 จิตวิทยาการเรขาคณิต 2509, 126 หน้า
- ประสาธ อีกรัตริศา จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน โรงพิมพ์สุรสภา 2516, 195 หน้า
- จะอบ โปษะกฤษณะ ลักษณะสำคัญของภาษาไทยการเขียน-การอ่าน การพูด-การฟัง
 โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี 2521, 196 หน้า
- พงษ์จันทร์ อยู่เป็นสุข การศึกษารูปแบบการเล่าที่ได้นักเรียนที่ส่งผลต่อความสามารถในการ
และความคงทนในการจำว่าภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปริญญาพันธ์
 กก.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525 321 หน้า อีกสำเนา
- บรรณา สันติภมร การสร้างชุดการสอนเพื่อช่วยผู้ปกครองเตรียมความพร้อมก่อนเข้าเรียน
แก่เด็กก่อนวัยเรียนที่ยังไม่พร้อมทางการอ่าน ปริญญาพันธ์ กก.ม. มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 269 หน้า อีกสำเนา
- บรรณ ช. เวจเจติ จิตวิทยาการเรียนการสอน พิมพ์ครั้งที่ 3 ภาควิชาการศึกษา
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2528, 314 หน้า
- บรรณ ภูภัย การสำรวจและทดสอบใช้แบบทดสอบความพร้อมทางการอ่านก่อนเข้าเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดวัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิทยานิพนธ์ ก.ม.
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2512, 117 หน้า อีกสำเนา
- พัฒนวิ พงษ์มานุช การตั้งกติกาสื่อเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กก่อนวัยเรียนที่พูดภาษาเขมร
เป็นภาษาแม่ในเมืองในจังหวัดสุรินทร์ วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524,
 123 หน้า อีกสำเนา

ทูลสุข บุญสวัสดิ์ ลีลาการเขียนอักษรไทย สำหรับเด็กเริ่มเรียน วิทยานิพนธ์ ค.ม.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513, 88 หน้า อัดสำเนา

เขาวพา เดชะคุปต์ กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน โอเคียนสโตร์ 2528, 114 หน้า

รัตนา กิริพานิช ความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 2 ที่เทศบาลไทยกลางในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและอำเภอลำลูกกาในจังหวัดปทุมธานี

ปริญญาโท ค.ม. วิทยาลัยศึกษาศาสตร์ ประสานมิตร 2507, 138 หน้า

อัดสำเนา

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา ศึกษารจกั

2528, 314 หน้า

วรภรณ์ รักวิชัย การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527, 98 หน้า

อัดสำเนา

ก. ฤณีมิตร (นามแฝง) "การเล่านิทานสำหรับเด็กประถม" ประชาศึกษา 30 :

28 - 32 มิถุนายน 2522

ศรียา นิยมธรรม แบบฝึกหัดการเตรียมความพร้อมด้านการอ่าน ปาณยา ม.ป.ป.,

25 หน้า

ศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 2, สำนักงาน วิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างนักเรียนที่ผ่านโครงการ Head Start Program

กับผ่านชั้นเด็กเล็ก 1 ปี 2526, 143 หน้า อัดสำเนา

ศึกษาธิการเขต 11, สำนักงาน โครงการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ

ในโครงการปรับปรุงการสอนภาษาไทยแก่เด็กที่มีปัญหาทางภาษา นครราชสีมา

โรงพิมพ์สามมิตร 2517, 474 หน้า

ประวัติความเป็นมาของโครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่น

มากกว่าภาษาไทย นครราชสีมา ม.ป.ป., 5 หน้า อัดสำเนา

สมบูรณ์ ชิตพงศ์ และกมล ภูประเสริฐ แบบฝึกความพร้อมคณิตศาสตร์ เล่ม 2

โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา 2529, 30 หน้า

สวัญโกษา, กรม กองการประถมศึกษา รายงานการร่างแบบทดสอบความพร้อมในการ

เรียนอ่าน ตามระเบียบการแม่ 2519, 61 หน้า

สุไร กองทองเจริญ และคณะอื่น ๆ รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาค้นคว้าของเด็กภาคเหนือ

ในการเรียนภาษาไทยกลาง ภาควิชาภาษาต่างประเทศและมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 73 หน้า อัดกานา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย "การจัดศูนย์การอ่าน" เอกสารประกอบคำบรรยาย ภาควิชา

หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2525 3 หน้า

Armstrong C. Busch School Language Project Maryvale and Napperby
• School Southern Directorate An Appraisal, December, 1960.
57 p.

Bariett, T.C. "Visual Discrimination Tasks as Predictors of
First Grade Reading Achievement," The Reading Teacher.
276 - 282, January, 1965.

Brown, D.F. "Group Why and How?", Guidelines A Preliminary for
Classroom Language Teachers. 4(2) 16 - 18, December, 1982.

Bruner, J. S. The Process of Education. Cambridge Massachusetts
Harvard University Press, 1960. 97 p.

Suvannathat C. and Others. Handbook of Asian Child Development
and Child Reading Practices. Behavioral Science Research Institute
Srinakharinwirot University, Prasarnmitr Bangkok, 1985. 430 p.

Caroline, N L. Emergency care in the Streets. Boston, Little,
Brown, 1970. 524 p.

Cruickshank, D.R. A First Book of Games and Simulations.
Belmont, California, Wadsworth, 1977. 235 p.

Day, B. Early Childhood Education. New York, Macmillan, 1983.
447 p.

Downing, J. and D. Thacker. Reading Readiness. London, University
of London Press 1971. 217 p.

Frankenburg, K. and Others. Denver Development Screening Test
Manual. n.d., 44 p.

- Goodman, K.S. Reading: A Psycholinguistic Guessing Game, in Theoretical Models and Process of Reading. 1970. 489 p.
- Gray, B. Trapper Park Project Reading Skills Evaluation 1982. Northern Territory Department of Education, 1983. 42 p.
- Grieve, R. Passing The Achievement Level of Children in Primary Education UNESCO Regional Office for Education in Asia and the Pacific, 1985. 16 p.
- Hildreth, G. Readiness For School Beginners. New York, World Book Company, 1966. 382 p.
- Holm, J.A. "Speed Comprehension and Power in Reading," Improving Reading in Secondary Schools. p. 61 - 72, 1962.
- Kottmeyer, W. and A. Claus. Basic Goals in Reading. Teacher's Edition Level 2, United States of America Webster Division. 1977. 204 p.
- _____. Basic Goal in Reading. Teacher's Edition Level 3, United States of America Webster Division. 1977. 204 p.
- Lee, W.R. Language Teaching Games and Contests. London, Oxford University Press, 1969. 293 p.
- Lieberman, P. Speech Physiology and Acoustic Phonetics and Introduction New York, Macmillan 1967. 107 p.
- Marianne F. "Disturbances in Visual Perception." The Journal of Education Research. 57 160 - 162, November, 1963.
- Miller, B.L. "Reading and Writing: Is There a Connection?" Education Research, Information Center. 46 20-202, June, 1982.
- Moscovitz, C. Caring and Sharing in the Foreign Language Class A Sourcebook on Humanistic Techniques. Massachusetts, Norbury Press, 1978. 347 p.
- Piaget, J. and B. Inhelder, The Psychology of the Child New York, Weaver, Felen, Basic Books, 1969. 175 p.
- Raz, F. "Role - playing in Foreign Language Learning" ELTEOL Quarterly 17(1) 134, March, 1982.
- Reid, S. "Staging Group Activities in the Classroom," 1982 and A Periodical for Classroom Language Teachers. 4(2) 1 - 5 December, 1982.

- Russell, D.H. Children Learn to Read. Boston, Ginn, 1961. 612 p.
- Ruth, P.E. "Small Group Cooperative Learning Improving Academic, Social Gains in the Classroom," MASS Bulletin. 69(479) . 48 - 56 March, 1985.
- Ruth, S. Readiness Say and Do. Malaysia, Berhad, 1985. 48 p.
- Sharp, E. Thinking is Child's Play, New York, Avon Books, 1970. 143 p.
- Siripanich, R. The Development and Validation of Reading Readiness Test for Thai Children. Doctor's Thesis University of Iowa, 1973. 100 p.
- Skelton, J. "Retelling Stories," English Teaching Forum. 19 : (2) : 11 - 13, October, 1984.
- Strickland, R.G. The Language Arts in the Elementary School. Massachusetts, Heath, 1964. 502 p.
- Tidyman, W F. and M. Butterfield. Teaching the Language Arts. New York, McGraw-Hill, 1951. 433 p.
- Tinker, M. Teaching Elementary Reading. New York, Appleton Century-Crofts, 1952. 351 p.
- Walker R.F. The English Used by Entering Children at Traeger Park School. Canberra, Australian Curriculum Development Centre Occasional Paper 11, 1983. 12 p.
- Walker R.F., B.J. Bartlett and S. Rattanaovich. Teacher's Notes on a program of Concentrated Language Encounter Teaching. Srinakrinwirot University, 1984. 12 p.
- Wells, G. Learning Through Interaction The Study of Language Development. London, Cambridge University Press, 1981. 304 p.
- Weinberg, C. Humanistic foundations of education Englewood Cliffs, California, Prentice - Hall, 1972. 294 p.
- Woodward V. A, Carolyn L.B. and C.H. Jerome. "Children's Initial Encounters With Written Language," Early Childhood Education. U.S.A., Indiana University. 1977. 11 p.

การคำนวณ

ภาคผนวก ก
การวิเคราะห์ข้อมูล

1

ตาราง 11 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบทดสอบความพร้อม
ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ข้อที่ องค์ประกอบ	1		2		3		4		5	
	P	D	P	D	P	D	P	D	P	D
1	68	.40	58	.75	40	.50	60	.55	66	.58
2	56	.48	61	.70	60	.45	58	.55	58	.55
3	55	.40	53	.38	74	.53	73	.50	73	.55
4	69	.32	76	.47	65	.55	74	.43	68	.55
5	74	.43	63	.65	59	.72	54	.83	41	.68
6	65	.50	50	.60	54	.53	49	.63	43	.55

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ไซสุตร กูเกอร์ - รชาร์ดสัน (KR-20)
ปรากฏว่า แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่มีปัญหาทางภาษา
ตอนที่ 1 มีความเชื่อมั่น 0.74 มีวิธีคิดดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{คำนวณค่า } S_t^2 &= \frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)} \\
 &= \frac{80(903) - (233)^2}{80 \times 79} \\
 &= \frac{72240 - 54289}{6320} \\
 &= \frac{17951}{6320} \\
 &= 2.84
 \end{aligned}$$

หาความเชื่อมั่นจากสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum d^2}{S_t^2} \right] \\
 &= \frac{5}{5-1} \left[1 - \frac{1.16}{2.84} \right] \\
 &= 1.25 \times 0.59 \\
 &= .74
 \end{aligned}$$

แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่มีปัญหาทางภาษา
ตอนที่ 1 มีค่าความเชื่อมั่น 0.74

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบใช้สูตรคูเคอร์ ริชาร์ดสัน (KR-20) ปรากฏว่า
แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่มีปัญหาทางภาษา ตอนที่ 2
มีความเชื่อมั่น 0.71 มีวิธีคิดดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{คำนวณค่า } s_t^2 &= \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)} \\
 &= \frac{80(910) - (235)^2}{80 \times 79} \\
 &= \frac{72800 - 55225}{6320} \\
 &= 2.78
 \end{aligned}$$

หาความเชื่อมั่นจากสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{5}{5-1} \left[1 - \frac{1.21}{2.78} \right] \\
 &= 1.25 \times 0.55 \\
 &= 0.71
 \end{aligned}$$

แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่มีปัญหาทางภาษา
ตอนที่ 2 มีค่าความเชื่อมั่น 0.71

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ใช้สูตรคูเคอร์ - ริชาร์ดสัน (KR-20)

ปรากฏว่า แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่มีปัญหาทางภาษา ตอนที่ 3 มีความเชื่อมั่น 0.73 มีวิธีคิดดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{คำนวณค่า } s_t^2 &= \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)} \\
 &= \frac{80(1066) - (262)^2}{80 \times 79} \\
 &= \frac{85280 - 68644}{6320} \\
 &= \frac{60121}{6320} \\
 &= 2.63
 \end{aligned}$$

หาความเชื่อมั่นจากสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{5}{5-1} \left[1 - \frac{1.09}{2.63} \right] \\
 &= 1.25 \quad 0.58 \\
 &= 0.73
 \end{aligned}$$

แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่มีปัญหาทางภาษา ตอนที่ 3 มีความเชื่อมั่น 0.73

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ใช้สูตร คูเคอร์ - รชาร์ดสัน (KR - 20)
ปรากฏว่า แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่มีปัญหาทางการ
ข้อที่ 4 มีความเชื่อมั่น 0.77 มีข้อกีดกันนี้

$$\begin{aligned}
 \text{คำนวณค่า } s_r^2 &= \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)} \\
 &= \frac{80(1196) - (281)^2}{80 \times 79} \\
 &= \frac{95680 - 78961}{6320} \\
 &= \frac{16713}{6320} \\
 &= 2.65
 \end{aligned}$$

หาค่าความเชื่อมั่นจากสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum Pq}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{5}{5-1} \left[1 - \frac{1.00}{2.65} \right] \\
 &= 1.25 \times 0.61 \\
 &= .77
 \end{aligned}$$

แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่มีปัญหาทางการ
ข้อที่ 4 มีค่าความเชื่อมั่น .77

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ใช้สูตร กูเตอร์ - ริชาร์ดสัน (KR -20)

ปรากฏว่า แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของ เด็กปฐมวัยที่มีปัญหาทางภาษา
ตอนที่ 5 มีค่าความเชื่อมั่น 0.84 มีวิธีหาดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{คำนวณค่า } s_t^2 &= \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)} \\
 &= \frac{80(950) - (232)^2}{80 \times 79} \\
 &= \frac{76000 - 53824}{6320} \\
 &= \frac{22176}{6320} \\
 &= 3.50
 \end{aligned}$$

หาความเชื่อมั่นจากสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{+t} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum Fq}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{5}{5-1} \left[1 - \frac{1.15}{3.50} \right] \\
 &= 1.25 \times 0.67 \\
 &= 0.84
 \end{aligned}$$

แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของ เด็กปฐมวัยที่มีปัญหาทางภาษา

ตอนที่ 5 มีค่าความเชื่อมั่น 0.84

การหาความเชื่อมั่นแบบทดสอบ ใช้สูตร ฏูเบอร์ - ริสเบิร์กสัน (KR-20)
 ปรากฏว่า แบบทดสอบความเข้าใจทางการเรียนภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางภาษา
 ตอนที่ 6 มีความเชื่อมั่น 0.77 วิธีคิดดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ค่าเฉลี่ย} \quad s_t^2 &= \frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)} \\
 &= \frac{80(797) - (208)^2}{80 \times 79} \\
 &= \frac{63760 - 43264}{6320} \\
 &= \frac{20496}{6320} \\
 &= 3.24
 \end{aligned}$$

หาความเชื่อมั่นจากสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum p_i^2}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{5}{5-1} \left[1 - \frac{1.20}{3.24} \right] \\
 &= 1.20 \times 0.61 \\
 &= 0.77
 \end{aligned}$$

แบบทดสอบความเข้าใจทางการเรียนภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางภาษา
 ตอนที่ 6 มีค่าความเชื่อมั่น 0.77

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ รวมทั้งฉบับ ใช้สูตร กูเกอร์ - ริชาร์ดสัน
(KR-20) ปรากฏว่า แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย ของเด็กปฐมวัยที่มี
ปัญหาทางภาษารวมทั้งฉบับมีความเชื่อมั่น 0.75

$$\begin{aligned}
 \text{คำนวณค่า } s_t^2 &= \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)} \\
 &= \frac{480(5822) - (1451)^2}{480(480-1)} \\
 &= \frac{2794560 - 2105401}{229920} \\
 &= 2.99
 \end{aligned}$$

หาความเชื่อมั่นวากสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{5}{5-1} \left[1 - \frac{1.19}{2.99} \right] \\
 &= 1.25 \cdot .5985 \\
 &= 0.75
 \end{aligned}$$

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์

คู่มือดำเนินการทดสอบความพร้อม

แบบทดสอบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทย

ตัวอย่าง แผนการจัดประสบการณ์วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ

- 1 จุดประสงค์
 - 1.1 ฟังสัญญาณและปฏิบัติตามข้อตกลงได้
 - 1.2 ทำกิจกรรมที่แสดงถึงตำแหน่งหน้าหลังได้
 - 2 เนื้อหา
 - 2.1 เคลื่อนไหวร่างกายตามสัญญาณโดยอิสระ
 - 2.2 รู้จักความหมายของคำว่า หน้า - หลัง
 3. กิจกรรม
 - 3.1 เล่นตามสัญญาณโดยอิสระ
 - 3.2 กรูอธิบายความหมายของคำว่า หน้า - หลัง
 - 3.3 กรูเรียกนักเรียนออกมาทีละกลุ่ม 1 และ 12 หรือ 12 คน
 - 3.4 ให้นักเรียน 12 คน สมมติตนเองเป็นต้นไม้ เมื่อโยกไปมากตามจังหวะ
- อีก 1 คน ให้เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะช้า เร็ว สัญญาณหยุด กรูให้โองคำสั่ง เช่น ยืนหน้าต้นไม้ ยืนหลังต้นไม้
5. ให้เปลี่ยนบทบาท เด็กกันแสดง

กิจกรรมในวงกลม

- 1 จุดประสงค์
 - 1.1 สัมผัสแล้วบอกลักษณะของผลไม้ได้
 - 1.2 บอกชื่อผลไม้ได้อย่างน้อย 3 ชนิด
 - 1.3 ร้องเพลงผลไม้ได้
 - 1.4 นับปากเปล่า 1 - 10 ได้
 - 1.5 บอกความหมายของคำได้อย่างน้อย 6 คำ

- 1.6 พวออกเสียงคำได้ถูกต้อง
- 1.7 พูกประโยคสั้น ๆ ได้
- 1.8 สังเกตภาพที่เหมือนกันและจำแนกภาพได้
- 2 เนื้อหา
 - 2.1 ผลไม้หลายชนิดมีชื่อต่าง ๆ กัน
 - 2.2 ร้องเพลงผลไม้ได้
 - 2.3 นับเปเปอร์ 1 - 10
 - 2.4 ออกเสียงคำและรู้จักความหมายของคำว่า ผลไม้ ลูก ผล ใบ ชื่อ ชาย
- 3 กวีกรรม
 - ขั้นที่ 1

ครูนำผลไม้ใส่ตะกร้ามาใส่ผ้าคลุมไว้ ให้นักเรียนสังเกตภายนอกโดย
ใช้มือจับดูแล้วช่วยกันทายว่า "มีอะไรอยู่ในตะกร้า" เมื่อนักเรียนตอบได้ครูจะนำไปเท่
ส่วนผลไม้ โดยเล่านิทานเรื่อง "เที่ยวสวนผลไม้" ครูเล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวละครประกอบ
คำพูด ครูเล่าซ้ำ ๆ ชัดเจน และนับจำนวนผลไม้ที่เก็บได้จากสวน 1 - 10 ผล

ขั้นที่ 2

ครูให้นักเรียนทำท่าทางประกอบบทกวีการเดินไปสวนผลไม้ ลงเรือ
เก็บผลไม้มาของไว้ กองละ 10 ผล ผลัดกันรายงานว่าได้ไปไหนมา เก็บผลไม้อะไรไว้บ้าง
เก็บได้เท่าไร แล้วจะนำไปทำอะไรบ้าง ร้องเพลงผลไม้จบม่อประกอบจังหวะ

ขั้นที่ 3

ให้นักเรียนช่วยกันจำสุภาษิต ฉันไปเที่ยวสวนผลไม้

ขั้นที่ 4

ให้นักเรียนอ่านภาพในหนังสือที่สร้างขึ้นเรื่อง "ฉันไปเที่ยวสวนผลไม้"
ครูพูดคำที่นักเรียนออกเสียง ไม่ชัดเจนให้นักเรียนพูดตาม นักเรียนอ่านพร้อมกันเป็นคำ แล้วอ่าน
เป็นประโยค ครูแก้ไขคำที่นักเรียนอ่านไม่ถูกต้อง ให้นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน

เล่นเกมผูกที่ 26 เกมผลไม้

4. สื่อการเรียนรู้

4.1 ของจริง

4.2 ภาพผลไม้

4.3 ภาพเหี่ยวสวนผลไม้

4.4 นิทานเรื่อง "เหี่ยวสวนผลไม้"

4.5 กระดาษขนาด 18" / 15" 5 แผ่น

4.6 เพลงผลไม้

4.7 เกมเก็บผลไม้

5. ประเมินผล

5.1 การตอบปัญหา

5.2 การปฏิบัติกิจกรรม

5.3 การออกเสียงคำ

5.4 การอ่านหนังสือที่สร้างขึ้น

5.5 การเล่นเกม

เรื่องเที่ยวสวนผลไม้

ครูพานักเรียนลงเรือไปเที่ยวสวนผลไม้

ในสวนมีต้นไม้กำลังออกลูก

ผลไม้กำลังสุกน่ากิน

ชาวสวนให้พวกเราช่วยเก็บผลไม้

ชาวสวนเก็บผลไม้มาขาย

พวกเราซื้อผลไม้ ครูก็ซื้อผลไม้ 10 ผล

ผลไม้บางลูกมีใบไม้ติดมาด้วย

เราล้างผลไม้แล้วแบ่งกิน

ครูบอกว่าผลไม้เป็นอาหารที่มีประโยชน์

เกมเก็บผลไม้

1. จุดประสงค์

- 1.1 บอกชื่อผลไม้ได้ถูกต้อง
- 1 2 พุฒก้านละประโยคสั้น ๆ ได้ชัดเจน
- 1 3 สังเกตและจับคู่ของที่มีลักษณะเหมือนกัน
- 1 4 ใช้สายตาและกล้ามเนื้อมือได้สัมพันธ์กัน

2. อุปกรณ์

ภาพผลไม้ขนาด 5 x 5 ซม. ด้านหัวผลไม้เจาะรูรวม 4 รูเพื่อผูกกับด้ายไหม

3 วิธีเล่น

- 3 1 ครูนำภาพผลไม้แขวนไว้ที่ต้นไม้
- 3 2 แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 คน
- 3 3 ให้นักเรียนผลัดกันมาเก็บผลไม้ 2 ผล ที่มีลักษณะเหมือนกัน
- 3 4 นำผลไม้ที่ได้วางจับคู่กัน
- 3 5 รายงานให้เพื่อนในกลุ่มรู้จักชื่อผลไม้ที่เก็บได้

กิจกรรมสร้างสรรค์

1. จุดประสงค์

- 1.1 ใช้มือในการปั้นดินได้
- 1.2 ใช้มือจับสั้เทียนวาดภาพอย่างอิสระได้
- 1.3 บอกได้ว่าสิ่งที่ปั้นหรือวาดนั้นคืออะไร
- 1.4 เมื่อเล่นเสร็จแล้วเก็บไว้ที่เดิมได้ถูกต้อง

2. เนื้อหา

การใช้กลั้มเนื้อมือในการปั้นดินน้ำมัน และวาดภาพด้วยสีเทียนเป็น รูปต่าง ๆ

อย่างอิสระ

3. กิจกรรม

3.1 จัดโต๊ะเป็น 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มให้มีที่นั่งประมาณ 5 คน จัดโต๊ะวาดภาพด้วยสีเทียน 2 กลุ่ม ปั้นดินน้ำมัน 1 กลุ่ม โดยเตรียมเทียนสีและดินน้ำมันแดงเด็กได้มีจำนวนอย่างน้อยประมาณ 10 ก้อน ส่วนโต๊ะสีเทียนก็จัดสีเทียนใส่ตะกร้าหรือกล่องวางไว้ใกล้ ๆ โต๊ะสำหรับให้เด็กใช้ร่วมกัน โดยหุ้ญเวียนเข้าเล่นตามมุมต่าง ๆ

3.2 ให้เด็กนั่งล้อมวงเป็นวงกลม ครูตกลงกับเด็กถึงวิธีหลักกันหมุนเวียนเข้าเล่นในมุมต่าง ๆ แล้วให้เด็กเลือกเข้าทำกิจกรรมตามโต๊ะที่จัดเตรียมไว้สำหรับการปั้นและระบายสี

3.3 ให้เด็กปั้นหรือวาดตามใจชอบ ครูเขียนชื่อผู้วาดที่ด้านบนของกระดาษที่ได้วาดด้วยสีเทียน เมื่อเขียนชื่อเสร็จให้เด็กนำไปเก็บในที่เก็บผลงานประจำตัวของตัวเองเก็บส่วนดินน้ำมันเมื่อเสร็จให้เด็กนำไปวางบนที่ต้งแสดง (ซึ่งมีความสูงไม่เกินระดับสายตาเด็ก)

3.4 เมื่อเด็กทำกิจกรรมแรกเสร็จก็ให้ย้ายไปทำกิจกรรมที่ต้งต่อไป ครูก็คอยคอยดูแลแนะนำให้เกิดการทำงานให้ครบทั้งสองกิจกรรมทุกครั้ง

3.5 ในขณะที่เด็กเล่นครูต้องคอยเดินดู เพื่อให้คำแนะนำเมื่อเด็กถามไถ่ปั้นดินน้ำมันไม่ถูก หรือใช้มือจับสั้เทียนไม่ถูก หรือทาสีเทียนหรือดินน้ำมันไม่ถูก ฯลฯ

3.6 เมื่อเด็กเล็กเล่นแล้วครูแนะนำให้เก็บวัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรม

3.7 ครูจะให้เด็กเล่นสื้เทียนและดินน้ำมันทุกวันตลอดทั้งสัปดาห์

4. สื่อการเรียนรู้

ดินหรือดินน้ำมัน, สื้เทียน, กระดาษโรเนียวหรือกระดาษที่ใช้แล้วท้าวเดียว,
ภาชนะใส่ดินน้ำมัน, ภาชนะใส่สื้เทียน

5. ประเมินผล

5.1 สังเกตการเล่นและการวาดภาพด้วยสื้เทียน

5.2 สังเกตผลงาน

ตัวอย่าง แผนการจัดประสบการณ์ตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้น เด็กเล็ก
(กลุ่มควบคุม)

กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ

1. จุดประสงค์
 - 1.1 ใ้สังเกตและปฏิบัติตามข้อตกลงได้
 - 1.2 ทำกิจกรรมที่แสดงถึงตำแหน่งหน้าหลังได้
2. เนื้อหา
 - 2.1 เคลื่อนไหวร่างกายตามสัญญาณโดยอิสระ
 - 2.2 รู้จักความหมายของคำว่า หน้า - หลัง
3. กิจกรรม
 - 3.1 เดินตามสัญญาณโดยอิสระ
 - 3.2 กรูอธิบายความหมายของคำว่า หน้า - หลัง
 - 3.3 ครูเรียกนักเรียนออกมาทีละกลุ่ม ๆ ละ 12 หรือ 13 คน
 - 3.4 ให้นักเรียน 12 คน สวมคิวนเองเป็นคันไม้ ภูม็อบกไปตามจังหวะ
วง 1 คน ให้เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะช้า เร็ว สัญญาณหยุด ครูให้ฟังคำสั่ง เช่น
ยืนหน้าหันไม้ ยืนหลังหันไม้
 - 3.5 ให้เปลี่ยนบทบาทผลัดกันแสดง

กิจกรรมใบวงกลม

1. จุดประสงค์
 - 1.1 ตอบปัญหาได้
 - 1.2 บอกชื่อผลไม้ได้อย่างน้อย 5 ชนิด
 - 1.3 ร้องเพลงผลไม้ได้
 - 1.4 นับปากเปล่า 1 - 10 ได้

1.5 บอกความหมายของคำได้น้อย 6 คำ

1.6 พูกร้องเสียงคำได้ถูกต้อง

1.7 พูกระโยคสั้น ๆ ได้

2 เนื้อหา

2.1 ทายปัญหาลักษณะผลไม้

2.2 ผลไม้มีชื่อต่าง ๆ กัน มีรูปร่างลักษณะแตกต่างกัน

2.3 ร้องเพลงผลไม้

2.4 นับปากเปล่า 1 - 10

2.5 การออกเสียงและรู้จักความหมายของคำว่า ผลไม้ ลูก ผล ใบ ชื่อ ขยาย

2.6 เรียบเรียงคำเป็นประโยค

3 กิจกรรม

3.1 ครูทายปัญหาอะไรเอ๋ย แดงอะไร รูปร่างกลม ๆ ข้างนอกสีเขียว
ผ่าไปข้างในสีแดง รับประทานแล้วหวานชื่นใจ ใครทายได้ให้มันมีอะไร (แตงโม)

3.2 เด็กตอบปัญหา แล้วครูให้ดูภาพหรือของจริง แล้วทายไปว่าอะไร
อะไรเอ๋ย มันมีรูปร่างกลม ๆ สีเขียวก็มี สีเหลืองก็มี เนื้อในหวานดี บางทีเปรี้ยว
กลับในสีส้มป้องกันหวัดได้ (ส้ม)

3.3 เมื่อเด็กตอบปัญหาแล้วครูเฉลยให้ดูภาพหรือของจริง

3.4 ครูนำภาพผลไม้หรือของจริงมาให้เด็กเรียนรู้ไม่ต่ำกว่า 10 ชนิด พร้อมให้
บอกชื่อผลไม้

3.5 ครูมีผลไม้แต่ละชนิด แล้วให้นักเรียนบอกชื่อผลไม้

3.6 ชี้ผลไม้ให้นักเรียนนับผลไม้จากของจริงหรือภาพผลไม้

3.7 ให้นักเรียนเล่าถึงผลไม้ที่ชอบคนละ 1 ชนิด

3.8 นำภาพผลไม้ที่มีในเนื้อเพลงมาให้เด็กรู้จัก เช่น ลำไย ส้มโอ มะละกอ
แตงโม และให้นักเรียนจำนวน 1 - 10

3.9 ให้เด็กบอกลักษณะของผลไม้แต่ละชนิดที่เห็นจากภาพของจริงหรือประติมากรรม

3.10 กรูสอนเพลงผลไม้

3 11 ฝึกออกเสียงคำ กรูพูดให้เด็กพูดตาม

3 12 ฝึกการเรียบเรียงคำใหม่เป็นประโยค ต้นไม้มีใบ ต้นไม้มีลูก

เรียกว่าผลไม้ ชาวสวนขายผลไม้ เราซื้อผลไม้

4 สื่อการเรียน

4 1 ผลไม้ของจริง

4 2 ภาพผลไม้

4.3 ภาพเรื่องเกี่ยวสวนผลไม้

4 4 เทปเพลงผลไม้

5. ประเมินผล

5 1 การตอบปัญหา

5.2 ให้ออกเสียงคำ

5 - ให้ออกเรียบเรียงคำเป็นประโยค

เรื่อง เที้ยวสวนผลไม้

ครูพานักเรียนลงเรือไปเที่ยวสวนผลไม้

ในสวนมีต้นไม้กำลังออกดอก

ผลไม้กำลังสุกน่ากิน

ชาวสวนให้พวกเราช่วยเก็บผลไม้

ชาวสวนเก็บผลไม้มาขาย

พวกเราไปผลไม้ ครูก็นำผลไม้ 10 ผล

ผลไม้บางลูกมีใบไม้ห่อมาด้วย

เราล้างผลไม้แล้วปอกกิน

ครูบอกว่าผลไม้เป็นอาหารที่มีประโยชน์

เกมเก็บผลไม้

1. จุดประสงค์

- 1.1 บอกชื่อผลไม้ได้ถูกต้อง
- 1.2 พูดคำและประโยคสั้น ๆ ได้ชัดเจน
- 1.3 สิ่งเกิดและจับคู่ของสิ่งลักษณะเหมือนกัน
- 1.4 ใช้สายตาและกล้ามเนื้อข้อให้สัมพันธ์กัน

2 อุปกรณ์

ภาพผลไม้ขนาด 5 x 5 ซม. ด้านซ้ายผลไม้เจาะรูร้อยเชือกไว้

ผูกกับต้นไม้

3 วิธีเล่น

- 3.1 ครูนำภาพผลไม้แขวนไว้ที่ต้นไม้
- 3.2 แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 คน
- 3.3 ให้นักเรียนผลัดกันมาเก็บผลไม้ 2 ผล หัวลักษณะเหมือนกัน
- 3.4 นำผลไม้ที่ได้วางจับคู่กัน
- 3.5 รายงานให้เพื่อนในกลุ่มรู้จักชื่อผลไม้ที่เก็บได้

กิจกรรมสร้างสรรค์

1. จุดประสงค์

- 1.1 ใช้มือในการปั้นดินได้
- 1.2 ใช้มือจับสีเทียนวาดภาพอย่างอิสระได้
- 1.3 บอกได้ว่าสิ่งที่ปั้นหรือวาดนั้นคืออะไร
- 1.4 เมื่อเล่นเสร็จแล้วเก็บไว้ที่เก็บได้ถูกต้อง

2. เนื้อหา

การชักลึงาเนือมือเินารปั้นดินน้ำมัน และวาดภาพด้วยสีเทียนเป็นรูปค่าง ำ
อย่างอิสระ

3. กิจกรรม

3.1 จัดโต๊ะเก็บ 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มให้วิธีที่นึ่งประมาณ 5 คน จัดโต๊ะวาดภาพ
ด้วยสีเทียน 2 กลุ่ม ปั้นด้วยดิน 1 กลุ่ม โดยเตรียมก้อนดินขนาดเท่ากำปั้นของเด็กให้มีจำนวน
อย่างน้อยประมาณ 10 ก้อน ส่วนโต๊ะสีเทียนก็จัดสีเทียนใส่ตะกร้าหรือกล่องวางไว้กลางโต๊ะ
สำหรับให้เด็กใช้ร่วมกัน โดยหมุนเวียนเข้าเล่นตามมุมต่าง ๆ

3.2 ให้เด็กนั่งล้อมวงเบ้หวงกลม ครูตกลงกับเด็กถึงวิธีปลัดกันหมุนเวียน
เข้าเล่นในมุมต่าง ๆ แล้วให้เด็กเลือกเข้าทำกิจกรรมตามโต๊ะที่จัดเตรียมไว้สำหรับการปั้น
และระบายสี

3.3 ให้เด็กปั้นหรือวาดตามใจชอบ ครูเขียนชื่อผู้วาดที่ด้านบนของกระดาษ
ที่เด็กวาดด้วยสีเทียน เมื่อเขียนชื่อเสร็จให้เด็กนำไปเก็บในที่เก็บผลงานประจำตัวของเด็ก
ส่วนดินน้ำมันเมื่อเสร็จให้เด็กนำไปวางบนที่คั้งแสดง (ซึ่งมีความสูงไม่เกินระดับสายตาเด็ก)

3.4 เมื่อเด็กทำกิจกรรมแรกเสร็จก็ให้ย้ายไปทำกิจกรรมที่ล้องต่อไป ครูต้อง
คอยดูแลแนะนำให้เด็กทำงานให้ครบทั้งสองกิจกรรมทุกคน

3.5 ในขณะที่เด็กเล่นครูต้องคอยเินดูเื้อให้กำแนะนำเมื่อเด็กคนไหนปั้น
ดินน้ำมันไม่ถูกหรือใช้มือจับสีเทียนไม่ถูก หรือทำสีเทียนหรือดินน้ำมันหล่น ฯลฯ

3.6 เมื่อเด็กเลิกเล่นแล้วครูแนะนำให้เก็บวัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรม

3.7 ครูจะให้เด็กเล่นสียเทียนและดินน้ำมันทุกวันตลอดทั้งสัปดาห์

4. สื่อการเรียนรู้

ดินหรือดินน้ำมัน, สียเทียน, กระจกใสโรเนียวหรือกระดาษที่ใช้แล้วหน้าเดียว,
ภาชนะใส่ดินน้ำมัน, ภาชนะใส่สียเทียน

5. ประเมินผล

5.1 สังเกตการเล่นและการวาดภาพด้วยสียเทียน

5.2 สังเกตผลงาน

คู่มือดำเนินการทดสอบ

ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา

นางสาว...

นางสาว...

...

คู่มือทดสอบ

วิธีดำเนินการ

- 1 การเตรียมการ ผู้ทดสอบเตรียมการก่อนกำหนดเวลาสอบดังนี้
 - 1.1 ผู้ทดสอบจะต้องตรวจสอบแบบทดสอบแต่ละตอนให้ครบถ้วนทุกชุด ทุกข้อ และกรอกรวบรวมข้อความหน้าปกแบบทดสอบของผู้รับการทดสอบ เตรียมไว้ให้พร้อมทุกฉบับ
 - 1.2 ผู้ทดสอบต้องทบทวนแบบทดสอบและคู่มือทดสอบ ว่าความเข้าใจกระบวนการสอบทั้งหมด สามารถใช้คำอธิบายและคำสั่งประกอบตัวอย่างทั่วๆไปให้ผู้ทำให้เด็กเข้าใจอย่างชัดเจน
 - 1.3 ผู้ทดสอบต้องเตรียมเครื่องมือการทดสอบดังนี้
 - 1.3.1 แบบทดสอบและคู่มือทดสอบฉบับละ 1 ฉบับ
 - 1.3.2 นาฬิกาเที่ยงตรง 1 เรือน
 - 1.3.3 ดินสอสีที่มีคุณภาพดี สีเข้มเห็นเด่นชัด
 - 1.4 จัดสถานที่สอบให้อยู่ในสภาพที่สะดวกสบาย จัดโต๊ะ เก้าอี้ เว้นระยะห่างกัน
 - 1.5 จัดให้มีผู้ช่วยทดสอบดูแลให้ความสะดวก และช่วยให้เกิดบรรยากาศของการทำสิ่ง
 - 1.6 ก่อนทำการทดสอบให้เด็กจุ่มน้ำ และไปเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อย
- 2 การดำเนินการทดสอบ ผู้ทดสอบดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้
 - 2.1 ผู้ทดสอบต้องแสดงความเป็นกันเอง ทำให้เด็กไม่กังวลว่าเวลาผ่านไป และร่วมมือในการทำแบบทดสอบอย่างเต็มความสามารถ
 - 2.2 ก่อนลงมือทดสอบ ผู้ทดสอบต้องอธิบายขั้นตอน และปฏิบัติตามอย่างที่ได้ถูกครอบงำ โดยคิดผ่านบ้างตัวอย่างบนกระดานดำ อธิบายพร้อมทั้งทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ให้เด็กหาลองทำข้อตัวอย่างที่กำหนดให้ทุกคน แล้วจึงดำเนินการทดสอบตามกำหนดที่กำหนดไว้
 - 2.3 อ่านคำสั่งให้นักเรียนฟังช้า ๆ และชัดเจนชัดเจน 2 ครั้ง

ผู้ทดสอบพูด

วันนี้ครูมีสิ่งสนุก ๆ มาให้นักเรียนทำ และมีรูปสวย ๆ มาให้ดู ครูจะให้
นักเรียนทุกคน แต่จะต้องสัญญากับครูก่อนว่านักเรียนจะทำตามที่ครูสั่ง
ครูจะอ่านให้ฟัง และเมื่อครูให้กากบาท นักเรียนจะต้องรีบยกมันให้
ทำตามที่ครูตกลงได้ไหม.. จำไว้ว่าครูบอกให้เปิดสมุดจึงค่อยเปิด และเมื่อ
ครูบอกให้ลงมือทำจึงค่อยทำ

ถ้านักเรียนอยากเป็นคนเก่งต้องตั้งใจฟังครู และไม่พูดให้เพื่อน
ได้ยิน ที่ครูพูดให้ทุกคนเข้าใจนะ

เอาละ ทุกคนน่ารักและเก่งกันทุกคน

(ครูถามซ้ำอีกครั้ง)

นักเรียนเปิดสมุดได้เมื่อใด

ลงมือทำได้เมื่อใด

ทุกคนเก่งมาก นักเรียนทุกคนขอ มนกระด บดทำ

ครูกาเครื่องหมาย X บนกระดานดำ

ให้นักเรียนดูและบอกว่านี่คือกากบาท ไหนทุกคนทำค่าใช้กากบาท

ทำ

- แจกแบบทดสอบให้ตรงรายมือของเด็กที่ใช้สอน แล้วแบบทดสอบลงคำเสร็จ
ปกเป็นวงจาว้าง ให้นักเรียนกากบาทเหนือที่ครูกาลงบนสมุดแล้วอย่างนี้
ครูกากบาทลงบนกระดาษสมุด นักเรียนกากบาทแล้วบอกว่าครูทำให้ดู

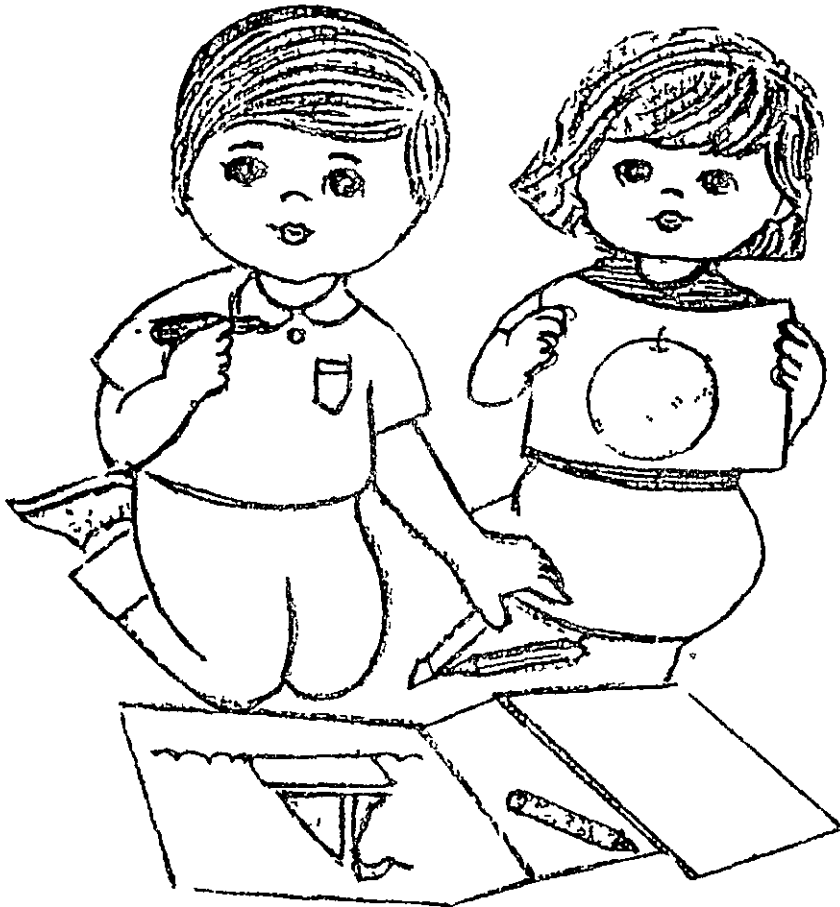
พูด

ทุกคนเก่งจากผลิาสมุดกลับมาก ให้นักเรียนทุกคนยกรูปที่ขึ้นปก มีรูป เก่งหญิง
และเด็กชาย นักเรียนทุกคนจับดินสอ ตั้งใจฟังครูนะ ให้นักเรียนหญิงกากบาท
รูปเด็กหญิง นักเรียนชายกากบาทรูปเด็กชาย

ทำ

- ขณะให้นักเรียนทำ ผู้ทดสอบและผู้ช่วยผู้ทดสอบร่วมกัน คำนวณว่าใครทำกากบาท
เข้าในการขีด X เมื่อนักเรียนเซใจก็แล้วรีบอ กกากบาทที่ละตัว
อ่าน ๆ ๆ และชัดเจน

แบบทดสอบ

โรงเรียน _____

ชื่อ _____

ชั้น _____ ห้อง _____

เกิดวันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. _____

วันที่ทำการทดสอบ _____

ตอนที่ 1 ความสามารถในการจำแนกภาพ

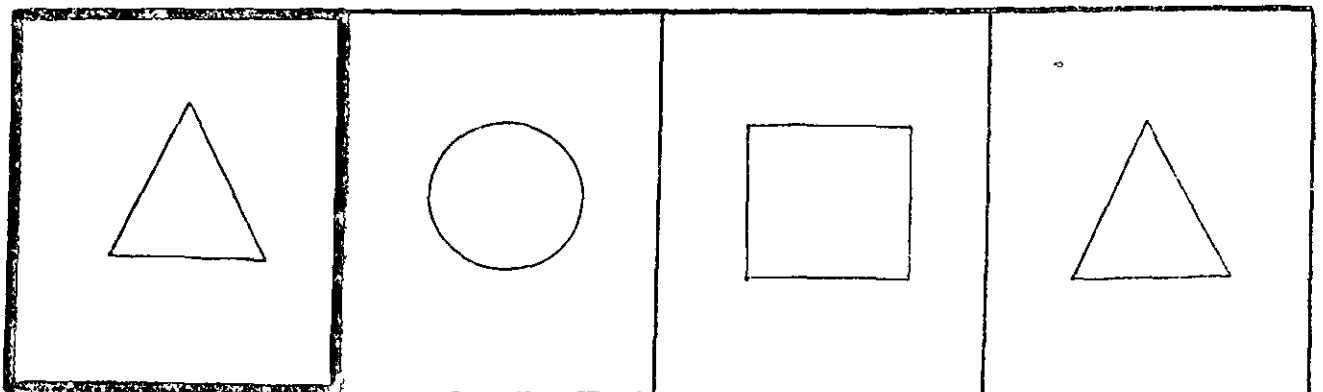
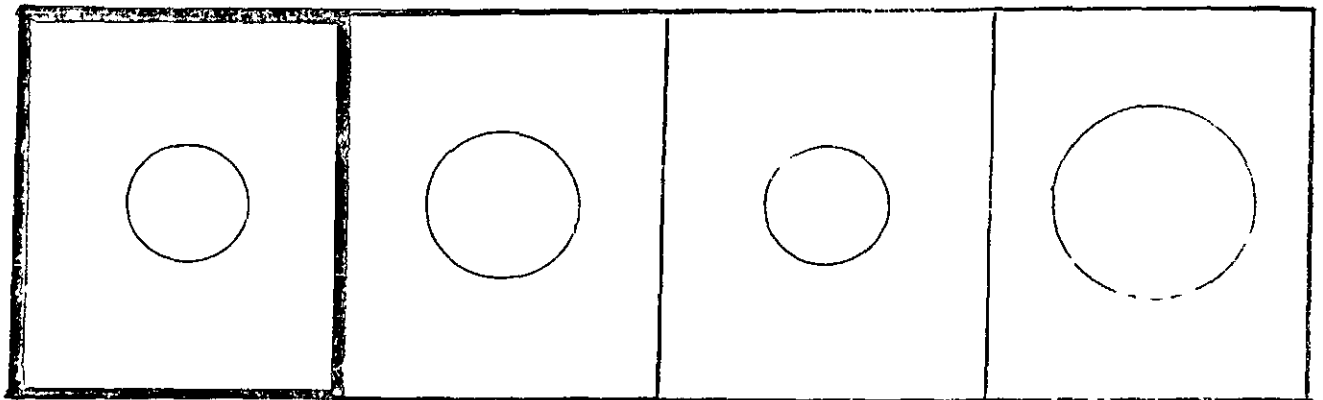
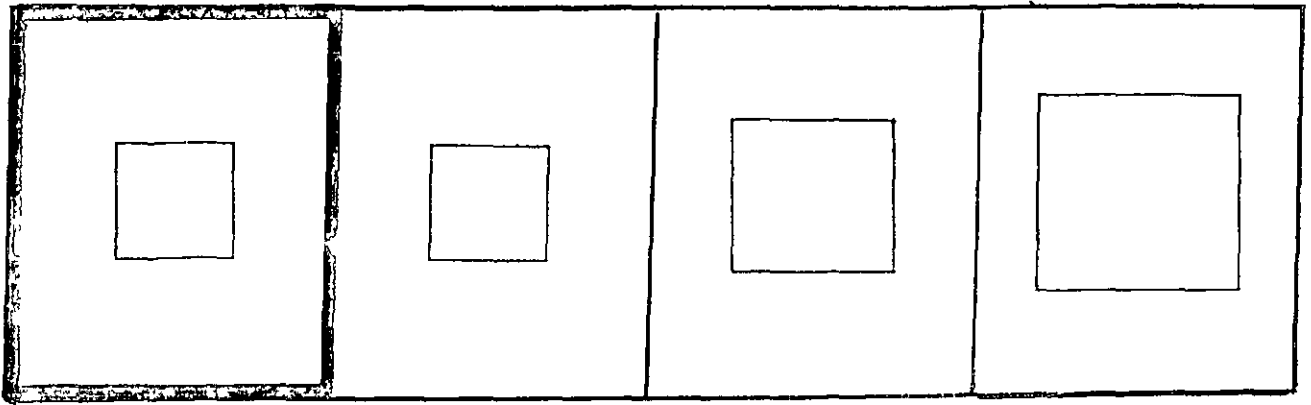
กำหนดเวลาทำการทดสอบข้อละ 1 นาที

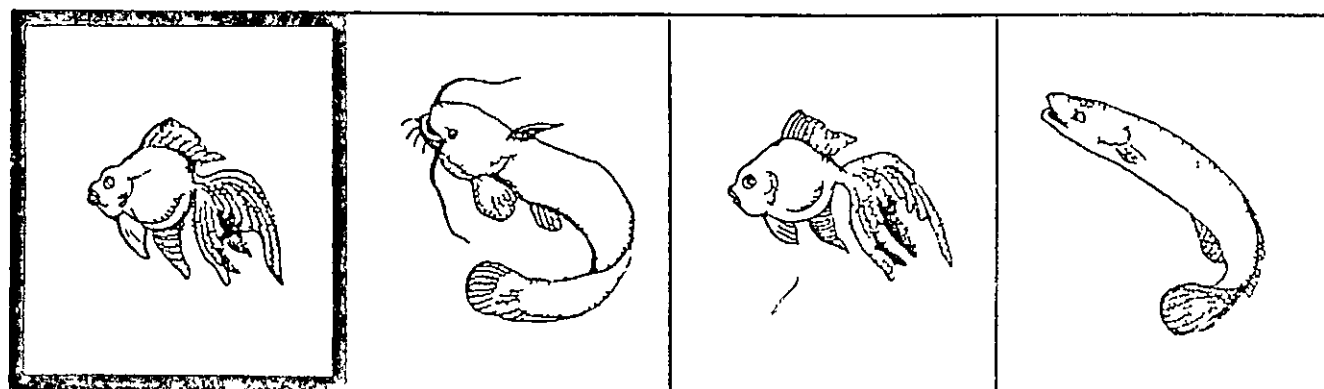
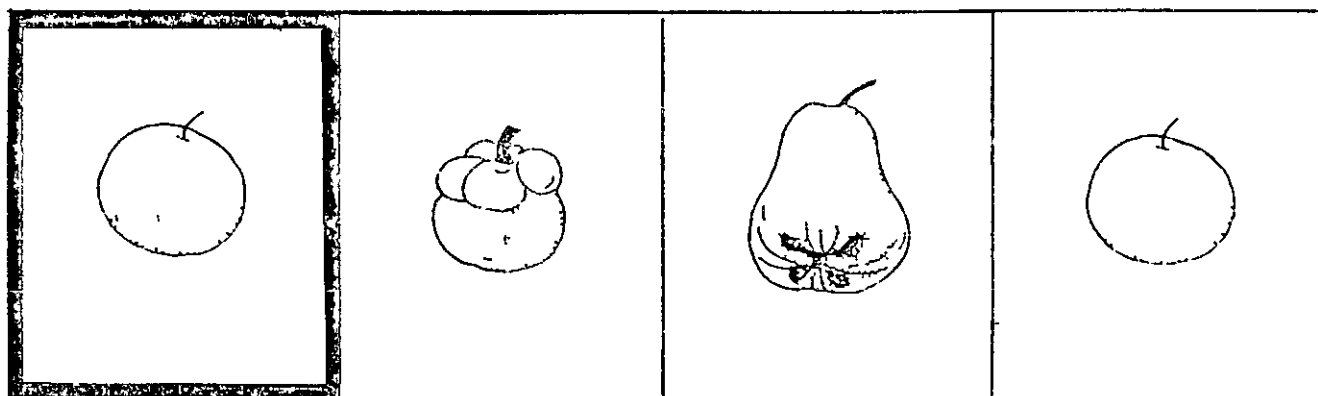
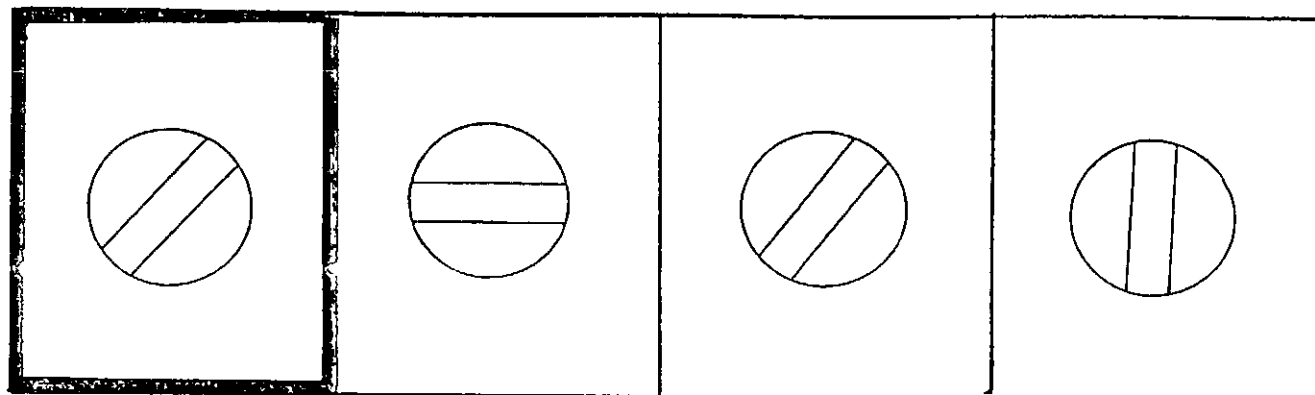
- หูก : นักเรียนมองดูรูปบนกระดานดำ มีรูปสี่เหลี่ยมในช่องนี้รูปหนึ่ง และในช่องนี้มีอีก 3 รูป
- ทำ : ครูชี้รูปสี่เหลี่ยมข้างหน้า และสี่เหลี่ยม 3 รูป ทีละรูป
- หูก : นักเรียนมองตามที่ครูชี้แนะ 2 รูปนี้เหมือนกันไหม (ครูพูดเปรียบเทียบให้นักเรียนดูรูปข้างหน้า กับรูปที่ 2, 3, 4 ตามลำดับ)
- สั่ง : นักเรียนชี้รูปที่เหมือนกับรูปข้างหน้า
- ทำ : นักเรียนทุกคนชี้ ครูถามบาทหลวงบนรูปที่เหมือนกับรูปข้างหน้า
- หูก : นักเรียนดูในสมุดข้อรูปหักทอง มองรูปสี่เหลี่ยมทีละรูป รูปไหนที่เหมือนรูปข้างหน้า เอาดินสอชี้ไว้
- ทำ : นักเรียนทุกคนเอาดินสอชี้ไว้ ผู้ดำเนินการทดสอบและผู้ช่วยทดสอบเดินดูให้นักเรียนชี้ได้ถูกต้อง
- สั่ง : นักเรียนถามบาท รูปที่เหมือนรูปข้างหน้า
- ทำ : นักเรียนถามบาท ครูสั่งเกณฑ์ให้เด็กถามบาททุกคน
- หูก : นักเรียนเลื่อนกระดาษลงไป แล้วดูที่ข้อรูปลับปะรด
- สั่ง : ให้นักเรียนถามบาทรูปที่เหมือนรูปข้างหน้า
- ทำ : นักเรียนถามบาท
- หูก : นักเรียนเลื่อนกระดาษลงไป แล้วดูที่ข้อรูปมะละกอ
- สั่ง : ให้นักเรียนถามบาทรูปที่เหมือนรูปข้างหน้า
- ทำ : นักเรียนถามบาท
- หูก : นักเรียนเปิดสมุดหน้ารูปกุญแจ แล้วดูที่ข้อรูปมะพร้าว เอากระดาษปิดข้ออื่นไว้
- สั่ง : ให้นักเรียนถามบาทรูปที่เหมือนรูปข้างหน้า

- ทำ : นักเรียนกากบาท
- พูด : นักเรียนเล่นกระดานลงไป แล้วดูที่ข้อยาวโพค
- สั่ง : ให้นักเรียนกากบาทรูปที่เหมือนรูปข้างหน้า
- ทำ : นักเรียนกากบาท
- พูด : นักเรียนเล่นกระดานออกไป แล้วดูที่ข้อมะม่วง
- สั่ง : ให้นักเรียนกากบาทรูปที่เหมือนรูปข้างหน้า
- ทำ : นักเรียนกากบาท
- พูด : นักเรียนทุกคนเก่งมาก เปิดหน้าต่างไป หน้าที่มีรูปไอศกรีม

ตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ความสามารถในการจำแนกเสียง

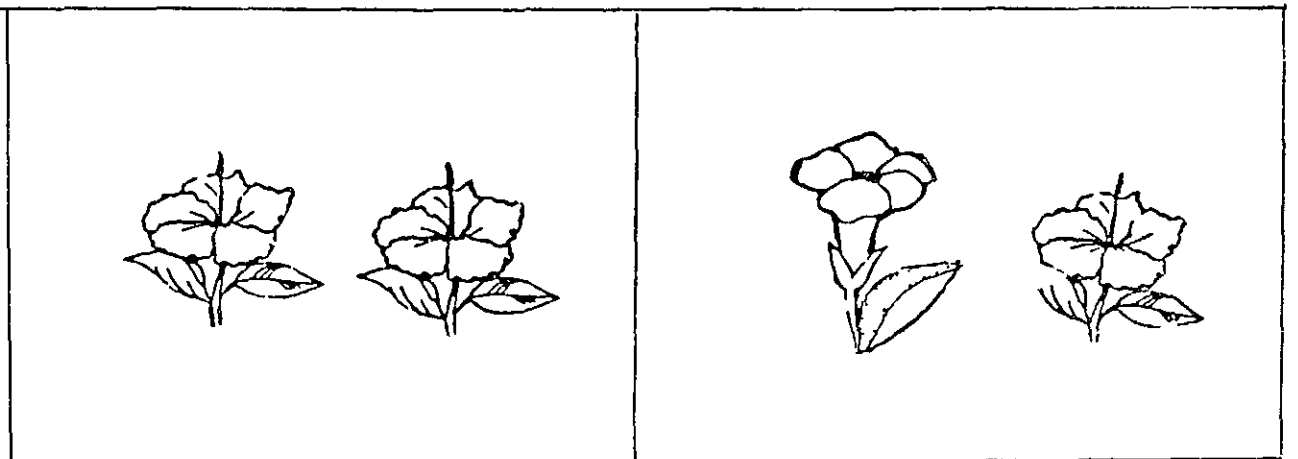
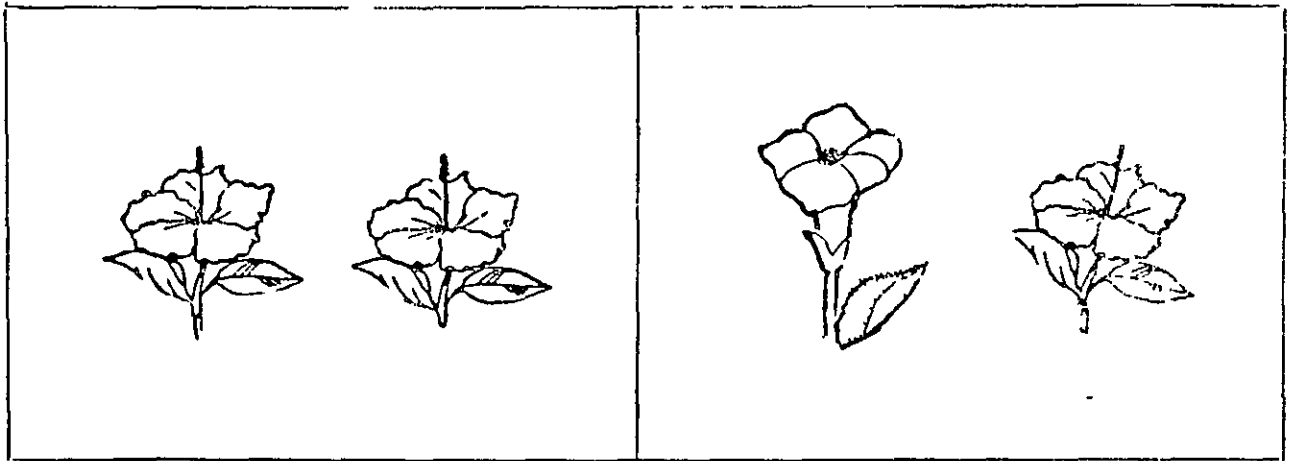
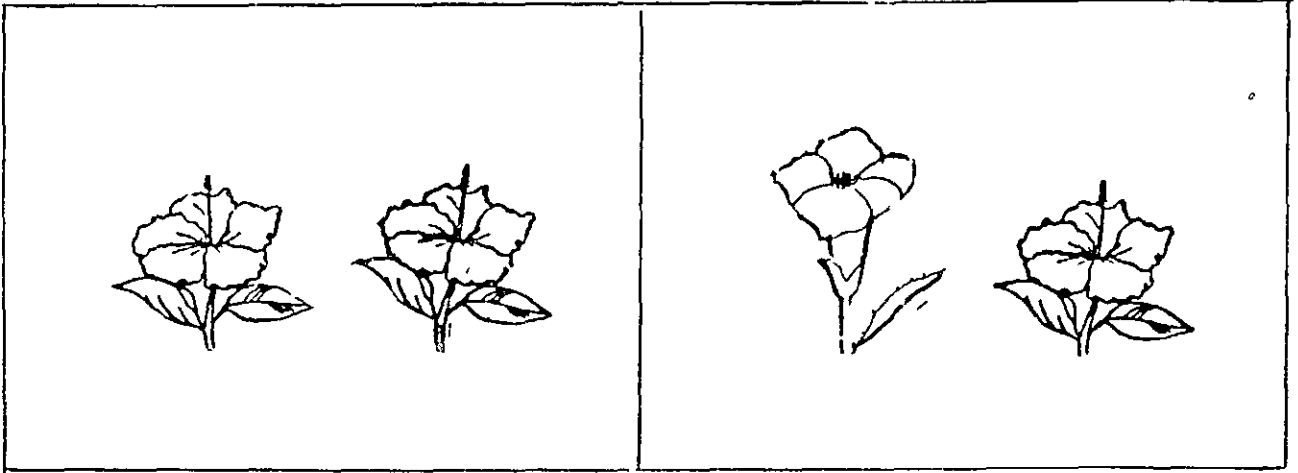
ภาพเวลาทำการทดสอบข้อละ 1 นาที

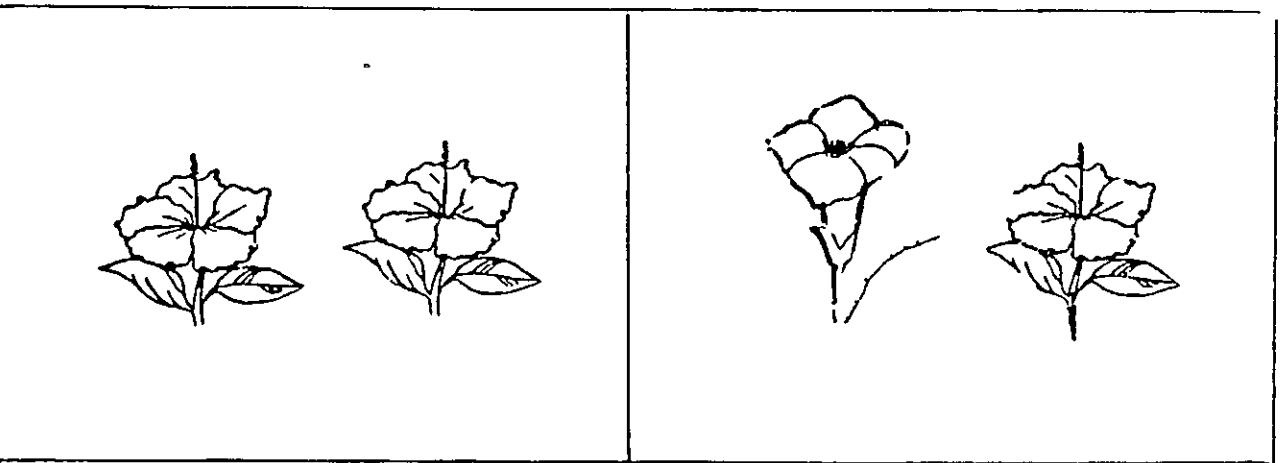
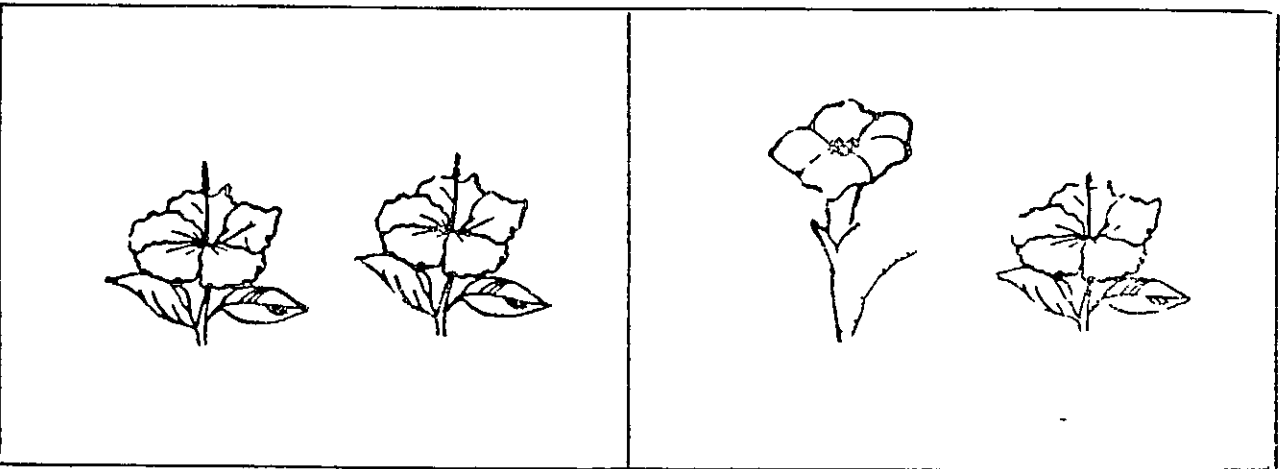
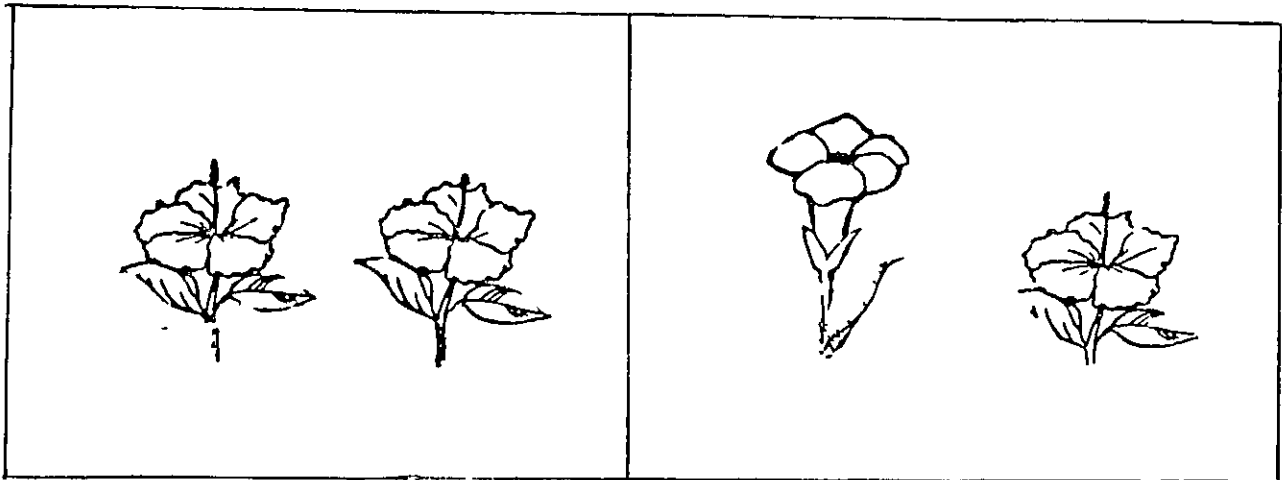
- ถูก นักเรียนมองรูปกระดานดำ เห็นไหมช่องนี้มีดอกไม้เหมือนกัน
- ทำ กรุ๊ปดอกไม้ 2 ดอกที่เหมือนกัน
- ถูก • นักเรียนมองดูตรงนี้มีดอกไม้ 2 ดอกไม่เหมือนกัน
- ทำ • กรุ๊ปดอกไม้ 2 ดอกไม่เหมือนกัน
- สิ่ง นักเรียนชี้ดอกไม้ที่เหมือนกันให้ครูดู
- ทำ นักเรียนชี้ดอกไม้เหมือนกัน
- สิ่ง • นักเรียนชี้ดอกไม้ที่ไม่เหมือนกันให้ครูดู
- ทำ • นักเรียนชี้ดอกไม้ที่ไม่เหมือนกัน
- ทำ • ถึงแถวเด็กเราจะชี้ได้ถูกต้องทุกคนแล้วดำเนินการต่อ
- ถูก : นักเรียนโงะ ถ้ากรุ๊ปดอกไม้ไม่เหมือนกัน ใบไม้เร้นสีดอกไม้ก็ไม่ใช่เหมือนกัน
- สิ่ง ฉับ - เธอ
- ทำ นักเรียนชี้ดอกไม้บนกระดานดำ 2 ดอกที่เหมือนกัน
- ทำ • ครูถามหาดอกไม้ที่ไม่เหมือนกันให้นักเรียนดู
- ถูก ลองฟังครูอีกครั้ง
- สิ่ง • ตา ตา
- ทำ • นักเรียนชี้ดอกไม้บนกระดานดำ 2 ดอกที่เหมือนกัน
- ถูก • ครึ่งนี้ครูพูดแล้วให้นักเรียนเอาดินสอชี้ที่สมุดของนักเรียน วุ้ยที่มั่ว! ต่่า เอากระดาษ
ไปช่วยชี้ให้
- สิ่ง บท - บท
- ทำ • นักเรียนชี้ดอกไม้เหมือนกัน ผู้ทดสอบและผู้ช่วยทดลองแบบถูกเรียนชี้ได้ถูกต้อง
แล้วจึงสั่งให้นักเรียนถามหา
- ถูก นักเรียนชี้กระดาษกลางไป ดูที่ข้อรูปนี้ ฟังนะ

- สิ่ง : กิน - กิน
 ทำ : นักเรียนภาษา
 บุค : เลื่อนกระดานออกไป คู่มือรูปกระต่าย
 สิ่ง : ขา - ขา
 ทำ : นักเรียนภาษา
 บุค : เปิดสมุดหน้ารูปหมี คู่มือรูปเปิด เอากระดาษปิดข้อนิ้ว
 สิ่ง : เสื้อ - เสื้อ
 ทำ : นักเรียนภาษา
 บุค : เลื่อนกระดานลงไป คู่มือรูปแมว
 กิ่ง : ปลา - ปลา
 ทำ : นักเรียนภาษา
 บุค : เลื่อนกระดานออกไป คู่มือรูปช้าง
 สิ่ง : โรง - โรง
 บุค : นักเรียนทุกคนเก่ง เสร็จแล้วเปิดหน้าต่อไป หน้าที่มีรูปม้า:

ตัวอย่าง

ตอนที่ 3 ความสามารถในการรู้คำศัพท์

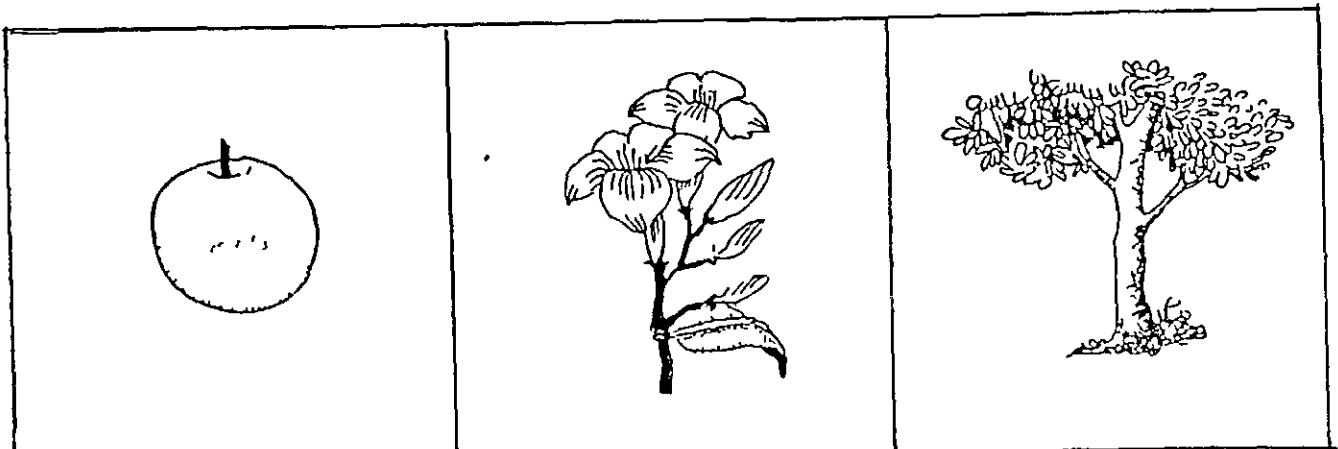
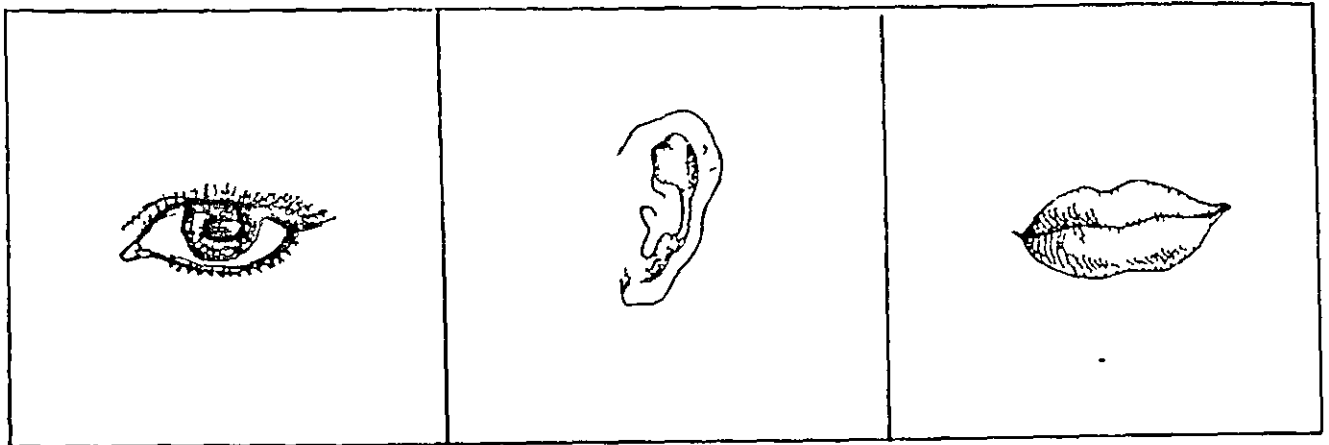
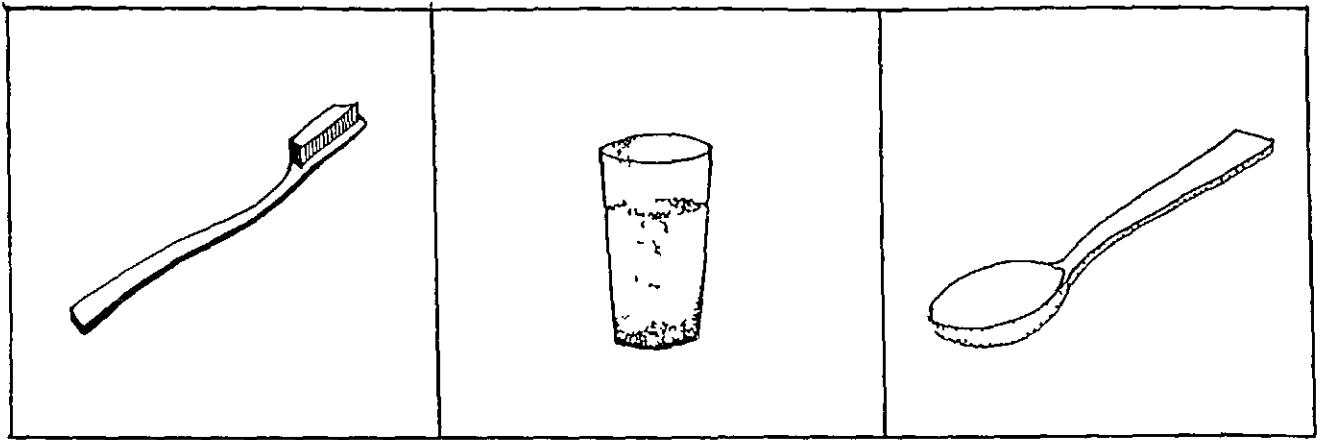
กำหนดเวลาสำหรับการทดสอบข้อละ 1 นาที

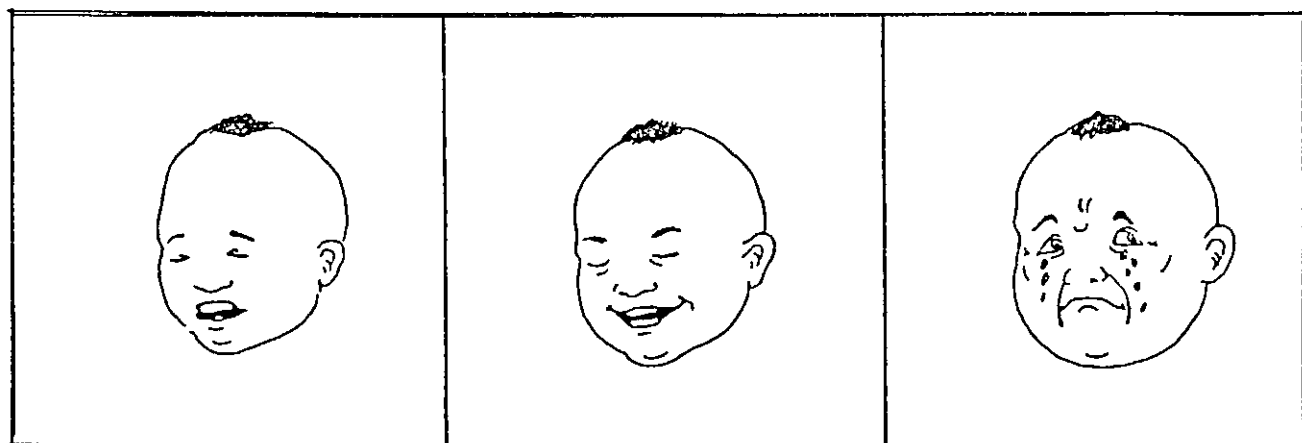
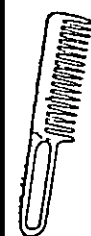
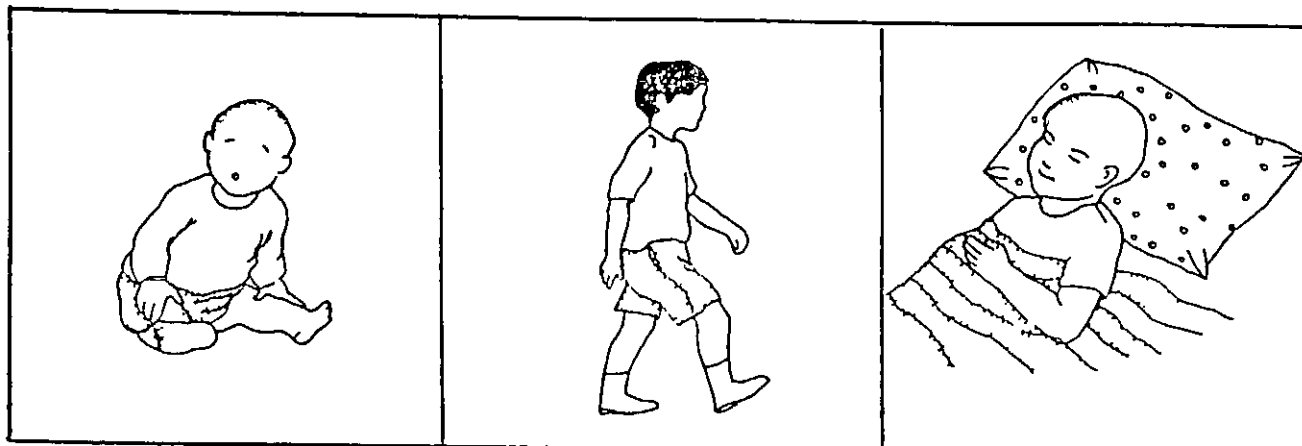
- พูด : นักเรียนเปิดสมุดหน้าที่มีรูปบ้าน ดูที่ชื่อรูปทางเก่ง เอากระดาษปิดข้ออื่นไว้
 ทำ : ครูทำตัวอย่างโดยใช้กระดาษปิดข้ออื่นไว้
 สั่ง : กาภาพารูป แก้ว
 ทำ : ผู้ดำเนินการทดสอบ และผู้ช่วยทดสอบช่วยกันดูเด็กทุกคนให้ทำในข้อตัวอย่าง
 ทุกคน
 พูด : นักเรียนทุกคนเก่งมาก พังกรต่อไปนะ ครูจึงให้กาภาพารูปอะไรต่อไป ทุกคน
 เลื่อนกระดาษลงไปดูข้อต่อไป
 สั่ง : กาภาพารูป ปาก
 พูด : เลื่อนกระดาษที่ปิดออก ดูที่ชื่อกระโปรง
 สั่ง : กาภาพารูป ผลไม้
 พูด : เปิดสมุดหน้าที่มีรูปหมวก ดูที่ชื่อกระโปรงแข็ง เอากระดาษปิดข้ออื่นไว้
 สั่ง : กาภาพารูป เกี๋ยง
 พูด : เลื่อนกระดาษแล้วดูที่ชื่อหวี
 สั่ง : กาภาพารูป เด็กร้องไห้
 พูด : เลื่อนกระดาษออกดูที่ชื่อกระเป๋
 สั่ง : กาภาพารูป เด็กล้างจาน
 พูด : นักเรียนกาภาพา เสร็จแล้วเปิดสมุดวางไว้ ทุกคนเก่งมากครูจะให้นักเรียน
 ไปพักได้

ตอนที่ 3

ตัวอย่าง

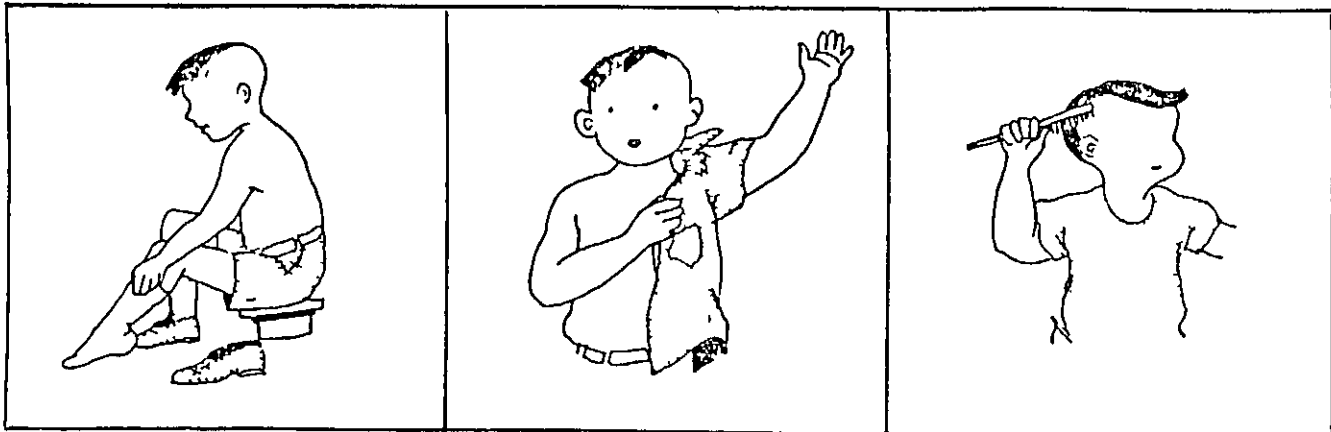
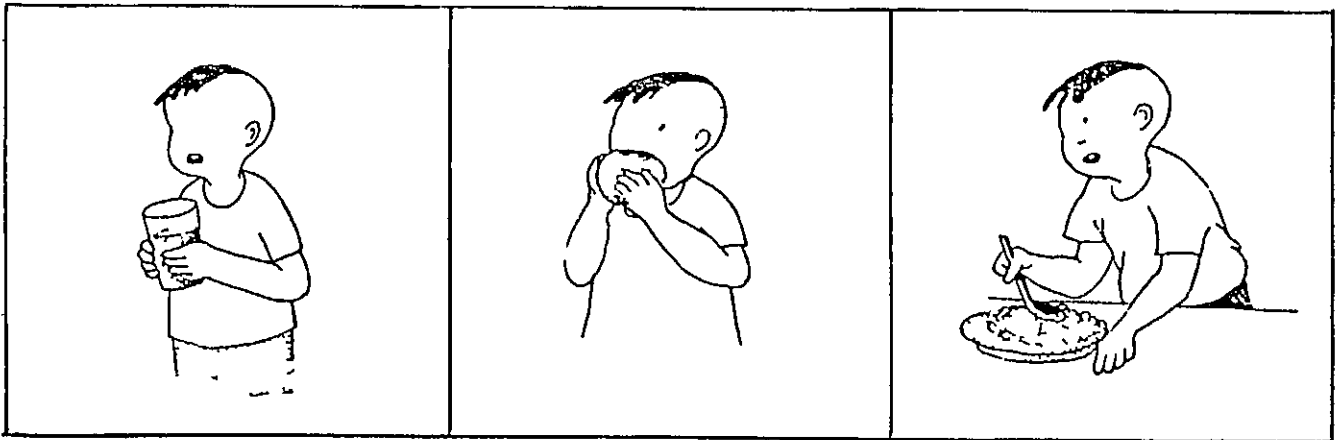
ตอนที่ 4 ความเข้าใจในการฟัง

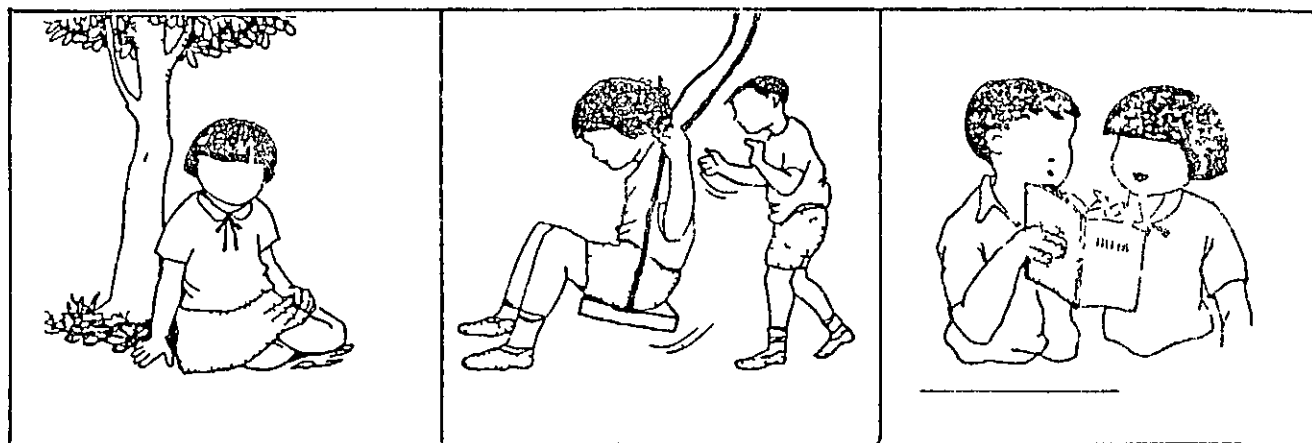
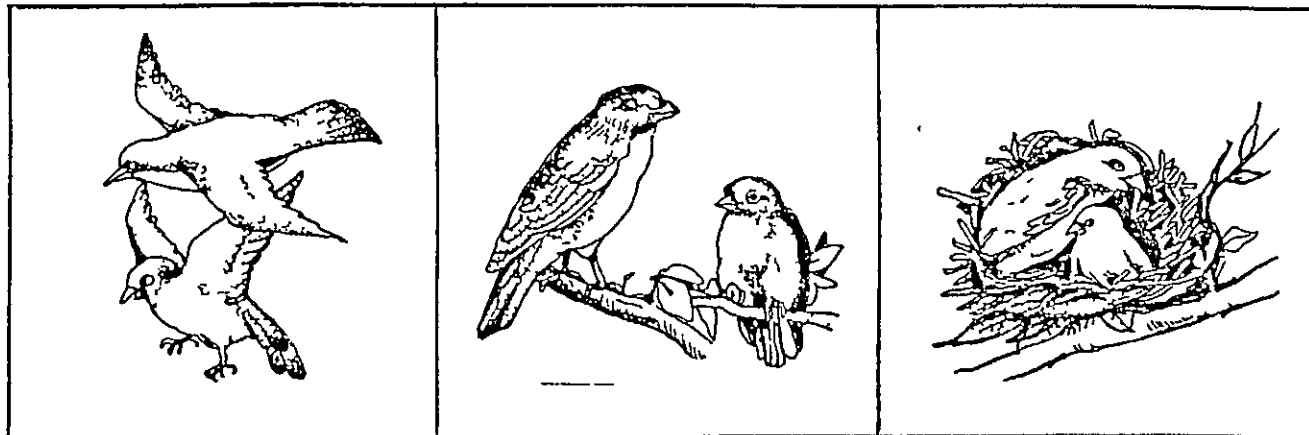
กำหนดเวลาทำการทดสอบข้อละ 1 นาที

- บุค . นักเรียนดูบนกระดานคำ คุณะ เด็ก 3 คน ทำอะไรบ้าง
- ทำ . นักเรียนช่วยกันตอบ ครูหุคเข้า เด็กเล่นตุ๊กตา เด็กเล่นฟุตบอล เด็กเล่นว่าว
- บุค : ครูจะพูด 2 ครั้ง ฟังให้ดีว่าเด็กทำอะไร นักเรียนชี้รูปคำถามที่ครูพูดนะ
- สิ่ง . เด็กเล่นฟุตบอล
- ทำ : นักเรียนชี้รูปเด็กเล่นฟุตบอลบนกระดานคำ ครูถามภาพบนรูปเด็กเล่นฟุตบอล
- บุค . นักเรียนดูที่ข้อรูปมีด เอากระดาษปิดข้อความอื่นไว้ ฟังครูพูดนะ
- สิ่ง : เด็กเล่นฟุตบอล
- ทำ : นักเรียนถามภาพ
- บุค . เลื่อนกระดาษลงไป ดูที่ข้อรูปชิ้น
- สิ่ง . เราชอบกินผลไม้
- ทำ : นักเรียนถามภาพ
- บุค . เลื่อนกระดาษออกไป ดูที่ข้อรูปแก้ว
- สิ่ง : ตอนเช้าเราอาบน้ำแล้วสวมเสื้อ
- ทำ . นักเรียนถามภาพ
- บุค : เปิดสมุดภาพที่มีรูปขวด ดูที่ข้อรูปรถจักรยาน เอากระดาษปิดข้อความอื่นไว้
- สิ่ง . แม่กับ กับลูกนกนอนในรังบนต้นไม้
- ทำ : นักเรียนถามภาพ
- บุค : เลื่อนกระดาษลงไป ดูที่ข้อรูปรถยนต์
- สิ่ง : เด็กนั่งอยู่ใต้ต้นไม้
- บุค : เลื่อนกระดาษออกไป ดูที่ข้อรูปเครื่องบิน
- สิ่ง . เมื่อเวลาฝนตกเราต้องกางร่ม
- ทำ : นักเรียนถามภาพ

ตัวอย่าง

ตอนที่ 5 ความสามารถในการใช้สายตาและกล้ามเนื้อให้สัมพันธ์กัน

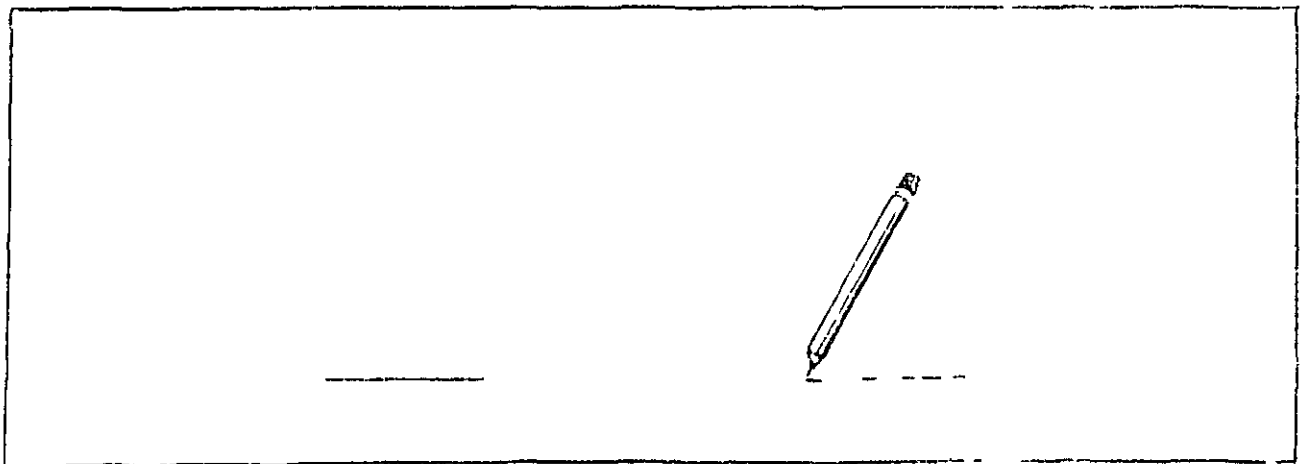
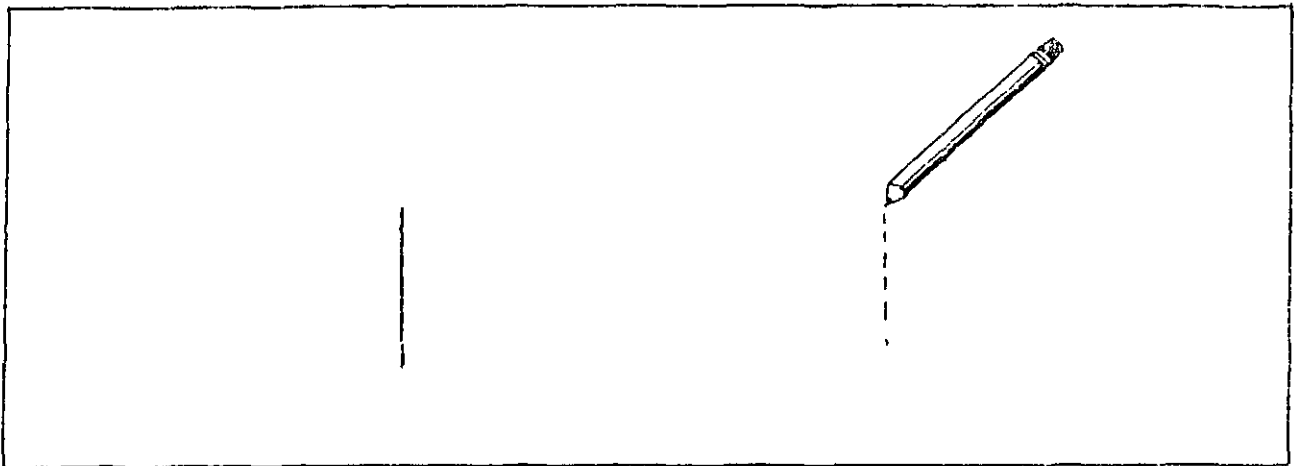
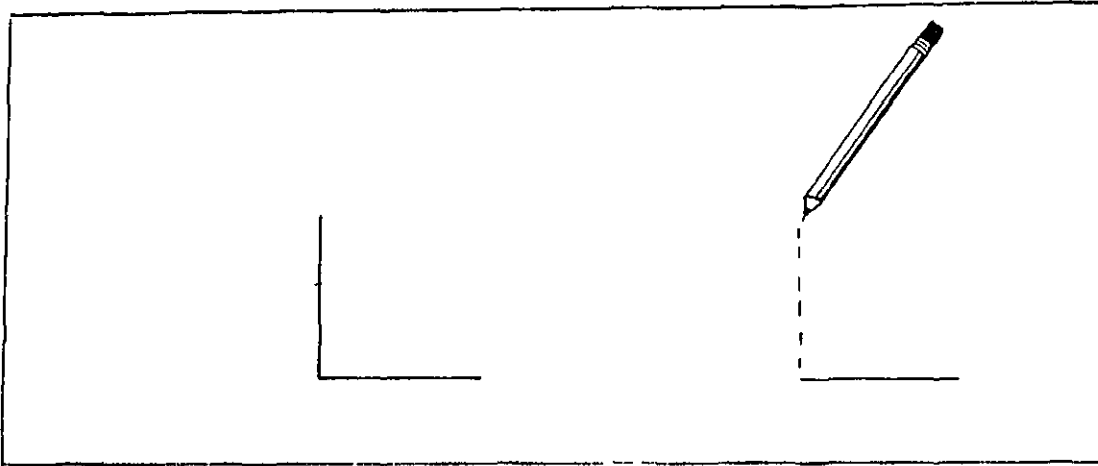
กำหนดเวลาทำการทดสอบข้อละ 1 นาที

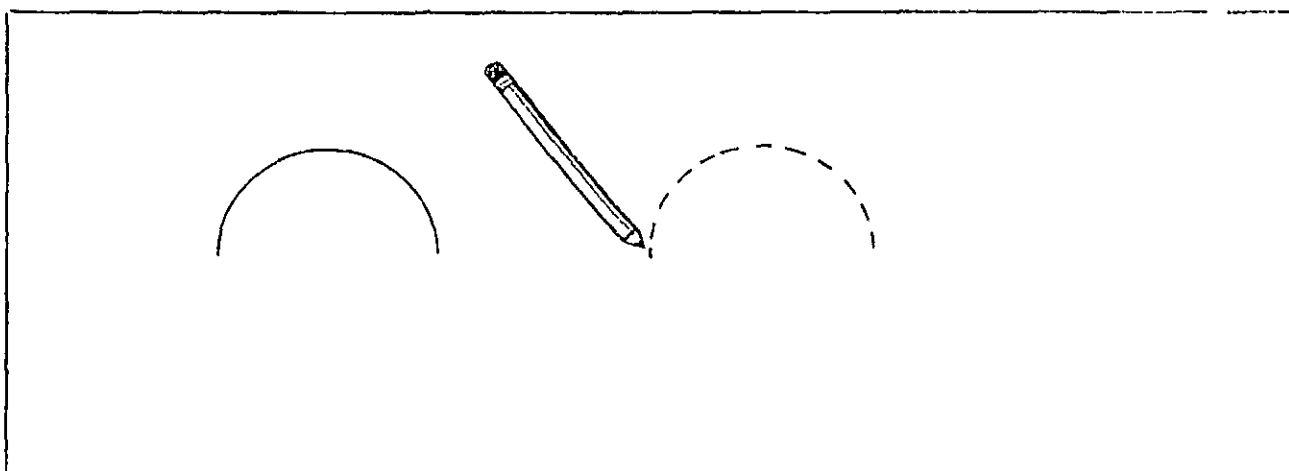
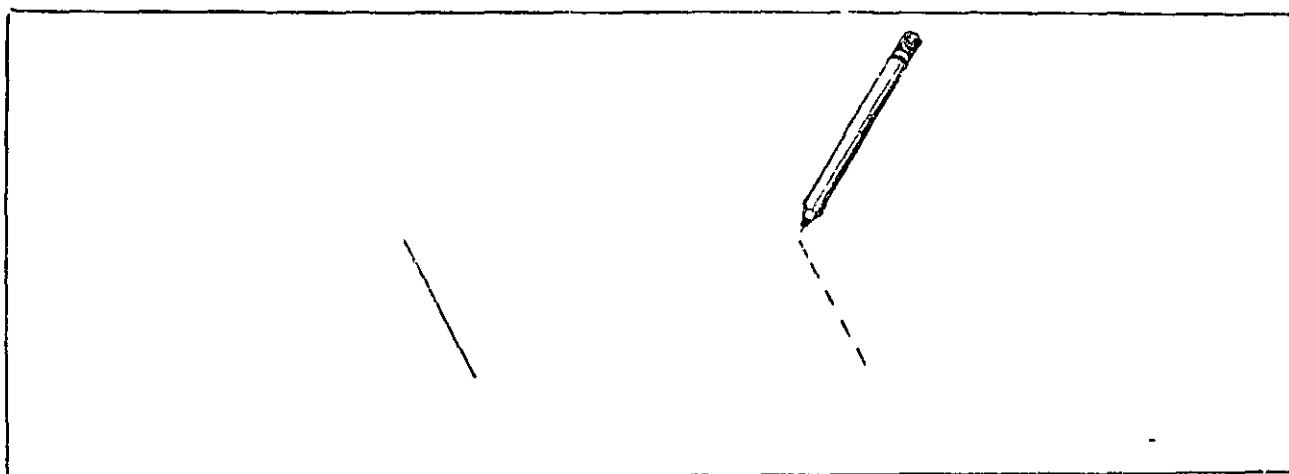
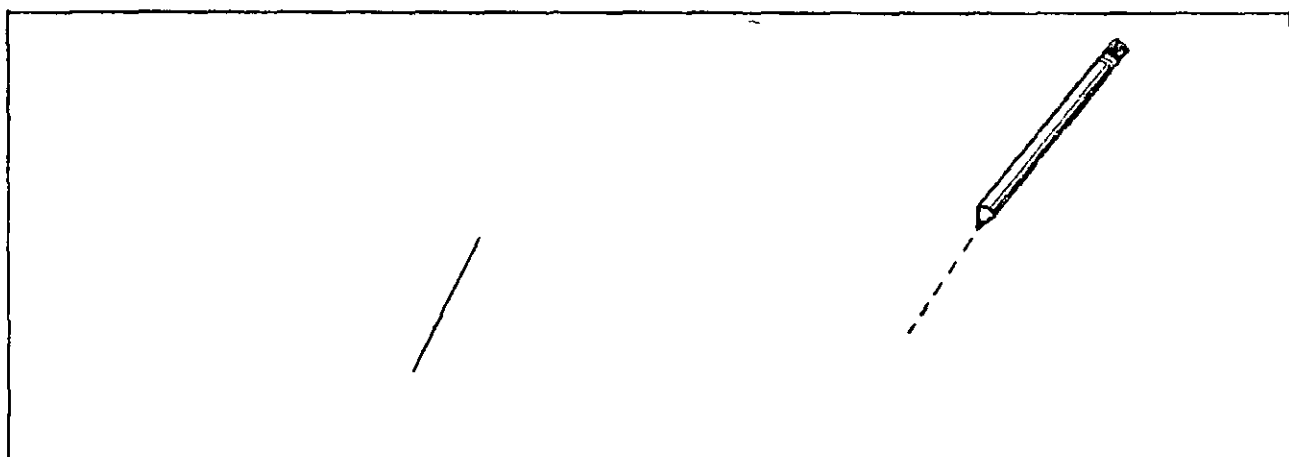
- พูด : นักเรียนดูบนกระดานคำ เรามาวาดรูปกันดูซิว่าใครจะเป็นคนเก่ง นักเรียนดูรูปนี้ แล้วดูรูปนี้เหมือนกันไหม
- ทำ : ครูชี้รูปเส้นทึบให้นักเรียนดู แล้วเลื่อนมาชี้รูปเส้นจุกไขว้ปลาให้นักเรียนดู นักเรียนตอบ (ไม่เหมือน)
- พูด : ครูจะทำรูปเส้นจุกไขว้ปลาให้เหมือนรูปข้างหน้า คอยดูนะ
- ทำ : ครูจกปลายชอล์กลงที่ปลายดินสอแล้วลากเส้น
- พูด : ตามรอย กรูวาดรูปเส้นนี้เหมือนรูปข้างหน้าแล้ว ครูจะให้ให้นักเรียนวาดบ้าง นักเรียนดูที่ข้อรูปดา เอากะดานปิดข้ออื่นไว้
- สั่ง : เอาดินสอจกลงที่ดินสอในรูป แล้วลากเส้นตามรอย
- ทำ : นักเรียนลากเส้นตามรอย
- พูด : เลื่อนกระดานลงไป ดูที่ข้อรูปผีเสื้อ
- สั่ง : เอาดินสอจกลงที่ดินสอในรูป แล้วลากเส้นตามรอย
- ทำ : นักเรียนลากเส้นตามรอย
- พูด : นักเรียนเลื่อนกระดานออกไป ดูที่ข้อรูปผีเสื้อ
- สั่ง : เอาดินสอจกลงที่ดินสอในรูป แล้วลากเส้นตามรอย
- ทำ : นักเรียนลากเส้นตามรอย
- พูด : นักเรียนเปิดหน้าที่มีรูปตะกร้า ดูที่ข้อรูปน้อยหมา แล้วเลื่อนกระดานปิดข้ออื่นไว้
- สั่ง : เอาดินสอจกลงที่ดินสอในรูป แล้วลากเส้นตามรอย
- ทำ : นักเรียนลากเส้นตามรอย
- พูด : เลื่อนกระดานลงไป ดูที่ข้อรูปชมพู
- สั่ง : เอาดินสอจกลงที่ดินสอในรูป แล้วลากเส้นตามรอย

- ท่า : นักเขียนลากเส้นตามรอย
 หุด : เลื่อนกระดาษออกไป ฎที่ข้อสี่
 สั่ง : เอาดินสอจดลงที่กินผิวในรูป แล้วลากเส้นตามรอย
 หุด : นักเขียนเก่งทุกคน เปิดหน้าต่อไป หน้าที่มีรูปลูกฟุตบอล

ตัวอย่าง

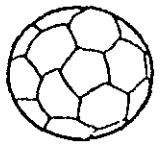

ตอนที่ 6 การหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์

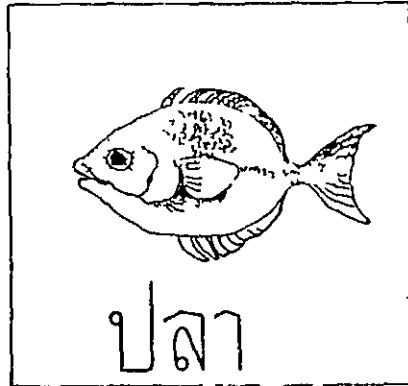
กำหนดเวลาทำการทดสอบข้อละ 1 นาที

- ครู . นักเรียนดูที่บนกระดานดำ มีรูปปลาและมีคำเขียนอยู่ใต้รูปปลา และด้านนี้มีคำอีก 3 คำ นักเรียนมองดูทีละคำตามที่ครูชี้
- คำ . ชี้คำใต้รูปปลา เปรียบกับคำว่า ปลา ปู ป ก ทีละคำ
- ครู . นักเรียนมองดูคำว่า ปลา 3 คำนี้ คำไหนคู่กับรูปปลา ในช่องสี่เหลี่ยม
- ทำ : นักเรียนชี้ คำว่า ปลา เป็นการทดสอบการทบทวนบอกว่าปลา
- ครู . นักเรียนดูข้อแปรสลับ เลื่อนกระดานปิดข้ออื่นไว้ เอาหินลงใต้คำคู่กับรูปปลา
- ทำ : นักเรียนเอาหินสองชิ้น ผู้ดำเนินการทดสอบและผู้ช่วยดำเนินการทดสอบ เจริญนักเรียนทุกคนได้ถูกต้อง แล้วให้ทบทวน
- ครู . นักเรียนเลื่อนกระดานลงไป ดูที่ข้อรูปปูเต่า
- สิ่ง : คำไหนคู่กับรูปปู
- ทำ : นักเรียนยกมือ
- ครู . นักเรียนเลื่อนกระดานออกไป ดูที่ข้อรูปงูเต่า
- สิ่ง . คำไหนคู่กับรูปงู
- ทำ : นักเรียนยกมือ
- ครู : นักเรียนเลื่อนกระดานลงไป ดูที่ข้อรูปปลา
- สิ่ง . คำไหนคู่กับรูปปลา
- คำ : นักเรียนยกมือ
- ครู : นักเรียนเปิดสมุดหาตัวที่ถูกต้อง ดูที่ข้อรูปปลา เอากระดานปิดข้ออื่นไว้
- สิ่ง . คำไหนคู่กับรูปปลา
- ทำ : นักเรียนยกมือ
- ครู : นักเรียนเลื่อนกระดานออกไป ดูที่ข้อรูปปู

- สิ่ง : คำไหนที่คู่กับรูปรถไฟ
- ทำ : นักเรียนถามหา
- พูด : เสร็จแล้วนักเรียนฝึกสุมควางไว้บนโต๊ะ นักเรียนทุกคนเก่งมาก ครูให้ไปพักได้

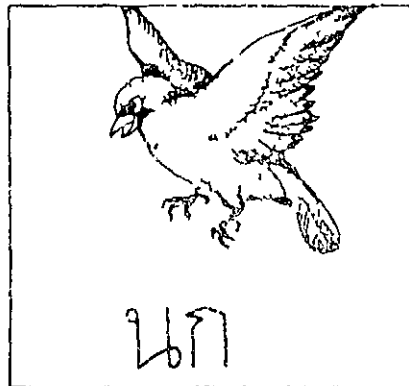
ตัวอย่าง

ปลา

ปู

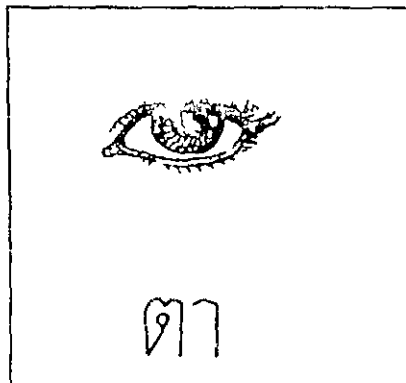
ปาก

นก

กบ

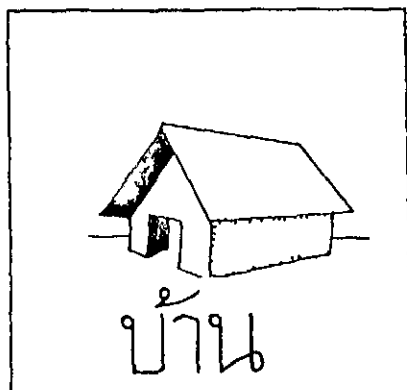
มด

กา

นา

ตา

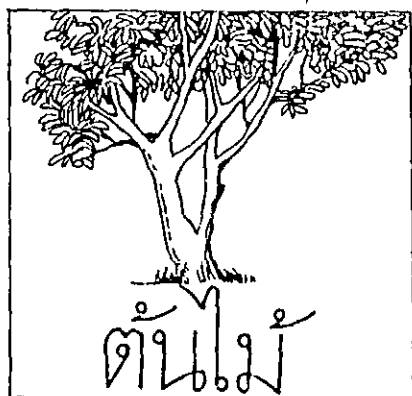

บ้าน

บ้าน

บ้าน

บ้าน

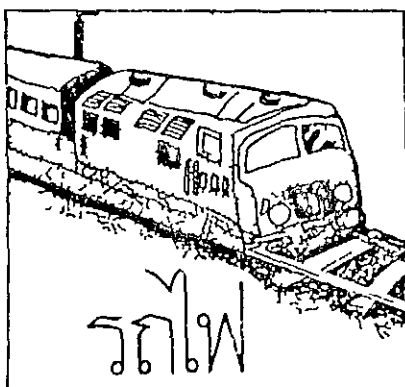

ต้นไม้

ดอกไม้

ต้นไม้

ผลไม้

รถไฟ

รถไฟ

รถยนต์

รถจักรยาน

ภาคผนวก ค

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง

รายชื่อครูห้องเรียนกลุ่มตัวอย่าง

รายชื่อผู้ช่วยดำเนินการทดสอบ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ศ. ดร. อารี แก้วหลว่
 ผศ. ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย
 ผศ. ผุสดี ฤทธิจันทร์
 ดร. กมล ภูประเสริฐ
 ดร. โกวิท ประวาลพฤกษ์
 ดร. วรนาท รักสกุลไทย
 อาจารย์ราตรี ทางสวัสดิ์
 อาจารย์ทองสุข รวยสูงเนิน
 อาจารย์พัฒนพร สุทธิยานุภ
 อาจารย์พีรวิ ผลโยธิน
 อาจารย์รุ่งระวี กนกวิบูลย์ศิริ

รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง

1. โรงเรียนบ้านสิงชะ อำเภอสิงชะ จังหวัดสุรินทร์
2. โรงเรียนกมวิทยาคาร อำเภอสิงชะ จังหวัดสุรินทร์

รายชื่อครูห้องเรียนกลุ่มตัวอย่าง

1. นางสาวลพเพชร ทองพันธ์
2. นางสาวรวิ สมศรี

รายชื่อผู้ช่วยดำเนินการทดสอบ

1. นางอภิเร ลัทธิธิ์ ศึกษานิเทศก์จังหวัดสุรินทร์
2. นายสมปาย กระจายศรี ศึกษานิเทศก์อำเภอสิงชะ